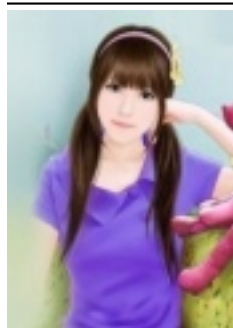

Cười Vợ Trước So Chiêu

Contents

Cười Vợ Trước So Chiêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	58
10. Chương 10	66

Cười Vợ Trước So Chiêu

Giới thiệu

Bình sinh lần đầu tiên hẳn đối với một người con gái phát sinh hảo cảm. Thật ra cũng không phải ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-vo-truoc-so-chieu>

1. Chương 1

Buổi chiều 6h, mặt trời mùa hè còn chưa hoàn toàn lặn xuống, ánh nắng cuối ngày chiếu xuống các tòa nhà óng ánh xinh đẹp.

Trong số đó, một tòa văn phòng treo bản hiệu thật to “Ma thông toàn cầu đầu tu”. Trong công ty, khắp nơi bóng người đung đưa, tiếng trò chuyện thỉnh thoảng vang lên, hiện ra những con người vẫn miệt mài làm việc—nhất là trong giới tài chính thông tin thay đổi nhanh như chớp càng khiến người ta không khỏi lao tâm lao lực này.

Vốn nên là giờ tan sở nhưng một đám người tây trang thẳng thớm hoặc là hàng hiệu sang trọng, cả các vị tiểu thư cũng chưa tính về, không phải và vội đầu xem số liệu thì cũng vội vàng gọi điện thoại hoặc tùm năm tùm ba bàn về những thông tin mới nhất trong ngành.

Mà đang ở trong đám người đó, hai người nam nhân độ 30 tuổi có gương mặt giống nhau như đúc lại khác xa không khí bận rộn xung quanh, thần thái nhẹ nhõm khoát tay nhau hết sức ăn ý tiến về phía bàn làm việc chiếm cả nửa căn phòng rộng lớn bên kia mà tới, mục tiêu chính là người nam nhân mang mắt kính gọng vàng.

“Lập Hành, hôm nay cùng đi uống một chén đi!” một trong 2 anh em sinh đôi — Giang Hâm Kỳ vươn đại chưởng vỗ xuống bàn để thu hút sự chú ý của đồng nghiệp.

“Tôi có biết một PUB không tệ, nữ nhân bên trong vóc người nóng bỏng, bảo đảm giá trị xứng đáng.” — người còn lại — Giang Hâm Nhạc xoa cằm cười tà, biểu tình kia muốn có bao nhiêu dâm tiện liền đủ bấy nhiêu dâm tiện.

Sau bàn công tác, nam nhân đeo kính gọng vàng ngũ quan tuấn tú, khí chất nhã nhặn chuyển sự chú ý từ bảng biểu báo cáo sang cặp đồng nghiệp song sinh, môi mỏng ưu nhã dâng lên nụ cười, “Không được!”, lắc đầu, hần từ chối.

“Hắc! Ta nói huynh đệ...” Một cánh tay vươn nhanh như chớp quàng qua vai bả vai người khác.

“Không có người đi cùng...” Bên kia, một cánh tay vươn khác cũng gác lên,

“Tỉ lệ mấy cô em đến bắt chuyện...” Phẫn hận.

“Lập tức chỉ còn một nửa...” Bi thương.

“Đồng chí mời uống rượu...” Bi thương.

“Mất sạch...” U oán.

“Tuyệt đối tổn thất trầm trọng a!” Hai miệng một lời, ngửa mặt lên trời bi phẫn nắm quyền.

Chỉ thấy hai người kẻ tung người hứng, thập phần ăn ý vịnh vịnh ngâm ngâm, khoa tay múa chân, thoảng chốc phòng làm việc xuất hiện đông đảo đồng nghiệp đến xem náo nhiệt. Không chờ Tu Lập Hành đáp lại, chúng đồng nghiệp liền không nhịn được lên tiếng trêu chọc—

“Các người cứ nói các người là “Tân thế giới thần” là tốt rồi, còn sợ các cô em không kéo tới?”

“Đúng vậy! Tân thế giới thần! Đi bộ cũng dấy lên sóng gió!”

“Yên tâm đi! Khẩu vị của các người nếu có tương đối nặng, ngồi lâu ở GayPUB một chút cũng không sợ hàng ế.”

Người một câu ta một câu chế nhạo không ngừng, những đồng nghiệp kia nhìn như tướng mạo con người kì thực súc sinh không bằng, ác ngôn ác ngữ. Tu Lập Hành âm thầm buồn cười.

A... Chuyện này nói ra cũng thật thú vị!

Giang Hâm Kỳ, Giang Hâm Nhạc không hổ là anh em sinh đôi, cùng tiến cùng thoái, bất kể việc gì cũng cùng nhau làm, đã học cùng khoa, đi làm cũng làm chung công ty nốt.

“Ma thông toàn cầu đầu tư” là công ty quản lý tài sản đầu tư công trái, dưới cờ có đông đảo quản lý vì người đầu tư quản lý các loại công trái khác nhau, anh em họ Giang và hần là người quản lý quỹ chuyên nghiệp, hơn nữa hàng năm còn nằm trong thập đại quản lý của Đài Loan, ngoại trừ tiền lương, hằng năm tiền thưởng tiền lãi cũng rất phong phú.

Bất quá những thứ này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là... Vì sao anh em họ Giang đối với hội các cặp anh em song sinh lại bị cười xưng là “Tân thế giới thần”, cái này phải từ một quyển manga nổi tiếng có tựa gốc là “Tử Thần laptop”!

Bởi vì tên của hai anh em ghép lại của đúng là “Kỳ Nhạc”, mà hai chữ này cũng chính là tên giả của nhân vật chính trong manga, cho nên hai người vừa vào công ty thì bị đồng nghiệp đang xem truyện tranh gọi

đùa là “ Kỳ Nhạc huynh đệ”, một truyền mười, biệt danh của họ liền lan truyền trong công ty, mọi người đều giễu cợt cười nói đến giờ.

“ Dừng! Tân thế giới thần dùng được cái rắm?” Bị đồng nghiệp giễu cợt, Giang Hâm Kỳ chẳng những không để ý, ngược lại còn trợn trắng mắt hừ cười mãnh liệt.

“Nói đúng lắm!” Vô cùng đồng ý với cách nói của anh em, Gianh Hâm Nhạc bủ môi bổ sung kêu lên: “ Dù sao cuối cùng cũng không phải là muốn chết!” Tân thế giới thần? Tân thế giới cái rắm!

Hưởng ứng như vậy khiến mọi người không khỏi cười ầm lên một hồi, lại trò chuyện thêm mấy câu rồi mới trở về làm tiếp công việc của mình. Mà “Kỳ Nhạc huynh đệ” thì lại đem chú ý quay ngược lại mục tiêu ban đầu, hai cặp mắt hữu thần lóng lánh đồng loạt hướng về cặp kính gọng vàng tròng tối.

Biết hai người đag chờ mình đổi ý, Tu Lập Hành đành mỉm cười lắc đầu.”Không được, các người tự đi đi! Xong việc tôi còn có việc bận.”

“Chuyện gì?” Kỳ Nhạc huynh đệ lại một lần nữa phát huy sự ăn ý của anh em sinh đôi, trắm miệng một lời chất vấn, tựa hồ không mang được hấn đi “ lừa rượu, lừa sắc” thì không bỏ qua.

“ Xe của tôi có chút vấn đề, tan sở phải đi kiểm tra.” Tu Lập Hành nhàn nhạt nói rõ nguyên nhân, nhớ tới chuyện hôm qua, trong lòng hiểu rõ nếu không lợi dụng thời gian rảnh rỗi đi kiểm tra thì sớm muộn gì cũng lại giữa đường chết máy.

Nghe nói rõ nguyên nhân, “Kỳ Nhạc huynh đệ” cũng chỉ có thể bắt đắ dĩ tiếp nhận, đồng thời nghĩ đến cái gì đó, hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau một cái, sau đó vẻ mặt tính toán hắc hắc cười không ngừng—

“Huynh đệ, nếu muốn mang xe đi sửa, như vậy đã có đăng kí cố định với tiệm sửa xe nào rồi sao?” Xoa xoa cằm, Giang Hâm Kỳ dị thường nhiệt tình hỏi.

“ Anh có thể giới thiệu sao?” Nghe hấn nói không hết ý, Tu Lập Hành thiêu mi hỏi ngược lại.

Mặc dù bình thường hấn đưa xe đi sửa cũng không nhất định muốn đưa đến chỗ nào nhưng hôm qua được giúp đỡ xong, trong lòng hấn liền quyết định đem xe đưa đến chỗ cô gái xa lạ mà nhiệt tình kia, coi như là báo đáp nàng ra tay tương trợ, bất quá trong lòng tuy có ý định nhưng nghe anh em họ Giang có vẻ sùng bái, tiệm kia có lẽ cũng khá.

“ Đương nhiên rồi!” Cười hì hì ôm vai của hấn, Giang Hâm Nhạc từ trong túi tây trang lấy ra danh thiếp đưa tới, dẻo mồm quảng cáo: “ Chuyên nghiệp sửa chữa, phẩm chất bảo đảm...”

“ Phục vụ nhiệt tình, kinh doanh uy tín...” Giang Hâm Kỳ lập tức tiếp lời.

“ Kỹ thuật tin cậy, giá cả cạnh tranh...” Giang Hâm Nhạc tiếp tục nhiệt tình tuyên truyền.

“ Tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất!” Cuối cùng, hai anh em vui vẻ hợp xướng.

Hấn không khỏi hoài nghi “ Kỳ Nhạc huynh đệ” có liên quan gì với tiệm sửa xe này không, chỉ cảm thấy vô cùng thú vị. Tu Lập Hành nhận lấy danh thiếp nhìn chăm chú, sau đó nâng đuôi lông mày, hứng thú cười...

A, xem ra hấn và tiệm sửa xe này thật có duyên nha!

Trên danh thiếp, in thật to mấy chữ mà hôm qua hấn đã xem—

Tiệm sửa xe Mãn Phúc.

Theo dòng xe cộ không dứt, Tu Lập Hành lái xe, theo địa chỉ trên danh thiếp một đường đi đến giao khu, không bao lâu, xa xa đã nhìn thấy bản hiệu “ Tiệm sửa xe Mãn Phúc” dựng cao, đến gần một chút thì thấy tiệm sửa xe diện tích rộng lớn, sáng ngời, bên ngoài dọn dẹp sạch sẽ, không có dầu nhớt, không có dụng cụ sửa xe bị vức tán loạn, thậm chí bên một góc còn có khu nghỉ ngơi thiết kế đẹp mắt, bên trong đang có mấy vị khách ngồi uống cà phê, ăn bánh ngọt, nhân hã chờ lấy xe.

Nếu không nhìn khu sửa chữa bên kia chắc không tránh khỏi hoài nghi đây là một tiệm cà phê thu nhỏ đi.

Tóm lại, cả tòa nhà sạch sẽ sáng ngời, thoải mái hợp lòng người, khác xa với những tiệm sửa xe khác, thật khiến người ta ấn tượng.

Trong lòng có chút kinh ngạc, Tu Lập Hành lái xe vào trong, xe mới dừng hẳn liền có một người thanh niên mặt đồng phục ra đón.

“Tiên sinh, có gì cần phục vụ sao?” Khuôn mặt trẻ trung, nụ cười nhiệt tình.

Xuống xe, Tu Lập Hành nói rõ tình huống sau đó có được kết luận của cậu thanh niên—

“Như vậy chúng tôi giúp anh làm một kiểm tra toàn diện, có thể ba ngày sau đến lấy xe không?”

Gật đầu một cái, Tu Lập Hành lưu lại tư liệu của mình cho cậu thanh niên, đồng thời bắt động thanh sắc nhìn quanh một vòng, lại thủy chung không nhìn thấy cô gái hôm qua giúp đỡ hắn, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối...

Nhìn đồng phục làm việc của cô ấy giống hệt đồng phục trên người cậu thanh niên trước mắt, hẳn là phải cùng làm việc ở đây mới phải, vốn tưởng hôm nay đến đây có thể gặp lại cũng có thể trực tiếp nói cảm ơn, không ngờ lại không có duyên như vậy.

Nói không ra cảm giác trong lòng, cũng không muốn nghĩ tiếp, hắn nhanh chóng điền xong tư liệu của mình chuẩn bị rời đi thì nghe một trận âm thanh “khanh khách” vang lên, theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một người nằm trên ván trượt từ đáy xe trượt ra ngoài, thân hình cao gầy, đôi mắt sáng ngời, chớp mũi ngạo nghễ, cánh môi hồng cùng mái tóc cột đuôi ngựa, mặt không son phấn, thậm chí còn vì công việc mà dính chút chút dầu đen nhưng lại có thần thái sáng láng, tung bay nhảy nhót, chính là cô gái hôm qua!

Trong lòng không tự chủ được giật mình, Tu Lập Hành tràn ngập ý cười, mắt lấp lánh nhìn nàng thẳng tắp.

Mà cô gái mới từ ván trượt đứng dậy tựa như cảm nhận thấy điều gì khác thường, theo bản năng quay đầu, nhìn thấy hắn, khuôn mặt bỗng dưng lộ ra nụ cười rực rỡ như mặt trời.

“Là anh!” Nhận ra người đến, Giang Tâm Hồng ba bước cũng gộp thành hai bước chạy đến nhiệt tình chào mời, “Đưa xe đi kiểm tra sao? Nào, Tiểu Trần, cho tôi nhìn một chút...”

Một tay lấy tài liệu từ trên tay cậu thanh niên, tùy ý lật xem xong, nàng cười hì hì nói như đang nói chuyện phím: “Tu tiên sinh, họ của anh thật rất hiếm thấy!”

“Ách...Tiểu Mân tử, các người biết nhau sao?” Tiểu Trần kinh ngạc hỏi thăm.

“Cũng không coi là quen biết, hôm qua có gặp một lần.” Giang Tâm Hồng ưỡng ngực đắc ý nói: “Buôn bán này là do ta kéo tới đây!”

“Đúng vậy!” Chưa đựng lễ phép yếu ớt, Tu Lập Hành lần nữa nói cảm ơn. “Ngày hôm qua thật là cảm ơn...” Dừng một chút, ánh mắt dừng ở bảng tên trước ngực nàng nhìn một chút. “...Giang tiểu thư giúp một tay, nếu không xe chết máy ở trên đường, tôi cũng không biết làm sao xoay trở.”

Giang Tâm Hồng? Vì sao hắn cảm thấy tên của cô gái này cũng “Kỳ Nhạc huynh đệ” có gì đó giống nhau? Tuy là tên đệm viết không giống nhưng lại cùng một cách phát âm, hơn nữa còn cùng họ Giang, quan trọng hơn là hai anh em đối với tiệm sửa xe này mãnh liệt làm quảng cáo đề cử, chẳng lẽ...Bọn họ có quan hệ?

Còn có, hôm qua nàng động tay hai ba cái đã sửa xong xe của hắn cho thấy kỹ thuật nhất định không kém, đồng thời bởi vì danh thiếp mà mơ hồ đoán ra nàng làm việc ở tiệm sửa xe, nhưng chẳng qua cho rằng nàng làm công việc hành chính văn thư thôi, hôm nay vừa nhìn, mới biết nàng thật sự là nhân viên sửa xe chuyên nghiệp.

A...Một nữ kỹ thuật viên xe hơi, thật hiếm thấy!

“Di? Làm sao anh biết tôi họ Giang?” Sững sốt một chút, Giang Tâm Hồng có chút ngạc nhiên.

Kì lạ, nàng cũng chưa từng tự giới thiệu với hắn.

Không nói gì, Tu Lập Hành chẳng qua là cười cười hướng trước ngực nàng nhìn đến bảng tên nhân viên.

Cuối đầu nhìn, nàng bình tĩnh hiểu ra cười.

Một bên, Tiểu Trần nhìn thấy hai người nói nói cười cười, cộng thêm lại có xe khác lái vào nhà máy, liền bỏ lại hai người, vội vàng đi đón khách hàng.

Mắt thấy Tiểu Trần rời đi, Tu Lập Hành một lần nữa thận trọng nói cảm ơn: “ Ngày hôm qua thật là đa tạ Giang tiểu thư.”

“Đừng khách khí! Tiện tay thôi.” Không để ý phát tay một cái, Giang Tâm Hồng nét mặt sang sảng.

“ Giang tiểu thư thật là lợi hại, có rất ít phái nữ có hứng thú với việc sửa xe hơi, thậm chí còn nguyện làm “ hắc thủ”(Mình nghĩ đây là chỉ bàn tay đen nhem nhuốc vì làm việc với máy móc và dầu nhớt).” Tu Lập Hành thật lòng bội phục, dù sao cô gái bình thường cũng không hay có hứng thú với cơ giới, hơn nữa cũng thích sạch sẽ, rất ít người nguyện ý làm loại công việc cả ngày chạm phải dầu máy làm tay chân lem luốc.

“Không có gì đâu!” Giang Tâm Hồng cười toe toét, thẳng thắn nói: “ Nếu như anh từ nhỏ tới lớn đều ở trong xưởng sửa xe như vậy thấy hứng thú với việc này cũng không có gì lạ.”

“Từ nhỏ?” Tu Lập Hành hỏi thăm. (Sao mà nghe tên anh cứ muốn đi ăn chay tụng kinh >-

2. Chương 2

Ba ngày sau, Tu Lập Hành lần nữa tới “ Tiệm sửa xe Mãn Phúc”, vừa vào cửa, Tiểu Trần đã nhanh nhay ra đón, đồng thời trí nhớ thật tốt không chờ hần báo tên đã nhận ra ngay.

“ Tu tiên sinh, xin chào, anh đến lấy xe sao?”

“Đúng vậy!” Gật đầu một cái, Tu Lập Hành lập tức nhìn thấy chiếc xe màu bạc của mình.

Tiểu Trần động tác cũng không chậm, lập tức nghiêng đầu hướng chiếc xe hô to: “ Tiểu Mân tử, Tu tiên sinh tới lấy xe, chị xử lý tốt chứ?” Hần nhớ xe của Tu tiên sinh là Tiểu Hồng tử phụ trách. (Tên tử là chữ Mân trong “Mân côi” tức là hoa hồng, nên khi gọi tiểu Mân, lúc gọi tieru Hồng, mình edit theo bản convert thôi)

Nghe tiếng, Giang Tâm Hồng lại một lần từ dưới xe trượt ra, đầu tiên là đối Tu Lập Hành dâng lên một nụ cười sáng láng, sau đó mới cất giọng nói: “ Tu tiên sinh, ngưỡng quá, có thể phiền anh đợi thêm nửa giờ nữa không?” Dứt lời lại trượt trở vào.

“Tu tiên sinh, thật xin lỗi, có thể phải chờ thêm một chút, bất quá anh có thể đến khu nghỉ ngơi, sẽ có người đưa cà phê cùng điểm tâm miễn phí...” Tiểu Trần mặt áy náy xoa xoa tay.

“Không sao!” Lơ đễnh cười, Tu Lập Hành chậm rãi đến khu nghỉ ngơi tìm một bàn trống ngồi xuống, tiện tay cầm tạp chí lên xem, ngay sau đó đã có người mang cà phê cùng vài loại điểm tâm nhỏ nhỏ đến.

Nhẹ nhàn dùng một hộp cà phê, hần xem như lạc thú trong nửa ngày phù sinh nhàn rỗi(tra từ điển thấy “phù sinh” có nghĩa là mộng lung, mơ hồ, kiểu người ta hay nói “kiếp phù sinh” đó mà, chắc anh ý muốn nói là nửa ngày “nhàn rỗi” này thật ra cũng không thật “nhàn rỗi” lắm, không bik dịch seo nữa =.=), dù sao bình thường công việc bận rộn, uống cà phê chỉ để nâng cao tinh thần, hơn nữa đều ở trong công ty vừa uống vừa dán mắt vào màn hình máy tính, thường không biết mùi vị gì, càng không có nhàn hạ ngồi xuống thưởng thức như vậy.

Lật lật giở giở xem tạp chí, Tu Lập Hành cũng không để ý trong phần lớn khách hàng nghiêm túc ngồi chờ đã có mấy người khách nữ kìm lòng không được đang len lén nhìn hần, trong mắt mơ hồ lộ ra ánh sáng hứng thú. Thật ra, thời đại này, nữ nhân độc lập tự chủ đầy đường, gặp được nam nhân có vẻ thật tốt liền chủ động tiếp cận cũng không lạ, không phải sao?

Huống chi hần về bề ngoài xem ra lịch sự, ngũ quan tuấn đạt đẹp mắt, ăn mặc rất có thẩm mỹ, vừa nhìn đã biết là một nam nhân “Tam cao”(*), nếu có thể nhân cơ hội làm quen thì tốt quá.

(*)(bản convert là “Trường số ba”, mình không hiểu nên đi hỏi, copy nguyên cái giả thích của ngocquynh520 vô luôn:

#Ami: Theo mình biết thì Trường Số 3 chính là chỉ “Đạo đức phẩm chất cao, văn hóa tư cách cao, vận động tài nghệ cao.” Thật ra Trường Số 3 là do QT nó chém chữ Hán Việt = Tam cao = 3 thứ cao...)

Cho nên, rục rịch trong số những nữ nhân độc lập kia rốt cục có người dẫn đầu phát động công kích –

“Tiên sinh, ngại quá, có thể ngồi cùng anh không? Xung quanh đã không còn bàn trống.”

Nghe tiếng, Tu Lập Hành ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cô gái trẻ ngũ quan xinh đẹp, ăn mặc hợp thời đập vào mi mắt (Thật là “đập vào mắt” đó, không phải tở chém bừa ^.^), hần nhìn qua những bàn khác một chút, quả thật nhiều người (làm ăn khá khá (____)), chỉ bất quá...Hắn nhớ lúc mới vào, vị tiểu thư này hình như là ngồi cùng mấy cô gái khác bên cái bàn cạnh cửa sổ, không phải sao?

Bất động thanh sắc hướng bàn gần cửa sổ kia nhìn một chút, chỉ thấy mấy cô gái có người hướng vị tiểu thư “không có bàn trống” này nở nụ cười khích lệ, hắn có ngu nữa cũng ít nhiều đoán ra nguyên nhân, trong bụng không khỏi có chút chán ghét, nhưng trên mặt lại như cũ duy trì lễ phép. “Dĩ nhiên. Mời ngồi”

Dứt lời, hắn lại vùi đầu vào tạp chí, không có ý định tiếp nhận thân cận, dù sao loại kinh nghiệm này hắn cũng có quá nhiều, cuối cùng cũng chỉ khiến người phiền toái, giờ phút này hắn chỉ muốn chạy xe đi, số liệu cùng biểu đồ bắt đầu chen kín đầu.(đầu đầy số liệu thế này nên mới “nhần rỗi phù sinh”)

Tựa hồ không nghĩ tới sẽ bị coi thường, cô gái trẻ không khỏi có chút uể oải, lặng lẽ nhìn lại phía sau, nhận được ánh mắt khích lệ, nàng dừng lại vài giây, lên tinh thần không ngừng cố gắng, “Tiên sinh, xe của anh cũng tới đưa sửa sao?” Tùy ý tìm một đề tài, cố gắng nặn ra nụ cười hoàn mỹ.

Đây không phải là nói nhảm sao? Nếu không phải mang xe đi sửa thì làm sao lại ở chỗ này?

Mặt dù biết đối phương chỉ là muốn tìm đề tài bắt chuyện, nhưng vấn đề thiếu chất xám này thật khiến người ta muốn lắc đầu, Tu Lập Hành thật sâu trong lòng thở dài, trên mặt vẫn như cũ không chút gợn sóng, lễ phép trả lời. “Đúng vậy.”

Ngắn ngủn hai chữ, sau đó lại im lặng.

“Tôi cũng vậy! Xem, cổ xe màu đỏ kia đúng là xe của tôi.” Làm như không thấy đối phương vô tâm, cô gái trẻ lại nhanh chóng nói: “Tiệm sửa xe này sửa chữa tốt vô cùng, không chỉ sạch sẽ chỉnh tề, còn lập thêm phòng cà phê, món điểm tâm ngọt, rất được phái nữ ưa ái, tôi cũng là khách hàng lâu năm ở đây. Đúng rồi, Tiên sinh họ gì, xe của anh là chiếc kia sao?”

Nghe một chuỗi dài lời nói bắn liên hồi, Tu Lập Hành trong lòng có chút không kiên nhẫn, cũng không tính trả lời, đang tự nghĩ làm sao thoát thân lập tức có người tới cứu mạng—

“Tu tiên sinh, ngưng ngưng, xe của anh đã sửa tốt!” Chát chúa sáng lạng âm thanh nâng lên, Giang Tâm Hồng cười mị mị đứng ngoài cửa khu nghỉ ngơi, tròn mắt tràn đầy hứng thú rõ ràng cho thấy nàng đã nhìn ra tình huống trước mắt.

Haha, không nghĩ tới vị tiên sinh này nhân duyên với phái nữ tốt như vậy, mới ngồi một cái đã có nữ nhân chủ động tới gần, thật là điểm phúc không cạn nha!

“Ngại quá, xin lỗi không tiếp được.” Âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Tu Lập Hành nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài, để lại cô gái vì tiếp cận không thành mà mặt đầy thất vọng.

Rất nhanh, sau khi hai người rời khu nghỉ ngơi, Giang Tâm Hồng rốt cục nhận không được trêu, “Tu tiên sinh nhân duyên với phái nữ thật không tệ, có hứng thú hay không đến hợp tác một chút a? Yên tâm, không cần anh động tay dầu nhớt, chỉ cần đứng ngoài cửa làm chiêu bài hấp dẫn khách nữ tới là được rồi.” Ha! Nàng lúc trước sao lại không nghĩ tới mỹ nam kế a? Thật là thất sách, thất sách!

Được rồi! Về sau góp ý với lão ba, làm ăn không chỉ kỹ thuật tốt, ngay cả gương mặt đẹp trai cũng đem ra suy tính luôn.

Không ngờ tới bị nàng cười nhạo, Tu Lập Hành nén sừng sốt, ngay sau đó bày ra biểu tình nhìn như ôn văn, thật ra là đang xảo trá mỉm cười, không nhanh không chậm phản kích. “Em không phải có hai người anh trai sao, muốn “sắc dụ” kì thực không cần tốn tiền tìm người ngoài.”

“Hai người bọn họ?” Không nhìn được phốc cười sùng sục, Giang Tâm Hồng rung đùi đắc ý ở trước mặt người ngoài cũng lời “đề cao” anh trai nhà mình. “Coi như hết! Hai con gấu đen (nguyên văn là Hắc Hùng, tức là gấu chó) đứng ngoài cửa người ta còn tưởng nơi này là sở thú đi!”

“Ách...” Kỳ Nhạc huynh đệ” tuy không phải loại nhả nhún tuần tú nhưng mà thể trạng to lớn, ngũ quan tục tũn, trong mắt mọi người cũng thuộc loại nam nhân oai dũng (*), theo hẳn biết, trong công ty có không ít nữ đồng nghiệp âm thầm ngưỡng mộ, không nghĩ đến lại bị em gái nói thành như vậy.

(chỗ này để là “man nam nhân”, mình không thể dịch là “man đại” đc, đại khái là kiểu như Từ Hải nhà mình vậy, đẹp kiểu “ râu hùm hàm én mày ngài, vai năm tấc rộng thân mười thước cao” á, anh dũng, khí phách, sặc, mà chắc hai anh nì chưa có để râu đâu nhỉ (*-*)///)

Càng nghĩ càng thấy buồn cười, Tu Lập Hành cố nén lại, khó được hảo tâm tiếp tục nói chuyện. “ Không đến nỗi chứ? Người với gấu làm sao giống nhau!”

Cảm thấy ở trước mặt người ngoài giễu cợt anh trai như vậy hình như hơi quá đáng, Giang Tâm Hồng nhếch miệng cười một tiếng, dang hoàng thừa nhận, “ Được rồi! Hai người anh kia của tôi thật không thể nói là gấu đen, nhưng hành động tuyệt đối không kém đâu.”

Nói bọn họ hành động giống gấu đen là bởi vì bọn họ từ nhỏ cùng nàng đánh nhau thì tung chưởng ra chiêu đều giống hệt gấu bắt cá bên bờ suối, bắt quả nàng cũng không để cho bạc mảy râu thắt thắt; thứ hai, bọn họ luôn đề phòng bất cứ nam nhân nào có ý với nàng, cứ như gấu mẹ đề phòng kẻ địch trộm con vậy, cực độ hung thần ác sát, dọa người ta chạy trốn chết, khiến cho nàng lớn như vậy mà ngay cả yêu là gì cũng không biết, nghĩ đến lại không kiềm được thở dài a!

Nghĩ đến anh em bọn họ “ân oán tình thù” cũng thực đặc sắc! Mặc dù không biết nàng nói “ hành động không kém gấu đen” kia là chỉ chuyện gì nhưng Tu Lập Hành nghe được lời nói chứa ẩn ý lập tức không khỏi bật cười, bắt quả cũng không nói gì thêm.

Rất nhanh, hẳn hỏi rõ phí sửa chữa, vừa thanh toán xong lại chợt nghe một đạo lại một đạo âm thanh “cô lỗ” vang lên, khiến cho hẳn không khỏi khiêu mi hướng người gốc âm thanh bên cạnh mình nhìn...

“ Hahaha, Tiểu Hồng tỷ, cầu xin tỷ thực nữ một chút! Bụng kêu to như vậy là sợ ai không nghe được đó!” Một bên Tiểu Trần trùng hợp đi ngang qua, nghe đến âm thanh “cô lỗ” vang dội kia lập tức không nể tình cười thật to.

Giang Tâm Hồng cũng không phải dễ bắt nạt, không nói hai lời liền hướng móng hẳn đá một cước, bắt đắc dĩ lại bị hẳn tránh được, cuối cùng cũng chỉ có thể ngang nhiên phản bác, “ Ta buổi trưa chưa ăn, đã sớm đói đến mức ngực dán vào lưng rồi, bụng kêu là chuyện bình thường, cậu buổi trưa đã quét sạch hai phần cơm, có tư cách gì cười ta.”

Hừ! Mấy ngày nay xe đến sửa nhiều, nàng hôm nay từ sáng sớm đã như con quay loay hoay không ngừng, thời gian dùng cơm cũng không có, thật vất vả bận đến lúc này rốt cục rảnh, vốn định chờ một chút nhất định phải đi tế miếu ngũ tạng, ai ngờ bụng cũng không chịu thua kém, không chịu cô đơn tranh lên tiếng kháng nghị trước, như vậy Tiểu Trần mới có cơ hội cười nàng.

Kinh hiểm tránh thoát một cước, Tiểu Trần cười hì hì làm mặt quỷ nghênh ngang rời đi.

“Em đói bụng rồi?” Đột nhiên, ở bên xem cuộc vui, Tu Lập Hành đi ra hỏi thăm, nhìn mắt nàng còn đầy ý vị tự tiếu phi tiếu.

“Ách...” Giang Tâm Hồng khó được lúng túng sờ sờ mũi xin lỗi.

Trời ạ! Lại ở trước mặt khách hàng lớn làm trò cười, hờn vía nàng để đâu chứ.

Thấy thế, Tu Lập Hành mỉm cười, không đợi nàng trả lời liền mở miệng “ Đi thôi! Tôi mời em dùng cơm.”

Vừa nghe hẳn lời nói không lớn nhưng hết sức rõ ràng, bên trong tiệm sửa xe nào là sư phó, nào là học đồ đều vểnh tai, hướng ánh mắt tò mò nhìn về phía hai người, rồi lại giống như sợ bị phát hiện cấp tốc thu về, lại cúi đầu giả vờ bận rộn nhưng lực chú ý thực đã đặt hết lên người họ, thậm chí còn có người vụng về lạng lẽ xích tới gần, cố nghe rõ câu chuyện.

“Ha ha, này, này thực không tốt!” Giang Tâm Hồng cười khan, thế nào cũng không ngờ hẳn mời mình dùng cơm.

“Tại sao?” Bị cự tuyệt, Tu Lập Hành không khỏi thất vọng, theo bản năng hỏi ngược lại.

“Ách...” Muốn nói hần cùng mình không quen, cũng không còn lí do gì để mời cơm nữa nhưng lại sợ đắc tội khách, Giang Tâm Hồng ấp úng thật lâu cũng không nghĩ ra phải trả lời như thế nào.

Mà Tu Lập Hành trước giờ tâm tư nhạy cảm, mơ hồ đoán được nguyên nhân nàng cự tuyệt nên nở một nụ cười đối phó “ Bữa cơm này coi như thể hiện lòng biết ơn đối với việc mấy ngày trước em giúp tôi một phen.”

Lý do quang minh chính đại như thế khiến Giang Tâm Hồng ngượng ngùng, vội vàng khoát tay cười, nói :
“ Kia thật không có gì, anh thật không cần khách khí như thế...”

“Tôi kiên trì!” Ngờ khí kiên định, hần lại bổ sung một câu, “ Xin ngàn vạn chớ cự tuyệt, nếu không tôi cuối cùng lại cứ thấy nợ em một phần ân tình.”

Nói đến như vậy Giang Tâm Hồng cũng ngại cự tuyệt, nhưng mà –

“ Vẫn là thôi đi!” Suy nghĩ một chút, cuối cùng nàng lắc đầu, nhưng lý do thì lại rất là . “Sức ăn của tôi rất lớn, sợ lại ăn cho anh suy sụp cũng nên!”

Ai nha! Đừng xem nàng gầy teo, thực ra sống bằng công việc đòi hỏi thể lực, lại từ nhỏ cùng hai người anh giành ăn mà luyện ra khẩu vị, rất nhiều nam nhân đều so ra sức ăn không bằng nàng, nếu không cẩn thận làm cho hần túi tiền thủng một lỗ, hôm sau phải ăn cơm trắng nước tương thì tội của nàng cũng thật lớn.

Không nghĩ đến nàng lại tự tỏ khuyết điểm, Tu Lập Hành thoáng chốc cười. “ Yên tâm, muốn ăn suy sụp của tôi cũng không dễ như vậy, trong lòng ta nắm chắc.”

A...Hần không phải không cùng “Kỳ Nhạc huynh đệ” ăn cơm, sớm đã biết hai người sức ăn kinh người, đã có anh trai đại thực khách tất sẽ có em gái hảo khẩu vị, cũng không có gì ngạc nhiên.

Hãy nói, so với mấy cô gái rõ ràng không mập lại ngày ngày kêu giảm cân, mỗi món ăn đều giống như gà mổ thóc ăn có một chút xiu, lãng phí thức ăn, hần ngược lại thích người ăn uống không kiêng kị, biết thưởng thức mỹ vị hơn.

Trong lòng nắm chắc? Hần là có ý gì ?

Không hiểu ý tứ trong lời nói, nhưng nếu người mời đã không ngại thì người được mời như nàng cũng không có gì áy náy, vì vậy Giang Tâm Hồng sảng lảng cười lớn, nghênh ngang đáp ứng, “ Anh đã thành tâm thành ý như vậy, tôi cũng không khách khí làm gì, tuyệt đối sẽ khiến anh đau lòng một lần.

“Mau chuẩn bị tốt ví tiền, tôi rất đói, đi thôi!” Dứt lời, nàng dẫn đầu đi trước, chuẩn bị đại khai sát giới, dù sao có người mời khách, tất nhiên phải nhiệt tình.

Mà Tu Lập Hành còn lại là khẽ cười đi theo, đối với sự thanh thoát hào sảng của nàng có mấy phần thưởng thức, thậm chí có thể nói là vô cùng có hảo cảm.

Mắt thấy hai người tay trong tay rời đi, sư phó cùng học đồ dưới trướng Giang Tâm Hồng không hện mà cùng tụ lại một chỗ, nhiệt liệt tám –

“Oa – Người nam nhân kia thật là có hứng thú với Tiểu Mân tỷ sao? Nếu không sao lại mời người ta ăn cơm...” Học đồ A hưng phấn suy đoán.

“ Nếu là thật, ta thật lo lắng cho an toàn sinh mạng của hần...” Đã làm việc ở đây qua hai mươi năm, cơ hồ đã nhìn Giang Tâm Hồng lớn lên _sư phó B khoa trương lắc đầu cảm thán.

“Hoàn hảo hôm nay hai anh em sinh đôi không có ở đây, nếu không...Ai...” Phục vụ nhiều năm như nhau, đã thấy nhiều người từng đối Giang Tâm Hồng có hứng thú lại bị cặp sinh đôi “cuồng yêu” em gái kia chính không còn hình người, cuối cùng bỏ trốn mất dạng_sư phó C cũng lúc lắc đầu thở dài.

“ Sanh đôi thì có là gì?” Học đồ D cắt một tiếng, lời Đại Ma Vương ra. “ Ông chủ chúng ta mới thật đáng sợ đi...”

“ Ta thế nào?”

Bỗng dưng, một đạo sấm chớp vang dội từ phía sau đánh lại, dọa mọi người sợ đến “Oa” to một tiếng, quay đầu lại nhìn ông chủ nhà mình đến, đoàn người hoảng sợ, như chim rừng bị dọa cho bay tán loạn __ sửa xe sửa xe, quét sân quét sân, tra dầu tra dầu, ai nấy đều bận rộn không thôi.

“Làm gì? Làm gì?” Một thân áo thun cùng quần cụt, chân mang dép lê, hoàn toàn chính là đầu đảng lão đại trung niên lưng hùm vai gấu_Giang Mãn Phúc không giải thích được nhìn đám nhân viên kêu la hằm hừ, “Lại gặp quỷ!”

Kì lạ! Sư phó trong tiệm sửa xe ít nhiều đều làm việc cùng hắn một hai chục năm, đều cùng nhau xưng huynh gọi đệ, cho dù là học đồ bình thường cũng không phân lớn nhỏ bao giờ, thế nào hôm nay lại khẩn trương như vậy, vừa thấy hắn liền giả bộ bận rộn?

Vuốt vuốt chòm râu ngắn ngủn, Giang Mãn Phúc càng cảm thấy không giải thích được, nghiêng đầu tìm một vòng nhưng lại không thấy con gái tâm can bảo bối, chỉ có thể hỏi mọi người, “Tiểu Mân đâu?”

Hắn vừa hỏi ra miệng, mọi người lại càng cực lực cúi đầu giả chết, mắt nhìn chăm chăm công việc đang làm, giống như công việc kia là để cứu vớt thế giới, công việc quan trọng, không thể phân tâm, toàn bộ duy trì không khí tập trung cao độ — im lặng.

Tình huống quỷ dị như thế càng làm Giang Mãn Phúc cảm thấy kì lạ, trực giác cho thấy nhất định là có vấn đề, vì vậy hắn dứt khoát gọi tên một người, “Lão Trương, Tiểu Mân đâu?”

Chỉ một thoáng, mọi người đồng loạt hướng ánh mắt đồng tình về phía sư phó, trong mắt tràn ngập “Bảo trọng, cố lên, cực khổ” vân vân, không nói thành lời.

Haiz! Hôm qua mừng một không có cùng lão bà đi cúng bái thật là sai lầm mà.

Sư phó tính toán một hồi, đã bị gọi đích danh như vậy cũng chỉ có thể nhắm mắt đứng lên, “Hắc hắc...Lão đại, Tiểu Mân...nàng...nàng ...đi ăn cơm...” Xoa xoa tay cười không dứt, lão Trương thật chuyên nghiệp bỏ qua trọng điểm, thật không hổ hai mươi năm thâm niên, kinh nghiệm phong phú.

Giang Mãn Phúc làm gì dễ qua mặt như vậy, nhìn mọi người thần sắc quỷ dị, không khỏi nhướn mày, phát hiện sự việc tuyệt đối không đơn giản như vậy, hét hỏi: “Đi lúc nào? Đi đâu? Đi với ai?”

(Papa thế này con gái không ế mới lạ #.#)

Quả nhiên Lão Trương bị dọa đến thật sâu thở dài một cái, bắt đầu dĩ chỉ ra bên ngoài, “Mới vừa đi, ở đối diện, cùng khách hàng.”

Cùng khách hàng?! Giang Mãn Phúc kinh hãi, môi dày lắp bắp như thể đóa hoa gặp gió run rẩy liên hồi. “Là nữ...hay...nam?”

“...Nam.” Hai tay bưng tai, không dám nghe.

“Tiểu Mân a— ” Trong nháy mắt, tiếng kêu thê lương sánh ngang với Đẩu Nga (*) vang vang tận mây xanh, dọa cho vô số chim đậu trên cột điện bên ngoài sợ hãi bay mất, Giang Mãn phúc vừa chạy ra bên ngoài vừa kêu khóc, “Tâm can của ta, con trăm ngàn lần cũng không được để nam nhân lừa mất a a a...”

(*)(Đại khái Đẩu Nga chồng chết ở vậy nuôi mẹ chồng, thương yêu nương tựa nhau. Nàng bị tên vô lại quấy rối không thành lại vu oan cho nàng hạ độc giết người, quan án nhận hối lộ tra tấn dã man nàng cũng không nhận tội, bọn họ lại quay sang tra tấn mẹ chồng nàng, nàng thương mẹ chồng tuổi già chịu không nổi nên mới nhận tội để họ thôi tra tấn bà. Lúc trên pháp trường chuẩn bị chém đầu, nàng oán trời trách đất (âm chỉ giai cấp thống trị) rất bi phẫn, nguyện cho trời đổ mưa tuyết, hạn hán ba năm. Đẩu Nga chết chém đang lúc tháng sáu oi bức mà trời thật đổ mưa tuyết, sau đó hạn hán ba năm.

Haiz, không biết nhớ đúng không nữa, mọi người chịu khó đi google)

Bởi vì nhiều lần “làm việc ác” khiến cho con gái nổi giận cảnh cáo nên lần này dù muốn xông qua thế nào đi nữa cũng chỉ có thể chạy tới cửa liền dừng lại, tựa khung cửa như khuê phòng oán phụ (người vợ ai oán nơi khuê phòng), không biết lấy đâu ra cái khăn lau lau khóe mắt rưng rưng, ánh mắt oán giận thẳng hướng nam nhân đang ngồi quay lưng về phía hắn trong quán ăn đối diện bắn tới.

“Ô...Tiểu Mân...con phải nhớ kĩ, trên thế giới này, papa mới chính là người con thương nhất nha...” Nhìn con gái vừa ăn vừa khoan khoái trò chuyện với nam nhân kia, không biết là nói gì, Giang Mãn Phúc không khỏi lệ rơi đầy mặt tự lảm bảm, bộ mặt papa khờ đều bị trưng ra hết.

Trời ạ! Nhìn một lão đại gấu đen đứng khóc đến lê hoa đái vũ(*), có ghê không chứ? Thật buồn nôn a!

(*) (là hoa lê màu trắng, sau cơn mưa đọng đầy nước, cái này đặc biệt dùng để chỉ mỹ nhân bộ dạng khi khóc yếu nhược mà vẫn đẹp động lòng người khiến người ta thương tiếc. Ném vô chỗ này cho gấu bự thiệt khiến người ta nổi da gà da vịt đầy hết mà)

Đây mới chính là Đại ma vương, hai anh em sinh đôi làm sao bì được.

Bên trong tiệm sửa xe, sư phó học đồ gì cũng da gà da vịt rơi đầy (đã nói là nổi da gà mà), sắp chịu hết nổi, mọi người ta đẩy người, người đẩy ta cuối cùng theo lệ cũ, người bị chỉ đích danh lúc này phải đi an ủi ông chủ thương con gái đến thành si tâm kia.

“Ta nói lão Đại, chẳng qua là mời cơm thôi, lại không có gì ...” Lão Trương bắt đầu dĩ khuyển.

Vậy mà hần còn nói chưa hết lời đã bị Giang Mãn Phúc giận dữ cắt đứt. “Còn nói! Hôm nay mời ăn cơm, ngày mai xem phim, hôm sau nữa lại nắm tay, lời lẽ đường mật cường hôn, tiếp đó liền lừa đến trên giường đem về nhà! Lão Trương, chúng ta đều là nam nhân, mấy chiêu thức hạ lưu này còn không rõ sao?”

Ách...Được rồi! Hần thừa nhận lão bà nhà mình cũng là như vậy theo tới, lão Trương vuốt lỗ mũi cười khan, đổi cách nói khác, “Thật ra thì Tiểu Mân cũng hai mươi mấy tuổi rồi, nếu thật có người theo đuổi cũng là chuyện tốt, lão Đại ngươi cũng đừng...phá hư nữa! Phải biết con gái lớn không dùng được, giữ tới giữ lui lại thành của nợ...”

“Mẹ nói!” Âm thanh khuyên giải lần nữa bị cắt đứt, Giang Mãn Phúc nổi giận.” Cái gì con gái lớn không dùng được? Tiểu Mân mới hai mươi lăm tuổi, vẫn còn rất nhỏ, ta còn tính giữ lại thêm vài năm, coi như của nợ cũng không sao, ta Giang Mãn Phúc chẳng lẽ nuôi không nổi!”

Đúng là hết cứu!

Lão Trương hai mắt nhìn trời, lười cùng papa khờ này giảng đạo lý, bắt quá có chuyện nhất định phải nói ra. “Lão Đại, ngươi muốn giữ thế nào tùy ngươi, bắt quá có thể đem khăn trải lại cho ta không? Đó là khăn ta đang lau vấy mỡ.”

“A—Ngươi! Sao không chịu nói sớm? Phi phi phi phi phi...”

Mặt khác, Tu Lập Hành được Giang Tâm Hồng dẫn vào một quán ăn nhỏ, trong lòng không khỏi cười thầm không dứt, nói cái gì sợ ăn cho hần suy sụp, cứ theo mức giá cả của những quán ăn nhỏ thế này, để đến hần hai mươi năm không làm việc, miệng ăn núi lở rồi hãy nói đi!

Nghiêm túc mà nói, so với “Kỳ Nhạc huynh đệ”, em gái Giang Tâm Hồng này thật quá thiện lương, hần cam đoan, nếu hôm nay người hần mời là hai anh em sinh đôi kia, họ tuyệt đối sẽ lập tức kéo hần đến nhà hàng sang trọng, không khách khí gọi hết những món đắt giá nhất trong thực đơn mới cam tâm.

“Tu tiên sinh, anh muốn ăn gì? Mì Ý Phúc Châu rất tốt, canh mì sườn cũng thật ngon...” Không biết đến ý nghĩ âm thầm trêu ghẹo của hần, Giang Tâm Hồng cười mị mị giới thiệu.

“Vậy canh mì sườn đi.” Tu Lập Hành thuận miệng nói theo, hần đối với món ăn cũng không có kén chọn.

“Vậy anh còn muốn ăn gì nữa không?” Dù gì cũng là người ta trả tiền, nàng cũng phải hỏi thêm một chút.

Tu Lập Hành lắc đầu, tùy ý nói: “Nơi này em quen thuộc, em gọi là được rồi.”

“Vậy cũng tốt!” Nhếch miệng cười vui vẻ, Giang Tâm Hồng vốn đối đến nói không ra hơi giờ lại lớn tiếng gọi món ăn. “Ông chủ, ột phần mì Ý Phúc Chân, một phần canh mì sườn, lấy chén lớn một chút, còn có hai phần canh rau xanh, một phần đậu hũ trứng muối, thịt viên, bánh cuốn nóng, súp nghêu ...Còn có, đừng quên một phần món kho.” (Chém chém chém, toàn đồ ăn, ta không biết gì hết).

Gọi nhiều món ăn như vậy, cô gái đối bụng rất cục thỏa mãn, vô cùng vui vẻ mời vị khách “coi tiền như nước” tùy tiện tìm cái bàn ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, mì sườn nóng hổi cùng mì Ý Phúc Châu được đưa đến, đang lúc Tu Lập Hành chuẩn bị ăn thì trước mắt bị một tầng sương trắng bao phủ, khiến cho hắn không khỏi thở dài. “Đeo mắt kiếng phiền toái!” (Anh ý đeo mắt kiếng nên khi ăn mì nóng, hơi nước bốc lên làm mờ trông kiếng đó mà, cái này bạn nào bốn mắt đều hiểu)

Giang Tâm Hồng ngồi đối diện cũng phát hiện tình huống của hắn, lập tức bật cười, hơn nữa còn thành tâm cho đề nghị.

“Sao không mang kính sát tròng?”

“Tôi có bệnh khô mắt, mang kính sát tròng lâu không thoải mái.” Cầm kính trên sống mũi xuống lấy khăn giấy lau sạch, Tu Lập Hành cũng không đeo lại, trực tiếp bỏ vào túi trước ngực, dù sao hắn cận thị không nặng, lúc ăn mì không mang kính cũng không sao.

“Anh cận mấy độ?” Tò mò hỏi thăm, Giang Tâm Hồng vừa ăn vừa tán gẫu.

“Hơn hai trăm độ.” Tu Lập Hành uống một hớp canh nóng, mùi vị thật không tệ.

(Chắc là bên TQ có đơn vị đo khác, chứ cận mà 200 độ là đuôi lun rồi còn nhẹ gì, mình đeo kính năm đi-ốp mà mún gầy sống mũi TT.TT)

“Thật may là cận cũng không nặng, nếu không anh gỡ mắt kính ra, chúng ta liền “Tương đối không quen biết”. Không nhịn được trêu ghẹo, Giang Tâm Hồng bỗng dừng nhớ tới một chuyện ngu xuẩn lúc còn bé, lập tức rất khoan khoái chia sẻ chuyện ngốc nghếch của mình. “Lúc còn bé nguyện vọng của tôi chính là bị cận thị.”

Nghe vậy, Tu Lập Hành cổ quái nhìn nàng, tự tiếu phi tiếu. “Cận thị không phải chuyện tốt, em muốn như thế làm gì?”

Chỉ có người thật sự cận thị đeo kính mới hiểu rõ nó bất tiện đến mức nào, giống như lúc này vậy, chỉ cần ăn mì uống canh nóng thì sẽ bị “sương giăng đầy trời” ngay, muốn bao nhiêu phiền toái liền có bấy nhiêu phiền toái. (Đồng ý, ghét nhất mấy người không cận cũng bày đặt đeo kính, làm người ta tủi thân)

“Ai nha! Khi còn nhỏ không hiểu chuyện, cảm thấy đeo kính nhìn rất thông minh.” Không để ý phát tay một cái, nàng cũng không biết khi còn bé loại suy nghĩ này là ở đâu ra, chính là một ngày đột nhiên xuất hiện thôi.

Đầu óc trẻ con luôn là sẽ có chút ý niệm ngu xuẩn, hắn cũng không ngoại lệ, Tu Lập Hành mỉm cười lắc đầu một cái, ngay sau đó lại cúi đầu ăn mì.

Không lâu, mấy món ăn khác cũng lục tục được mang lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, tuy nói Tu Lập Hành trước giờ vẫn lễ nghĩa khó thân cận nhưng khi hắn muốn bày ra bộ mặt hiền lành thì hiệu quả cũng thực kinh người.

Cho nên, khi hắn cố ý dẫn dắt câu chuyện lòng vòng, Giang Tâm Hồng càng lúc càng thoải mái nói cười, thậm chí chỉ chốc lát liền cùng hắn xưng huynh gọi đệ, bất tri bất giác đem chuyện tốt chuyện xấu từ bé đến lớn khai ra hết, ngay cả chuyện xấu của hai người anh cũng vô tình bị bán, một bữa cơm này thật ăn đến chủ khách đều hết sức vui vẻ, hòa thuận.

Mà từ trong câu chuyện, Tu Lập Hành biết được nàng không chỉ là em gái duy nhất của “Kỳ Nhạc huynh đệ” mà còn là cháu gái duy nhất từ ba đời nay của nhà họ Giang.

Theo nàng nói, tổ trạch của nhà họ Giang là ở Nghi Lan, nổi danh là đại gia tộc chỉ toàn đàn ông, cho nên bé trai có sinh nhiều cũng không đáng giá, nhà người khác muốn cháu trai đến ngứa ngáy, nhà họ Giang lại vừa thấy con dâu có mang liền buồn bã than thở.

Nói đến ba vị tổ tông Giang gia, ông nội Giang Tâm Hồng là lão Nhị, có bốn con trai, lão Đại có năm con trai, ngay cả lão Tam sinh sáu đứa con trai vẫn chưa từ bỏ ý muốn có con gái, kết quả là sinh thêm con trai thứ bảy (-.-)/, cuối cùng cũng phải từ bỏ ý nghĩ muốn đứa con thứ tám.

Thế hệ thứ hai có mười sáu người đàn ông cùng nhau lớn lên, sau này thành gia lập nghiệp đều thích sinh con gái không thích sinh con trai, cũng không biết là Quan Âm Tống Tử nương nương thờ ơ hay là bị người

nguyên rửa mà cả mười sáu người vợ dù cố gắng thế nào cũng không sinh ra được đứa con gái.

Cho đến vợ của Giang Mãn Phúc mang thai lần thứ ba (ta nghĩ là mang thai lần thứ hai mới đúng, hoặc nói là mang thai đứa con thứ ba, tại vì Kỳ Nhạc huynh đệ sinh đôi mà), bác sĩ xem sóng siêu âm xong tuyên bố là con gái mà cả nhà họ Giang vẫn không dám tin, dù sao vợ của Tam lão thái gia cũng từng bị bác sĩ tuyên bố là có khả năng sinh con gái, cuối cùng tới lúc sinh xong lại không nói được gì, hại cả nhà mừng hụt một trận, từ đó mọi người nhận định, một khi đứa bé còn chưa chào đời, là nam hay nữ cũng không cần bàn.

Cho nên khi Giang Tâm Hồng chào đời trong bệnh viện, xác định là con gái, Giang Mãn Phúc liền kích động gọi điện thoại về Nghi Lan, sau đó tin tức nhà họ Giang có con gái liền trong một canh giờ làm chấn động cả đại gia đình. Nghe nói đêm đó tổ trạch nhà họ Giang bắn pháo hoa tới sáng, ba vị lão tổ tông chong đèn suốt đêm đặt tên, khó khăn lắm mới có một đứa cháu gái, nhất định phải chọn được tên tốt nhất. Bởi vì con cháu đời này đều đệm từ “Hâm”, ba lão nhân gia nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy con gái mà đệm từ này nghe cứng rắn quá, cuối cùng phá lệ lấy chữ “Tâm” thay thế, chữ thứ ba lấy chữ “Hồng” làm tên.

Giang Tâm Hồng—đóa hoa hồng cả nhà họ Giang nâng niu trong lòng, ý nghĩa phi phàm, cuối cùng quyết định lấy tên Giang Tâm Hồng.

Liên tục mấy ngày, anh em họ hàng ở khắp Đài Loan rồi rít mang theo gia quyến, không hẹn mà cùng thăm “Thiên kim nhà họ Giang” này, mong có thể hưởng lây không khí, có khi cũng sinh được con gái, bất đắc dĩ sau mấy năm, đại gia đình họ Giang lại lục tục có thêm mấy cháu trai nhưng mà cháu gái thì lại như hoa quỳnh thoáng nở (nguyên văn:đàm hoa nhất hiện), không có động tĩnh.

Một điểm hồng giữa bạt ngàn lá xanh như thế, Giang Tâm Hồng từ nhỏ không chỉ được ba vị gia gia tuyệt đối cưng chiều, còn được đông đảo phái nam trong gia tộc sủng trong lòng bàn tay, cùng một lứa tuổi thỉnh thoảng cũng có cãi nhau âm ỉ nhưng chỉ cần nàng bị nam sinh bên ngoài khi dễ, hai người anh sinh đôi cùng đông đảo anh em họ tuyệt đối sẽ hợp lực chinh hấn đến nỗi sau này chỉ cần nghe đến họ Giang là sợ đến nấp ở dưới sàn.

Bởi vì có nhiều “ưu ái” như thế, trong hai mươi lăm năm cuộc đời Giang Tâm Hồng, chỉ cần có nam sinh lộ ra ý định theo đuổi, bất kể đối phương ở nơi nào, không qua hai ngày sẽ bị làm cho tơi tả.

Thân thể trong sạch thì nhiều lần chỉ bị cười đùa bốn cột, mặt dù đùa cũng hơi quá nhưng nếu có thể cố gắng vượt qua thì liền thông qua khảo nghiệm—bất quá tới giờ vẫn chưa có ai qua, cơ hồ đều bị chinh tới xám mặt, sau đó chỉ có thể giữa đường bỏ cuộc, không dám liếc thêm một cái. Còn như thân thể không trong sạch, phẩm tính bất lương, Giang Tâm Hồng còn chưa kịp có ấn tượng đã bị nam nhân nhà họ Giang kéo đi...tiến hành ba ngày ba đêm “Cải tạo nhân phẩm”.

Cái gì? Ba ngày ba đêm? Nam nhân họ Giang đều không đi làm, đi học gì sao?

Yên tâm, họ Giang nam nhân đông như vậy, coi như mỗi người thay phiên nhau sắp xếp lớp học một canh giờ cũng dư dả.

Tóm lại, đóa hoa hồng được họ Giang nâng niu từ nhỏ đến lớn này cũng chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: “Thắm”!

“Anh nói xem, như vậy tôi còn có thể gả ra ngoài sao?” Giang Tâm Hồng tức giận đập bàn, kể lại một cách đầy bi phẫn. “Như vậy còn ai dám theo đuổi tôi? Hai người anh kia cùng với anh em họ trong nhà thật phiền toái!”

Chớ nói là còn phải cộng thêm papa nàng, chú bác rồi chú bác họ rồi cả ba vị lão thái gia nữa a.

Tu Lập Hành ăn xong mì, mang lại mắt kính, tròng kính chợt lóe, đôi mắt bên dưới kính mặt dù không rõ lắm là cảm xúc gì nhưng môi mỏng nhếch lên, như có toan tính lại như không, mỉm cười nói theo, “Quả thật có điểm phiền toái.”

Nhưng đại gia tộc hòa thuận vui vẻ như vậy...Cảm giác cũng rất tốt!

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Có người phụ họa, Giang Tâm Hồng càng thêm dũng cảm kháng nghị. “Bọn nam nhân kia, yêu một người liền được một người, lại làm tôi sống tới hai mươi lăm tuổi cũng không có ai dám

theo đuổi, thật quá không công bằng!”

Nghe vậy, Tu Lập Hành đang muốn mở miệng, đột nhiên lạnh sống lưng, làm cho hắn không tự chủ run lên run xuống.

“Sao vậy?” Nhận thấy động tác của hắn, Giang Tâm Hồng tò mò hỏi thăm.

“Tôi cảm thấy sau lưng có chút mát mẻ.” Đẩy mắt kính một cái, Tu Lập Hành cũng không giải thích được cảm giác lạnh lẽo kia là ở đâu ra, nhưng lại nhạy cảm cảm giác thấy luồng khí lạnh kia còn có một chút sát khí.

Mát mẻ? Quán ăn nhỏ không có điều hòa, nóng muốn chết, làm sao mát mẻ được?

Giang Tâm Hồng theo bản năng nhìn ra sau lưng hắn, vừa nhìn liền thấy một nam nhân như gấu đen ở tiệm sửa xe đối diện dùng đôi mắt phát ra lực quan mà trừng đến, bộ dáng muốn xông qua lại không dám.

Được rồi, nàng biết lạnh lẽo từ đâu tới rồi, trên thực tế, nếu như ánh mắt có thể thực thể hóa, trên lưng Tu Lập Hành sớm đã cắm hai lưỡi dao sáng quắt rồi.

Giang Tâm Hồng mặt như đưa đám, úp mặt xuống bàn rên rỉ một tiếng, mắt thấy cũng ăn vừa đủ, nàng bắt đầu tuyên bố, “Tốt lắm! Tôi nghĩ ta nên trở về nhà máy đi, nếu không sợ anh không sống nổi qua ngày mai.”

.Nghe vậy, Tu Lập Hành nâng lông mày lên, trực giác quay đầu về phía sau nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân chừng hơn sáu mươi tuổi đứng ở cửa tiệm sửa xe, không ngừng hướng Giang Tâm Hồng quơ tay múa chân.

“Vị kia là...” Có lẽ hắn cũng mơ hồ đoán ra thân phận đối phương.

“Ba tôi!” Cẩn rằng, Giang Tâm Hồng bị phần vụn phần, chẳng qua là ăn một bữa cơm thôi, hơn nữa còn là quán ăn nhỏ ngay đối diện tiệm sửa xe, như vậy cũng không được sao?

Cứ theo đà này, muốn có nam nhân theo đuổi nàng đại khái phải đợi đến mắt mờ tóc bạc mắt, bất quá đến thời điểm đó còn có nam nhân nào muốn theo đuổi nàng chứ.

Bingo! Bởi vì đoán đúng mà âm thầm hoan hô, Tu Lập Hành đứng dậy trả tiền, đồng thời khoe miệng không nhịn được nhẹ nhàng nhếch lên. “ Tôi nghĩ mình tin tưởng đoạn “huyết lệ sử” của em vừa rồi.”

Nghe hắn nùng nặc vị nhạo báng, Giang Tâm Hồng chỉ có thể thật sâu than thở. “ Anh chỉ mới nhìn đến một góc tảng băng mà thôi (Núi băng trôi chỉ nổi có ba phần thôi, bảy phần đều chìm trong nước trôi tới trôi lui), khi cả gia tộc tụ họp thì mới thật đáng sợ! Có thể nói, trong bán kính năm thước, ngoại trừ người họ Giang ra thì ngay cả con kiến cũng không thấy! Tôi bắt đầu cảm thấy chỉ có thể phát triển theo con đường đồng tính.”

Tu Lập Hành trêu chọc lại bị nàng lảng ra chuyện khác, khiến hắn bị chọc cho cười haha một tiếng, ngay sau đó nghĩ đến chuyện gì đó, hắn có chút tim đập mạnh cùng loạn nhịp cảm thán, “Tôi cảm thấy ba em rất tốt...”

“Tốt?!” Giang Tâm Hồng như là bị mắc nghẹn, cả khuôn mặt cũng nhúu lại, “ Tốt chỗ nào? Chẳng lẽ thề thanh trừ tất cả nam nhân đến gần tôi là tốt sao?” Ô...Nàng không muốn đến khi mắt mờ tóc bạc cũng chưa kịp nói qua chuyện yêu đương nha!

Thấy nàng gương mặt khổ sở muốn rơi lệ, Tu Lập Hành nhìn không được cười khê. “ Ba em chẳng qua là lo lắng em bị nam nhân lừa, ông rất thương em, không muốn em bị bất cứ thương tổn nào.”

Có một người ba trân trọng, yêu thương mình như vậy, đây là chuyện hạnh phúc tới nhường nào a!

Không phát hiện trong giọng nói của hắn mơ hồ lộ ra âm mưu, Giang Tâm Hồng ngưng ngưng cười, “ Nói như vậy cũng đúng!” Nàng dĩ nhiên biết ba thương mình, chẳng qua đôi lúc bị ý muốn bảo hộ quá khoa trương của ông làm cho nổi giận, không nhịn được oán trách mấy câu.

Nghe vậy, Tu Lập Hành nhếch miệng cười, đột nhiên mở miệng yêu cầu, “ Ngại quá, có thể cho tôi xin số điện thoại của em không? Em biết đó, nếu sau này xe lại xảy ra chuyện tôi còn biết tìm đường xin viện trợ.”

“Có thể a!” Hào phóng cười đáp lại, Giang Tâm Hồng không thấy được trong lời nói của hắn có chỗ sơ hở, dù sao nếu xe lại có vấn đề, trực tiếp gọi điện thoại cho tiệm sửa xe là được, muốn số di động của nàng căn bản là có tư tâm.

Rất nhanh, nàng viết số điện thoại của mình đưa cho hắn, sau đó hai người đi ra quán ăn nhỏ, mới vừa qua đường đã thấy Giang Mãn Phúc vọt lên, cũng không coi Tu Lập Hành là khách hàng, đầu tiên là ác ngôn trêu hấn một cái, quay đầu nhìn tới con gái cưng liền đổi thành bộ dáng papa khờ “ Yêu gia đình, yêu vợ, thương con”, thực so với Tứ Xuyên biến sắc còn lợi hại hơn. (Tứ Xuyên có một thể loại ca kịch sử dụng mặt nạ, chắc đây là người gốc của cụm “Tứ Xuyên biến sắc”, VN mình thì nói là “ trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay” nhỉ?)

“Tiểu Mân, con chưa ăn cơm trưa sao không nói sớm? Gọi điện thoại cho ba , ba lập tức đưa đồ ăn ngon tới! Nào, con vừa ăn no không cần vội làm việc, đến phòng làm việc của ba nghỉ ngơi một chút...” Vừa nói vừa vội vã lôi kéo con gái đi, rõ ràng không cho nàng và nam nhân tự đứng xuất hiện này một tí thời gian ở chung.

Bị lôi đi, Giang Tâm Hồng bất đắc dĩ quay đầu lại, hướng người nam nhân dù vô duyên vô cớ bị cầm thù vẫn tươi cười kia vẫy tay chào, cho đến khi tầm mắt bị phòng làm việc ngăn cách.

A.... Papa tốt như vậy, gia đình vui vẻ như vậy, nhưng mà...

“Cho dù có điểm phiền toái kia...” nhỏ giọng không ai nghe được, Tu Lập Hành đẩy mắt kính một cái, lóe lên tròng kính che đầy đôi mắt trong suốt mơ hồ để lộ ra ánh sáng giao hoạt.

3. Chương 3

“Răng rắc” một tiếng vang nhỏ, thang máy của một toà cao ốc dừng lại, cửa một căn hộ được nhẹ nhàng đẩy ra khiến phụ nhân đang ngồi trên sa lon chú ý.

“Lập Hành, con về rồi!” Tuổi thật năm mươi lăm tuổi, nhưng bởi vì được bảo dưỡng tốt nên xem ra chỉ bốn mươi, mẹ của Tu Lập Hành-Tu Tú Dung ôn uể xinh đẹp, khuôn mặt tràn đầy nụ cười vui mừng, giống như bao người làm mẹ trong khắp thiên hạ, thấy con trai trở về liền quan tâm thăm hỏi: “ Đói bụng rồi sao? Mẹ đi xào cá cơm cho con...” Vừa nói xong vừa đứng dậy đi về hướng phòng bếp.

“Mẹ, không cần làm phiền, con ăn rồi!” Tu Lập Hành vội vàng lên tiếng ngăn cản, đem mẹ kéo về ngồi trên ghế sa lon “ Còn mẹ? Mẹ ăn chưa?”

“Sớm ăn no!” Cười vồ nhẹ con trai ngồi bên cạnh, Tu Tú Dung cảm thấy con trai hôm nay có chút không giống ngày thường, cẩn thận quan sát một hồi lâu, nhin không được hỏi thăm: “Nhìn con hôm nay tâm tình tốt như vậy, có chuyện tốt gì sao?”

“Sao vậy?” Tu Lập Hành nâng đuôi lông mày hứng thú hỏi ngược lại, không hiểu mẹ mình tại sao lại cảm thấy như vậy.

“Con là do mẹ sinh, tâm tình có tốt hay không, chẳng lẽ mẹ còn không nhìn ra được sao?” Người làm mẹ trên khắp thế gian này đều như vậy, nhìn thấy con mình cái móng nhếch lên liền biết nó muốn đại tiện (so sánh kiểu gì vậy trời), Tu Tú Dung tất nhiên nhìn thấy độ cong trên khóe môi con trai liền biết tâm tình hắn tốt xấu.

Nghe vậy, Tu Lập Hành khẽ mỉm cười, nhắm mắt trầm ngâm một lát, giống như cuối cùng cũng sửa sang suy nghĩ xong, chậm rãi mở mắt nhìn về phía mẫu thân kiên nhẫn tĩnh hậu đáp lời, “ Mẹ, con nghĩ con có hảo cảm với một người con gái.” Chưa đựng ý cười, hắn với mẹ trước giờ chưa bao giờ giấu nhau chuyện gì.

“Thật?” Tu Tú Dung đầu tiên là cả kinh, sau đó là tràn đầy vui mừng truy vấn: “ Con gái nhà ai? Lúc nào thì biết? Có thể mang về ẹ nhìn một chút...”

Hỏi tới liền tiếp như vậy khiến cho Tu Lập Hành không biết nên khóc hay nên cười, chỉ có thể luôn miệng kêu, “ Mẹ...mẹ...Đừng kích động, con cùng cô ấy mới quen đây thôi!”

Ý thức được mình quả thật có chút thất thố, Tu Tú Dung ái ngại cười cười. “Đừng trách mẹ khoa trương, chẳng qua là trước đây chưa từng nghe con nói có hứng thú với ai, còn tưởng con sắp thành hòa thượng!”

Ai! Có đôi lúc bà nhịn không được nghĩ, có phải hay không quan hệ của mình cùng chồng trước khiến đứa nhỏ này đối với tình cảm nam nữ có chút lãnh đạm, đối với hôn nhân cũng không hy vọng, thậm chí còn hoài nghi mình đời này không thể nhìn con trai lấy vợ, cũng không thể ôm được cháu.

Thật không nghĩ tới hôm nay hần thể nhưng lại có hảo cảm với con gái, điều này nghe qua sao có thể không phần chần đây!

“Hòa thượng? Mẹ, sao mẹ lại nghĩ như vậy chứ?” Bị mẹ làm cho tức cười, Tu Lập Hành lắc đầu nhạo báng, “Chỉ riêng chuyện ăn chay đã khiến con nghĩ cả đời này không cần dính dáng gì đến hòa thượng rồi.”

Nhớ tới con trai có lẽ là do lúc nhỏ ăn rau củ nhiều, lớn lên ngược lại trở thành chủ nghĩa ăn thịt, Tu Tú Dung cũng không khỏi cười, bắt quá nụ cười lại chứa mấy phần thương cảm. “Đều là mẹ không có năng lực, cho nên mới để con lúc nhỏ không có cơ hội ăn thịt, chỉ có thể mỗi bữa cơm đều phải ăn rau xanh qua ngày...”

Nhớ lại quá khứ lòng chua xót, Tu Tú Dung không khỏi đỏ hốc mắt.

“Mẹ, mẹ nói chuyện này làm gì? Chúng ta bây giờ không phải rất tốt sao?” Ôm bả vai mẹ an ủi, Tu Lập Hành cố ý nói sang chuyện khác. “Mẹ có muốn nghe con kể chuyện làm thế nào quen biết cô ấy không?”

Quả nhiên, sự chú ý của Tu Tú Dung lập tức bị dời đi, luôn miệng thúc giục, “Nói mau! Nói mau!”

Rất hài lòng gật đầu một cái, Tu Lập Hành lúc này mới chậm rãi đem mọi chuyện kể ra, hần tự tiểu phi tiểu lắc đầu cảm thán, “Có chút phiền toái kia...”

Than khẽ một tiếng, Tu Tú Dung cười mắng, “Muốn đeo đuổi con gái còn sợ gì phiền toái?”

“Con có nói muốn theo đuổi sao?” Khiêu mi, hần cố ý nói ngược lại.

“Nếu thật không muốn theo đuổi, con cần gì phải phiền não như vậy?” Hiểu con không ai bằng mẹ, Tu Tú Dung không nhịn được xem thường.

Bị nói trúng tâm tư, Tu Lập Hành hơi quẫn bách, lúng túng cười một tiếng, ngay sau đó che miệng ho nhẹ mấy cái.

A, rất ít khi thấy đứa nhỏ này có loại vẻ mặt như vậy, chẳng lẽ là...e lệ?

Càng nghĩ càng thấy buồn cười, nhưng Tu Tú Dung là người mẹ tốt, cũng không thừa cơ nhạo báng, ngược lại vui vẻ khích lệ, “Nếu là em gái của đồng nghiệp không phải vừa hợp sao? Biết rõ bối cảnh của nhau, đồng nghiệp biết rõ phẩm hạnh của con nhất định sẽ nói lời tốt đẹp, hoặc giả còn có thể giúp đỡ con.”

“Mẹ, mẹ không biết rõ nên mới nói như vậy.” Cười cười lắc đầu, Tu Lập Hành chỉ nghĩ đến “Kỳ Nhạc huynh đệ” yêu em gái phát cuồng, cộng thêm hôm nay ở tiệm sửa xe, Giang phụ tử thái độ hận không thể đem hết sinh vật giống đực ra xa con gái, hần đã cảm thấy ngày sau nhất định đặc sắc, bất quá...Cuộc sống chính là phải có khiêu chiến mới có vui thú, không phải sao?

“Là ý gì?” Tu Tú Dung không hiểu, mặt tràn đầy buồn bực.

“Không có gì!” Lắc đầu, Tu Lập Hành không có ý định giải thích chuyện nhà họ Giang ba đời chỉ có một cô con gái, dẫn đến hiện tượng toàn bộ nam nhân trong tộc sùng như bảo vật, yêu như mạng, hần thẳng thắn nói sang chuyện khác, “Đúng rồi! Mẹ, mẹ cùng bác Vương gần đây ra sao?”

“Kia, làm gì có thể nào? Con đừng đoán bừa!” Bỗng dưng, Tu Tú Dung vốn dĩ ôn uyển lại hiện lên vẻ then thùng, da mặt hơi ửng đỏ, làm cho người ta nhìn vào đã biết bên trong có chuyện lạ, nhưng ngoài miệng vẫn liếc liếc xoay xoay phủ nhận.

“Mẹ, mẹ đỏ mặt.” Tu Lập Hành hứng thú, vân đàm phong kinh chỉ ra sự thật.

“Kia, nào có!” Lấp bắp phần bác, nhưng hai tay lại theo bản năng che gò má.

“Mẹ, bác Vương rất tốt với mẹ, không phải sao?” Nhẹ nhàng ôm lấy bả vai gầy yếu của mẹ, hấn ôn nhu khích lệ.

Hấn biết Bác Vương là ba năm trước đi công viên khiêu vũ mới gặp mẹ mình, bác Vương tang vợ nhiều năm, mà mẹ cũng đã cùng người cha để vô trách nhiệm của hấn li dị hai mươi mấy năm rồi, sau khi hai người quen biết nói chuyện đều rất ăn ý, bác Vương đối xử với mẹ rất tốt, thậm chí còn vì mẹ mà cố ý lấy lòng hấn, mong có thể được hấn đồng tình, mà mẹ đối với bác Vương cũng rất tốt, nếu mẹ cũng không có bài xích, hấn sẽ rất tán thành bà tìm được tình yêu tuổi xế chiều, tìm được bạn già.

Hiểu được ý tứ trong lời nói của con trai, Tu Tú Dung khẽ thở dài một cái. “Bác Vương của con thật sự rất tốt, chỉ là mẹ...me...” ý tứ phía sau khó nói thành lời, chỉ vì một lần hôn nhân tan vỡ khiến bà tràn đầy sợ hãi, cảm thấy có thể cùng con trai sống nương tựa lẫn nhau như vậy đã là rất tốt.

“Mẹ, một người đàn ông không tốt cũng không có nghĩa khắp thiên hạ không còn đàn ông tốt, mẹ không thể quơ đũa cả nắm, bằng không bác Vương sẽ rất oan ức, mà con cũng vì phải nam cảm thấy oan ức.” Nháy nháy mắt cố ý pha trò, Tu Lập Hành ngoài đường tỏ ra đậm mạc nhả nhện nhưng về nhà hấn nhưng có thể vì muốn chọc vui mẹ mà đùa giỡn như trẻ nhỏ.

“Con nói cái gì đó!” Cười một hồi, Tu Tú Dung đầu tiên là ngớ ngẩn, sau đó chần chờ mở miệng, “Con thật sự không phản đối...”

“Mẹ!” Không chờ mẹ nói xong, Tu Lập Hành liền kiên định nói: “Chỉ cần mẹ hạnh phúc, con liền hai tay hai chân tán thành.”

Nghe vậy, Tu Tú Dung đỏ hốc mắt, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười hạnh phúc.

Có một con trai tri kỷ lại thành đạt như vậy, bà cảm thấy đoạn hôn nhân tan vỡ trước kia cũng không phải thất bại lắm.

“Nếu con đã tỏ rõ lập trường, như vậy...” Cố ý dừng một chút, Tu Lập Hành đột nhiên giảo hoạt cười một tiếng, thành linh xuất chiêu. “Cuối tuần này bác Vương mời mẹ đi Đông Hải hai ngày, mẹ rốt cục có đi không?”

Đi? Hấn làm sao biết?

Tu Tú Dung sửng sốt, ngơ ngác nhìn con trái khóe miệng đang xóa sạch dấu vết xảo trá, đột nhiên hiểu ra.

“Con con con...” Bởi vì quá mức giật mình, trong thời gian ngắn lại nói không thành câu.

“Đúng vậy!” Mím cười gật đầu, Tu Lập Hành hợp tình hợp lý nói. “Mấy ngày trước bác Vương gọi điện cho con, nhờ con nói hộ vài lời.”

Nghe hấn thừa nhận không kiêng kỵ, Tu Tú Dung phát hiện mình bị con trai đem bán, vừa giận vừa tức cười, lại càng thẹn thùng, quần bách, cuối cùng cũng chỉ có thể đỏ mặt lên tiếng trách cứ: “Đàn ông các người đều không phải đồ tốt!” Dứt lời, ôm quần áo vừa xếp xong chạy về phòng, quyết định tìm cơ hội hảo hảo dạy dỗ lão Vương.

Thiệt là! Cũng bỏ hết một chân vô quan tài rồi, chuyên như vậy cũng đi tìm văn bồi làm thuyết khách, hấn không biết mất thể diện sao.

Thấy mẹ thẹn thùng chạy về phòng, Tu Lập Hành không quên lấy âm lượng vừa đủ cho người bên trong phòng tuyệt đối nghe được mà nói: “Mẹ, mẹ không phản đối sao? Nếu đã không phản đối, vậy con gọi điện thoại cho bác Vương, nói bác ấy biết mẹ nhận lời...”

Đợi nửa phút cũng không nghe trong phòng phát ra âm thanh cự tuyệt nào, Tu Lập Hành nhận định mẹ đã chấp nhận, lập tức không khỏi cười một tiếng.

A.... Hấn là thật lòng hi vọng mẹ có thể có được tình yêu của bà, tìm được một người đàn ông yêu thương bà làm bạn, cùng nhau nắm tay đi đến hạnh phúc nửa đời sau.

**

“Ma thông toàn cầu đầu tư” vẫn như cũ bận rộn, hơn nữa thân đều là người quản lý quỹ, đầu đề câu chuyện tất nhiên là tin tức chứng khoán cùng tài chính toàn cầu.

Nhưng khi chuông điện thoại của Kỳ Nhạc huynh đệ vang lên thì hết thấy đều thay đổi!

“Cái gì?” Tiếng nói như sấm rền, Giang Hâm Kỳ không để ý đồng nghiệp đồng loạt quay đầu nhìn mà đập bàn đứng lên, rống vào di động, “ Ba nói có nam nhân muốn gây sự chú ý của Tiểu Mân, mời nó đi ăn cơm?”

Chỉ nghe lời này vừa nói ra, Giang Hâm Nhạc ngồi cách vách giống như là luyện Càng Khôn Đại Na Di trong nháy mắt đến đứng cạnh anh em của mình, cũng rống vào điện thoại “ Người nào? Là ai? Dám của em gái con, con liền của mẹ già nhà hần!” (Ta ghét)

Tiên sinh, khẩu vị của anh cũng thật tốt !

Chung quanh mấy đồng nghiệp cùng trợn trắng mắt, đối với kiểu thương em gái của Kỳ Nhạc huynh đệ cũng có chút hiểu rõ, dù sao loại chuyện như thế này mấy tháng lại gặp một lần, ai nấy đều không còn cảm giác.

Vậy mà chuyện phát triển xa xa không phải loại chuyện mà các đồng nghiệp dự đoán được, đang lúc bọn họ “xi” một tiếng, chuẩn bị trở về làm việc thì chuyện diễn biến càng kinh người—

“Cái gì? Hần họ Tu?” Giang Hâm Kỳ nhướn mày, phát hiện sự việc cũng không đơn giản, bởi vì rất ít người họ Tu, mà không phải khéo léo bình thường, trong công ty của họ trùng hợp có một người, hơn nữa còn bởi vì bọn họ “Nước phù sa không để chảy sang ruộng ngoài” nên giới thiệu đến tiệm sửa xe, cho nên nếu không phải có gì ngoài ý muốn, có lẽ...bọn họ có quen biết nam nhân kia?

Một bên, Giang Hâm Nhạc nghe vậy cũng nhíu mày, hai anh em tâm linh tương thông nghĩ đến cùng một việc, nhất thời ánh mắt âm thầm dày đặc nhìn về bàn làm việc chiếm hơn nửa căn phòng bên kia.

“Tên đầy đủ là gì? Tên gì?” Giang Hâm Kỳ hỏi tới, ngay sau đó lấy được đáp án.” Tu Lập Hành phải không? Hừ hừ...Được, con biết! Yên tâm, không cần điều tra lai lịch hần, bởi vì con biết rất rõ.” Dứt lời, ngắt điện thoại.

Mà ba chữ “Tu Lập Hành” phun ra, Giang Hâm Nhạc cũng lộ ra vẻ mặt không hề ngạc nhiên, về phần những đồng nghiệp khác thì đều rối rít trợn to mắt, đối với kịch tính đột ngột lần này rất hần hái xem kịch vui.

Sau đó mọi người hoặc là ngê ngao, hoặc là huyết sao, cười vang, “tân thể giờ thần” của chúng ta— vắn nắm đấm kêu rần rác, cùng nhau hướng về góc phòng bên kia chém giết—

“Anh em, gian dâm vợ con người ta a...” Kim Cương Nhất Hào quyền “Phanh” một tiếng giáng xuống bàn làm việc của Tu Lập Hành.

“Gian dâm vợ con người ta thì xử lý thế nào?” Kim Cương Nhị Hào quyền lập tức rơi tiếp xuống.

Đôi câu kinh điển trong phim cấp ba “Ngọc bồ đoàn” vừa nói ra, chúng đồng nghiệp xem kịch vui đồng thời té ngã, vậy mà Kỳ Nhạc huynh đệ lại chưa nhận thấy, tiếp tục hung thần ác sát uy hiếp—

“ Anh nếu dám có ý định gì với Tiểu Hồng nhà bọn tôi...”

“Chúng tôi sẽ cho anh trở thành...”

“Người cuối cùng của Trung Quốc...”

“Làm thái giám!”

Hai người không hổ là sinh đôi cùng trứng, ngay cả bản thảo cũng chưa soạn qua mà đã có thể hát đôi vô cùng ăn ý.

Mà sau bàn làm việc, ngay từ lúc Giang Hâm Kỳ rống giận với cái điện thoại, Tu Lập Hành đã đã có chuẩn bị tâm lý, giờ phút này không nhanh không chậm giương mắt, gợn sóng bất bình thường trong ánh mắt hướng hai gương mặt ngang tàn nhìn một lượt, sau đó vắn đậm phong khinh lên tiếng. “ Thứ nhất, tôi không có gian dâm vợ con ai; thứ hai, Tiểu Mân cũng không phải vợ con hai người, cô ấy chỉ là em gái hai người thôi; thứ ba, tôi không có hứng thú với thái giám, cảm ơn!”

“Ít cùng ta so đo lời nói đi!” Cảm thấy hần lời nói tránh trái tránh phải, Giang Hâm Kỳ nổi giận, nhe răng nhếch miệng cảnh cáo, “Mặc dù chúng ta là anh em tốt, nhưng mà anh em đáng quý, máu mủ còn quý hơn, nếu vì chuyện của em gái, bọn ta đều có thể trở mặt.”

Hừ hừ, gia tộc bọn họ khó khăn lắm mới sinh được con gái, nếu bọn họ không chiều cổ tốt, đừng nói ba không tha cho hai anh em hần, chính là ba vị Lão thái gia cùng chú bác trong nhà cũng nhất định không bỏ qua cho bọn họ.

“Không sai!” Gật đầu đồng ý với anh em nhà mình, Giang Hâm Nhạc khí thế vạn quân hét lên: “Em gái nhà ta không phải tùy tiện để cho người khác cướp đi, nếu muốn đem nó đi cũng đừng trách bọn ta không nể tình anh em.”

Nghe vậy, Tu Lập Hành không nén cười, cảm thấy hứng thú hỏi: “Chẳng qua là mời một bữa cơm mà thôi, anh em các người làm sao khẳng định ta có hứng thú với cô ấy?”

Mặc dù hần đúng là có hứng thú thật, nhưng làm sao mẹ và Kỳ Nhạc huynh để lại nhạy cảm đoán được.

Không nhận được “xì” một tiếng, Giang Hâm Kỳ mặt khinh bỉ. “Làm ơn, anh là người “băng thanh ngọc khiết” nổi danh khắp công ty! Nếu không có hứng thú sẽ mời em gái tôi ăn cơm sao?”

Hừ! Nhiều năm qua cũng chưa từng thấy người này có bạn gái, cũng chưa từng nghe qua xì căng đan nào, cho dù phái nữ có hàm xúc biểu đạt thế nào hần cũng lãnh đạm tránh né, nếu không phải hần cũng không có hứng thú với nam giới, mọi người suýt nữa đều muốn đoán hần là GAY.

Cũng bởi vì hần “nam nữ không thân”, cộng thêm cá tính lạnh nhạt trong trẻo, đơn giản cũng Cổ mộ Tiểu Long Nữ giống nhau nên đồng nghiệp trong công ty mới xưng danh hần là “băng thanh ngọc khiết”—dĩ nhiên, đó là mọi người tự gọi như vậy, không dám nói trước mặt hần, bất quá hôm nay lại lỡ lời.

“Băng thanh ngọc khiết”? Sao hần có thể không biết mình lại có loại danh hiệu “đạo đức tốt” này?

Tu Lập Hành khiêu mi, nhìn quanh một vòng thấy đồng nghiệp đang vây xem kịch vui không tự giác nổi lên cười gượng còn theo bản năng từng bước lui lại, hần lập tức sáng tỏ — e là danh hiệu này mọi người trong công ty đều biết, chỉ có hần thế nhưng mù mờ.

“Được rồi! Coi như ta thật có hứng thú với Tiểu Mân, thì sao chứ?” Nếu bọn họ đều đã biết, Tu Lập Hành cũng dứt khoát nói rõ.

“Vô sỉ! Người thừa nhận!” Miệng bạo tục, Giang Hâm Nhạc giận đến gợn chân. “Không cho phép người làm lệch lạc tâm trí Tiểu Hồng, nghe không? Em gái ta không phải để người của, nếu người muốn vui đùa qua đường, vậy tìm lắm người rồi!”

“Các người cảm thấy ta là loại người chỉ muốn vui đùa một chút sao?” Tu Lập Hành trầm giọng hỏi ngược lại, hoàn cảnh gia đình khiến hần từ nhỏ đã hiểu được tình cảm quan trọng là phải duy nhất, nếu đã nhận định một người, vậy nhất định không phải vui đùa một chút mà thôi.

Nghe vậy, lại thấy sắc mặt hần nghiêm túc dị thường, “Kỳ Nhạc huynh đệ” không khỏi ngẩn người, không hện mà cùng nhớ đến bối cảnh gia đình hần, sau đó hai mặt nhìn nhau, trầm miệng một lời kêu to —

“Không đỡ được! Hần là nghiêm túc!”

“Rất tốt, các người cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.” Dứt lời, Tu Lập Hành đứng dậy đi về hướng nhà vệ sinh — hần bởi vì bị hai anh em kia lôi kéo mà cũng nhin một lúc lâu rồi, còn nhin tiếp không khéo đòi mạng.

Nhìn thấy thân ảnh hần biến mất, Giang Hâm Kỳ nắm cằm trầm tư. “Quái! Hần và Tiểu Mân cũng mới gặp qua có một lần, làm sao có thể?”

“Không nhìn ra hần là loại người nhất kiến chung tình nha!” Giống như lão đại, Giang Hâm Nhạc cũng buồn bực.

“Quả nhiên, người bình thường xem ra càng lãnh đạm càng dễ xúc động như vậy sao?” Hai anh em cùng cảm thán, không biết thật ra Giang Tâm Hồng cùng Tu Lập Hành sớm đã có gặp qua.

“ Ai nha, Lập Hành cũng rất tốt! Nhân phẩm, tướng mạo, thu nhập mọi thứ đều tốt, ta nếu có em gái đã sớm làm mai cho hần.” Đồng nghiệp A nói thẳng vào trọng tâm, cảm thấy dù “Kỳ Nhạc huynh đệ” yêu thương em gái đến mức nào, nếu bỏ qua người tốt như Tu Lập Hành, sẽ không tìm được người thứ hai.

“Làm ơn đi, cho dù người có em gái thật, vậy cũng phải được Lập Hành người ta thích mới được.” Đồng nghiệp B chê cười. “ Kế toán của công ty mạo dịch ở lầu dưới từng nhờ ta giới thiệu qua, kết quả Lập Hành một chút ý tứ cũng không có.”

“Bất quá thật không nghĩ được Lập Hành cũng có ngày động phàm tâm...” Đồng nghiệp C sờ cằm cười đến rất dâm tà. “Ta nói “Kỳ Nhạc huynh đệ” , em gái hai người lớn lên cũng rất quốc sắc thiên hương đi, khiến cho “băng thanh ngọc khiết” Tu Lập Hành nhà chúng ta cũng phải động phàm tâm? Này, không có ảnh không nhìn đến mặt thật, dâng ra tấm hình ọi người măn nhãn đi!”

“ Măn nhãn mẹ người!” Giang Hâm Nhạc tức giận rống.

Vô sỉ! Thứ mặt người dạ thú mất lộ dâm quang này, bọn hần sẽ đem hình em gái mình cho bọn họ xem mới lạ!

Giang Hâm Nhạc âm thầm quét mọi người một cái, cười đến thật ôn nhu, cũng thật...nguy hiểm. “ Em gái ta quốc sắc thiên hương là không có, nhưng mà cờ lê, tua-vít lại có rất nhiều, cái đội xe cũng không ít, các người muốn sao?”

Ách...Hay là thôi đi!

Đột nhiên cảm giác được một trận gió lạnh khiến lông lơ dựng đứng cả lên, chúng đồng nghiệp thật thức thời rút cổ về, dù sao kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt. hai anh em sinh đôi được gọi là “Tân thể giới thần” cũng không phải nói giỡn, hai người mà nghiêm túc, lực chiến đấu cũng thật kinh hồn, phàm phu tục tử như bọn họ chọc không nổi a!

Coi như là bọn họ thức thời!

“Kỳ Nhạc huynh đệ” hừ một tiếng, ngay sau đó lại thập phần ăn ý dò xét nhau một cái, trong đầu cùng thoáng qua một ý niệm—

Không hay! Tu Lập Hành xưa nay phong cách hành sự cùng tác phong công việc giống nhau, một khi nhắm được mục tiêu, hạ thủ tuyệt đối hung ác chính xác, em gái bọn họ cũng không nên ngây ngốc bị lừa đi như vậy a!

*

Chủ nhật này nghỉ, bởi vì mẹ và bác Vương cùng đi Đông Hải rồi , cho nên Tu Lập Hành buổi sáng rời giường rửa mặt xong liền một mình thanh nhàn ngồi trên ghế sa lon gọi điện thoại.

“Uy?” Sau vài lần đổ chuông, đầu dây bên kia rốt cục có người bắt máy, bắt quá thanh âm của đối phương tựa hồ có hơi hỗn hển.

“Tiểu Mân?” Đầu dây bên này, Tu Lập Hành khoe miệng vẽ ra mỉm cười, tâm tình có vẻ rất tốt.

“Là ta, xin lỗi người là...” Đầu dây bên kia, Giang Tâm Hồng không biết là ai gọi tới.

“Ta là Tu Lập Hành, còn nhớ không?” Đối phương dù không nhận ra thanh âm của mình, Tu Lập Hành cũng tuyệt không toan tính, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hần gọi điện thoại cho nàng, nàng nghe không ra là chuyện bình thường.

“Thì ra là người!” Lập tức nhớ đến, nàng sảng lãng cười nói :” Dĩ nhiên nhớ, sao lại điện thoại cho ta? Mới có mấy ngày thôi, chẳng lẽ xe lại chết máy? Ta nhớ lần trước đã kiểm tra kĩ, sẽ không có vấn đề mới phải...”

“Yên tâm, không phải là xe có vấn đề.” Tu Lập Hành lập tức cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Như vậy là?” Giang Tâm Hồng trong lòng buồn bực.

“Xin hỏi người hôm nay có rảnh không?” Không đáp hỏi ngược lại.

“Ách...Có, có a!” Mặc dù không hiểu lắm vì sao hỏi như thế, Giang Tâm Hồng vẫn thành thật trả lời.

“Rất tốt!” Khẽ mỉm cười, ngữ khí của hắn nhẹ nhõm, nhưng lại có vẻ rất kiên định. “ Ta đây có hai tờ vé xem phim, chúng ta cùng đi xem đi!”

“Đi? Xem, xem phim?” Tựa hồ không ngờ hắn sẽ mở miệng mời, Giang Tâm Hồng đầu tiên là sửng sốt, sau đó có vẻ kinh hãi cùng hốt hoảng. “Cùng, cùng ta?”

“Đúng!” Không chút do dự, hắn quả quyết thanh thoát nói: “ Mười giờ, gặp ở trước cửa rạp XX, được không?”

“Nha...Ách....Ta là nói nhưng...Có thể...” Lấp bắp, nàng ngơ ngác đáp ứng, tựa hồ có chút không phản ứng kịp.

“Tốt lắm, lát nữa gặp, tạm biệt!” Dứt lời, Tu Lập Hành nhanh chóng ngắt điện thoại, sau đó ngửa đầu cười sượng lên.

A...Thuận lợi như vậy!

Không nghĩ tới “Kỳ Nhạc huynh đệ” khôn khéo như vậy lại có em gái ngu ngơ như thế, nên nói là bảo hộ quá mức hay là gia giáo không nghiêm?

Dù thế nào, hắn thành công bước thứ nhất, vô cùng đáng ăn mừng!

Bên kia, Giang Tâm Hồng cúp điện thoại xong vẫn như cũ không hồi hồn được, cả người hoảng hốt trở lại trước bàn ăn, vẻ mặt ngốc trệ đại ra. Đang khò khè nuốt cháo, Giang Mãn Phúc lớn tiếng hỏi thăm—

“Là sao rồi? Sớm như vậy ai lại gọi cho người?” Ăn sáng còn chưa ăn được một nửa, thế nào đi đón điện thoại trở lại người giống như mất hồn?

Đột nhiên giật mình tỉnh lại, Giang Tâm Hồng đỏ mặt lên, lấp bắp hốt hoảng luôn miệng phủ nhận. “ Không, không có việc gì ...”

Đi? Nàng khẩn trương cái gì ? Không có chuyện nàng làm gì chột dạ? Tuyệt đối có vấn đề!

Mắt hổ nhú lại, Giang Mãn Phúc vung chưởng vỗ mạnh lên bàn, đỉnh đạt quát: “ Không có chuyện người vội cái gì ? Đừng nghĩ lừa gạt lão tử, lão tử không phải dễ qua mặt! Nói, rốt cục là ai gọi tới? Tìm người làm gì ?”

Hồng hét! Tuyệt đối không được để ba biết có nam nhân hẹn nàng ra ngoài, nếu không nhất định lại bị phá hư. “ Người bạn hẹn con đi xem phim thôi ạ!” Hàm hồ trả lời, Giang Tâm Hồng ý đồ nói lướt qua. “Ba, người cũng rất phiền đi!”

“Bạn? Cái dạng bạn bè nào? Ta có biết không?” Không cho qua như vậy, cấp bách hỏi.

“ Bạn bè của con cũng đâu phải ai ba cũng biết.” Quệt miệng, nàng bất mãn chu môi.

“ Hàm hồ! Từ nhỏ đến lớn, bạn bè nào của người mà ta không biết?” Giang Mãn Phúc vô cùng có tự tin đối với giao thiệp của con gái tuyệt đối là nắm rõ như lòng bàn tay, trừ phi là nàng lén lút tới lui không cho hắn biết, mà nàng nếu kết bạn không cho hắn biết, trăm phần trăm là nam nhân.

Nghĩ tới đây, Giang Mãn Phúc trong lòng nháy mắt càng thấu đáo. “ Là nam? Mẹ nó! Có phải tên họ Tu mấy ngày trước cùng ăn cơm? Chết tiệt! Lão tử chưa dạy cho hắn một bữa, hắn cũng không biết sợ...”

Vừa rống mẩn, vừa bắt đầu cuống tay áo, một bộ muốn lập tức động thủ động cước.

Không thể không nói, đối với kết giao của con gái, đại lão đầu Giang Mãn Phúc có trực giác dị thường nhạy cảm, lập tức đoán được người gọi tới nhất định là Tu Lập Hành, chẳng qua hắn đoán được rồi, phía sau lại lập tức có một bàn tay không khách khí “pằng” một cái đánh vào ót—

“ Người cái người thô lỗ này lại muốn làm gì ?” Đem mâm cơm để lên bàn, Giang Mãn phúc lão bà đại nhân –Trần Nguyệt Tú chống nạnh quát dạy dỗ, “ Từ nhỏ đến lớn, người hung thần ác sát đem mấy nam sinh muốn theo đuổi Tiểu Mân từng người một cưỡng chế rời khỏi, hại nàng hiện tại ngay cả chút sơ luyện cũng không có, là như thế nào? Người tính để nàng thành bà cô già, cả đời cũng không ai thèm lấy sao?”

Mắt thấy hậu viện mạnh nhất trong nhà xuất hiện, Giang Tâm Hồng thật nhanh hướng mẹ quăng đi ánh mắt cầu cứu, được trả lại ánh mắt “Yên tâm, bao ở trên người ta”, thoáng chốc cảm động muốn khóc.

Ồ...Trong nhà cũng chỉ có mẹ bình thường nhất, sẽ ủng hộ nàng, sẽ không ngăn trở nàng cùng nam sinh ra ngoài.

“Chết tiệt! Bà cô già thì bà cô già, lão tử nuôi được rất tốt nữa là!” Xoa lấy chỗ đau trên đầu, Giang Mãn Phúc vẫn khí thế bồng bồng, không chút hối cải.

Tròng mắt hơi híp, Trần Nguyệt Tú không nói hai lời phì phì bụng hướng hấn véo xuống, lấy được “Ngao” một tiếng kêu đau thẳm thiết nàng mới mặt hung tàn cấu kính cảnh cáo, “Giang Mãn Phúc, ta cho người biết, ta mới sẽ không để cho Tiểu Mân làm bà cô già, người nếu dám lần nữa phá hư, cũng đừng trách ta mài sẵn dao.” (Ta ngăn cái nhà này, cái nhân vật “bình thường nhất nhà” cũng dữ như vậy)

Dứt lời lại “pằng” một cái hướng đầu của hấn giáng xuống một chưởng, sau đó quay đầu giục con gái. “Tiểu Mân, có người hẹn con ra ngoài có phải không? Khó được ngày nghỉ, là nên đi loanh quanh một chút. Đi, đi đi, nhanh đi thay quần áo, đừng lo ba người, có ta canh hấn!”

Có khắc tinh của ba làm nui dựa, Giang Tâm Hồng biết hết thấy đều ổn thỏa, lập tức vui vẻ chạy tới ôm mẹ, “Me, con liền biết người tốt nhất!” Dứt lời, xoay người hướng trên lầu xông lên, chuẩn bị đi chọn y phục thay.

“Wey wey wey, ba còn chưa có đồng ý...” Giang Mãn Phúc đuổi theo ở phía sau gọi, lòng tràn đầy bi phần.

“Người trở lại cho ta!” Một thanh nú lấy lỗ tai người bên gối, Trần Nguyệt Tú sớm đem chồng nhìn thấu.

“Đừng tưởng rằng như vậy có thể thừa cơ chạy ra ngoài đi theo phía sau phá hoại, ta hôm nay tuyệt đối không để người bước ra khỏi cửa.”

“Oa—Lão bà, buông tay...buông tay...Như vậy thật khó coi...” Giang Mãn Phúc oa oa kêu to, đơn giản chỉ có thể bị kéo trở lại bàn ăn.

Vì thế, bị vợ cường lực áp xuống, thường ngày Giang Mãn Phúc uy phong, giờ này cũng chỉ có thể đáng thương làm tượng gỗ, muốn tránh qua pháp nhãn của lão bà đại nhân cũng không được, cuối cùng chỉ có thể trốn vào nhà vệ sinh, gọi điện thoại cho hai đứa con sinh đôi vì muốn ngày thường có thể ngủ nhiều thêm một chút mà chạy đến gần công ty mua một căn phòng, đề thấp tiếng nói lên lút thông báo tin tức.

“A Kỳ, ta là papa...Mẹ nó! Mặt trời chiếu đến mông rồi còn ngủ cái gì? Nhanh lên gọi A Nhạc cùng dậy, có nhiệm vụ khẩn cấp giao cho hai người... Mới vừa có người gọi điện thoại cho Tiểu Mân, thật giống như là hẹn nàng đi ra ngoài, ta hoài nghi là tên họ Tu ăn cơm với Tiểu Mân lúc trước...Mẹ người! Hấn là đồng nghiệp của các người đó? Khốn kiếp! Vụ này giao cho các người đi nhìn, em gái các người bị thiệt, ta liền đem anh em hai người lột da xuống nhún xì dầu ăn cơm...” (Dã man!!!(-.-)!!!)

4. Chương 4

Đứng trước cửa rạp chiếu phim, Giang Tâm Hồng sờ sờ tóc, lại kéo kéo y phục, trong lòng khẩn trương không nói nên lời.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn chưa rõ vì sao Tu Lập Hành hẹn nàng đi xem phim, nhưng mà kẻ vốn cầu thả như nàng thế nhưng cũng đứng trước tủ quần áo phiền não hồi lâu vẫn không quyết định được là sẽ mặc âu phục hay sơ mi – quần jeans, cuối cùng cũng thuận theo bản tính chọn quần jeans đơn giản, gọn gàng.

Không tự chủ, nàng lại kéo kéo y phục, ngay sau đó ý thức được hành động của mình, Giang Tâm Hồng lúc này mới hít một hơi thật sâu, cường bách mình tĩnh táo lại...

Trần định!Trần định! Giang Tâm Hồng, người đây là đang làm cái gì ? Có cái gì mà khẩn trương? Người ta chẳng qua là mời đi xem phim, giữa bạn bè với nhau, đây cũng không phải chuyện gì đặc biệt, người đừng làm giống như người ta có ý với mình.

Nhưng là...Nhưng là bọn họ mới gặp qua ba lần, coi như là bạn rồi sao?

Ách... Cũng xem như vậy đi. Dù sao lần trước ăn cơm, bọn họ tán gẫu rất khoái trá, không phải sao?

Nghĩ tới đây, Giang Tâm Hồng nặng nề gật đầu, mặc dù đã hồi lâu không có cùng nam sinh hẹn hò khiến nàng có chút khẩn trương, nhưng vẫn là tận lực lấy tâm bình tĩnh đối đãi, nếu không, nếu tự mình đa tình, hiểu lầm người ta có ý với mình, đến lúc đó không phải mất hồn rồi?

Được rồi! Vậy liền xem đối phương như anh em mà đối đãi đi!

Dù sao nàng trừ có hai người anh song sinh ra còn có một đồng lớn anh họ em họ, trong xưởng sửa xe cũng toàn đồng nghiệp nam, nếu xem Tu Lập Hành như anh em mà qua lại, cũng giống như đang đi trên lối mòn quen thuộc, hoàn toàn không khó khăn.

Nghĩ thông, nàng thoáng buông lỏng tinh thần, rốt cục có tâm tư quan sát đủ thứ poster trong rạp chiếu phim, thậm chí còn nheo mắt xem vài dòng giới thiệu văn tắt.

“Ngại quá, chờ đã lâu rồi sao?” Bỗng dưng, một đạo âm thanh trầm thấp vang lên.

Giang Tâm Hồng giật mình xoay người, chỉ thấy Tu Lập Hành không biết đã tới từ lúc nào, quần màu xám tro với áo thun POLO sọc mảnh, khác hẳn với dáng vẻ tinh anh khi mặc tây trang ngày thường, nhưng lại càng lộ vẻ trẻ trung, thân thiết.

“Không có, ta vừa tới một lát.” Liền vội vàng gật đầu, nàng có chút bị dáng vẻ của hắn làm cho tim nhỏ không cách nào khống chế đập rộn lên.

Mẹ ơi! Nào có người lúc mặc Âu phục thì xem ra khôn khéo từng trải, anh tuấn sáng ngời; ăn mặc bình thường lại trong tuấn tú lộ ra chút lười nhác. Phạm quy! Như vậy là phạm quy!

Nàng...Đỏ mặt sao?

Đáy mắt linh quang chợt lóe, Tu Lập Hành khẽ nhếch khóe miệng, lại giả vờ làm như cái gì cũng không biết đột nhiên nghiêng thân đến gần nàng, ở bên vành tai đỏ lựng của nàng nhẹ giọng hỏi thăm: “Muốn đi xem phim sao?”

Bị hắn đột nhiên thân cận làm cho sợ hết hồn, Giang Tâm Hồng thao bản năng lùi một bước, mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Không có, không có...”

Hắn hần hần...Hắn đột nhiên dựa vào gần như vậy để làm gì? Nói vài lời mà thôi, có cần dựa sát bên tai thăm thì như vậy không?

“Phải không?” Làm như không biết cử động của mình tạo ra bao nhiêu ảnh hưởng với nàng, Tu Lập Hành vẻ mặt rất là vô tội.

“Đã như vậy chúng ta xem...”

“Xem “Người chồng say rượu II” đi!”

Đột nhiên, hai đạo thanh âm tương tự đồng thời vang lên, hai thân hình gấu xám một trái một phải kẹp Tu Lập Hành lại, cười đến dị thường nhiệt tình, vỗ mạnh phía sau lưng hắn, lựa đạo khấn người ta thực hoài nghi có người có thể bị nội thương.

“Anh!” Giang Tâm Hồng tròn tròn mắt, kinh hãi kêu.

Hai người bọn họ rốt cục là từ chỗ nào hiện ra a?

“Đương nhiên là đi xem phim a!” Hai anh em trăm miệng một lời kêu.

Có trùng hợp vậy sao? Sẽ không phải ba báo động bọn họ tới chứ? Giang Tâm Hồng không khỏi hoài nghi, nhưng nàng còn chưa kịp nói chuyện lại nghe anh lớn mở miệng—

“Kết quả không nghĩ tới thế nhưng ở chỗ này gặp được...” Xoa xoa cằm, Giang Hâm Kỳ ánh mắt gian tà quét tới Tu Lập Hành.

“Đồng nghiệp tốt của chúng ta!” Nhếch miệng lộ ra dãy đặc răng trắng, Giang Hâm Nhạc tiếp tục lời nói dở của người anh song sinh.

Nghe vậy, bởi vì từng có quá nhiều kinh nghiệm thâm, Giang Tâm Hồng thoáng chớp kinh hãi trong lòng. “ Hai người chớ làm loạn, em cùng Tu...” Nhĩ đến cái gì đó, âm thanh giải thích bỗng dừng giữa chừng, nàng chỉ ba người nam nhân trước mặt kêu to lên. “Các người biết nhau?”

“Biết, dĩ nhiên biết!” Gật đầu như bằm tỏi, cặp sanh đôi ăn ý mười phần trăm miệng một lời. “ Chúng ta là hảo huynh đệ cùng phục vụ nhiều năm ở công ty a!” Dứt lời, hai con gấu càng thêm dùng sức chường sau lưng “huynh đệ” một cái.

Thế nào cũng không ngờ thế giới sẽ nhỏ như vậy, Giang Tâm Hồng tròn mắt, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể há hốc mồm cứng lưỡi, thật lâu không nói ra lời.

“Hai người sao cũng ở đây?”

Một bên, Tu Lập Hành hồi lâu không lên tiếng bỗng ho nhẹ một cái, bất động thanh sắc đến đứng bên cạnh Giang Tâm Hồng, tránh khỏi phạm vi công kích của hai con gấu xám xong hần mới mỉm cười mở miệng, “ Không nghĩ các người cũng đến xem phim, thật là đúng dịp phải không?”

Có quỷ mới tin!

“Đúng a!” Cười ác một cái, Giang Hâm Kỳ cố ý lắc đầu cảm thán, “ Thế giới này thật là chuyện trùng hợp nhiều không kể xiết, giống như người hẹn em gái bạn ta ra ngoài, lại bị bạn ta ‘ trùng hợp’ bắt gặp a!” Hừ! Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Giang Hâm Nhạc gật đầu như bằm tỏi, rất biết hưởng phúc bằng của cải của người khác. “ Đã như vậy, vé xem phim của bạn ta cũng mời người thuận tiện ‘trùng hợp’ một chút đi!”

“Anh! Hai người sao có thể như vậy?” Trong lòng biết anh mình đang cố ý chơi khăm người ta, Giang Tâm Hồng vừa vội vừa tức, đơn giản khóc không ra nước mắt.

Ô...Xong rồi! Thật vất vả có người hẹn nàng ra ngoài, náo loạn như vậy, xem ra là không có lần sau.

“Như vậy là như thế nào?” Giang Hâm Kỳ liếc xéo một cái, giả bộ ngu hỏi ngược lại.

“Anh!” Tức giận kêu to, Giang Tâm Hồng gương mặt đỏ bừng, cảm thấy quá xấu hổ rồi, về sau nàng làm sao gặp mặt người kia?

“Không sao!” Chưa dừng ý cười nhẹ hòa giải, Tu Lập Hành sớm biết hai người này sau khi biết hần có ý với Giang Tâm Hồng nhất định sẽ có hành động, trong lòng sớm có chuẩn bị, lập tức cũng không để ý.

“Xem đi! Mọi người đều nói không sao.” Cười hắc hắc, Giang Hâm Nhạc sung sướng bổ sung, “Đúng rồi, đừng quên còn phải có bỏng ngô, hot dog và cola, cảm ơn!”

Nghe vậy, Giang Tâm Hồng không khỏi che mặt rên rỉ, chỉ kém không có đào hang nhảy xuống ngay tại chỗ, ô...Nàng vì sao lại có anh trai kiểu này chứ?

Thật mất thể diện! Bây giờ thật mất thể diện!

Xem ra, so với hai người anh, em gái này còn thật rất xấu hổ! Âm thầm cười, Tu Lập Hành không có lên tiếng, chẳng qua là mỉm cười phất tay một cái, thẳng đi đến góc bên kia chuẩn bị đi mua vé, thuận tiện mua những thứ được chỉ định, nhét đầy hai cái miệng “Kỳ Nhạc huynh đệ”.

“A Nhạc, người giúp một tay cầm đồ, muốn ăn uống cứ gọi, không cần khách khí với họ Tu kia.” Vung tay lên, Giang Hâm Kỳ âm thầm cười giao nhiệm vụ.

“Giao cho ta!” Vỗ ngực một cái, Giang Hâm Nhạc hắc hắc hú lên quái dị, đuổi theo Tu Lập Hành.

Chỉ thấy hai thân ảnh biến mất giữa biển người, Giang Tâm Hồng xấu hổ vạn phần trừng anh lớn nhà mình, lòng tràn đầy phẫn nộ tố cáo. “ Anh, các người tuyệt đối là cố ý phải không? Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, có lúc rõ ràng chỉ là bạn bè bình thường kết giao các người cũng không bỏ qua cho, thật sự là quá đáng!”

“Tiểu Mân, cái này gọi là phòng xa a!” Lắc lắc ngón trỏ, Giang Hâm Kỳ hơi ngược đầu, một bộ dáng nói lời thâm sâu. “ Phải biết, nam nhân hẹn nữ sinh một mình ra ngoài, tuyệt đối là cố ý đồ.”

Cái gì bạn bè bình thường? Cái rắm!

Nam nhân nói là em gái kết nghĩa, đến cuối cùng cùng cũng sẽ biến thành “em-gái-kết-nghĩa”, từ bạn bè thành mờ ám cũng không phải chuyện gì mới mẻ, hấn không cần nào cũng tuyệt không tin cái kiểu ngụy biện “bạn bè bình thường” này.

Nam nhân hẹn nữ nhân một mình ra ngoài là ý gì? Tu Lập Hành hẹn nàng ra ngoài... có khả năng...Giang Tâm Hồng da mặt mỏng bỗng dựng đỏ lên, nhịp tim không tự chủ tăng nhanh, thần sắc khẩn trương cần thận hỏi thăm” “Anh, anh nói là...”

“ Mẹ nó! Ta cái gì cũng chưa nói!” Bỗng nhiên ý thức được mình để lộ dấu vết sẽ khiến cho ngư ông đắc lợi, Giang Hâm Kỳ không khỏi ảo não lớn tiếng nói tục, sau đó rất hiếm ác nổi lên ý đồ hại người. “ Tiểu Mân, anh cho em biết, em đừng nhìn Tu Lập Hành thanh nhã, lịch sự mà mê muội, phải biết rất nhiều GAY đều là lớn lên có tính cách như vậy.”

“Mặc dù hấn tướng mạo tốt, thu nhập cao, phẩm hạnh không tồi, nhưng hấn lại là đại danh鼎鼎 “băng thanh ngọc khiết” nổi tiến trong công ty, nhiều năm như vậy cũng không thấy hấn qua lại với nữ nhân nào, một chút xì căn đàn cũng không có, nam nhân bình thường sẽ như vậy sao? Bọn anh từ lâu đã hoài nghi hấn là GAY rồi.”

Đó đều là lời đồn tà ác, cổ tình phỉ bán, nhiều người đều biết, thậm chí “Kỳ Nhạc huynh đệ” cũng biết là sự thật không phải như vậy, chỉ có Giang Tâm Hồng là không biết gì.

Chỉ thấy nàng nghe qua, hai mắt liền mở lớn, miệng bất tri bất giác mở thành hình chữ O to, thật lâu không trấn tĩnh, qua một lúc, Giang Tâm Hồng mới ưu tư thở dài. “ Coi như hấn là GAY thì thế nào? Nói không chừng có thể cùng em trở thành chị em tốt! Phải biết, các người mà cứ ngăn trở như vậy, em sớm muộn gì cũng chỉ có thể phát triển theo con đường đồng tính.”

Trong nháy mắt cứng họng nói không ra lời, Giang Hâm Kỳ rồi, suýt nữa cắn đầu xuống đất...

Xong rồi! Xong rồi! Chẳng lẽ về sau không chỉ đề phòng nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng phải phòng sao?

Giang Tâm Hồng mặc kệ suy nghĩ rối rắm của hấn, lại thành thật nói: “ Hãy nói hấn nếu thật sự là GAY, vậy các người cũng đâu cần lo lắng hấn hẹn em ra ngoài, nói không chừng người ta chỉ muốn kết tình tỷ muội a!”

Tỷ muội cái mông!

Giang Hâm Kỳ vẻ mặt càng thêm vặn vẹo, lại vì lúc trước phỉ bán người ta là GAY mà tự mua dây buộc mình, không tìm được lý do phản bác, chỉ có thể hối tiếc âm thầm đắng ngọt.

“Không nói nữa, bọn họ đi ra rồi.” Khóe mắt dư quang quét thấy hai gương mặt quen thuộc bên trong đi ra, Giang Tâm Hồng mặc kệ anh trai phiền phức nhà mình, vui vẻ vội vàng ra đón.

Bên kia, Giang Hâm Nhạc chờ được Tu Lập Hành mua vé xong liền đem người kéo đến khu ăn uống, gọi một đồng lớn đồ ăn, khi cô bán hàng mang toàn bộ lên, hấn thật khí khái vùng tay—

“Trả tiền!” Lừa được người ta thật rất thoải mái.

Không nói câu thứ hai, Tu Lập Hành sảng khoái trả tiền, lấy được ánh nhìn tán thưởng “coi như người thức thời” của Giang Hâm Nhạc, đợi đến hai người bao lớn bao nhỏ chui ra khỏi dòng người đang xếp hàng thì hấn mới chậm rãi hỏi thăm: “ Các người làm sao biết ta với Tiểu Mân hẹn nhau ở đây?” Hơn nữa còn tới đúng lúc như vậy!

Nghe vậy, Giang Hâm Nhạc không nhịn được lườm hấn một cái, cảm giận kêu lên: “ Sáng sớm liền bị ba gọi điện thoại kêu dậy, nói người hẹn Tiểu Mân đi ra ngoài, hai anh em cúp điện thoại liền vội vã lái xe tới nhà người đợi bên ngoài, tới lúc người đi ra liền bám theo.”

Mẹ kiếp! Cũng vì vậy mà ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, hiện tại đói bụng muốn chết, để họ Tu mua ngân này thức ăn cũng là vừa đúng mà thôi, một chút cũng không gọi là quá đáng!

Thì ra là vậy!

Nghi vấn trong lòng được giải đáp. Tu Lập Hành bừng tỉnh hiểu ra, trong lòng lơ đãng, bất quá ngoài miệng lại không nhịn được nhạo báng, “ Không nghĩ tới “Tân thể giới thân” của chúng ta hạ phạm làm thám tử.”

Liếc ngang liếc xéo, Giang Hâm Nhạc thuận thể cười quái dị. “ Tân thế giới thần là không chuyện gì không làm được, người phàm nhỏ bé há có thể nghi ngờ? Còn không mau quỳ xuống dập đầu bái kiến!”

Da mặt dày như thế khiến cho Tu Lập Hành bất đắc dĩ cười một tiếng, không dám nói bậy với hắn nữa.

Đang lúc hai người tay cầm túi lớn túi nhỏ đồ ăn chen giữa dòng người đi ra, khéo mắt Tu Lập Hành theo bản năng hướng Giang Tâm Hồng quét tới, lại thấy nàng che mặt, một bộ dáng “để cho ta chết đi” như vậy, trong lòng không khỏi buồn cười, lập tức bàn tay thon dài ưu nhã nhẹ vỗ vỗ bả vai của nàng, ý nói cho nàng biết — hắn không ngại.

Vậy mà nàng còn chưa kịp phản ứng đã nghe “pằng” một cái, tay của hắn đã bị con gấu đen nặng nề tung chưởng hất ra.

“Làm gì? Tưởng anh em bọn ta chết rồi, thừa cơ sổ sàng sao?” Giang Hâm Kỳ trợn mắt kêu la.

Mẹ kiếp! Dám ở trước mắt anh em hắn động tay động chân, họ Tu này thật lớn gan, càng lúc càng không xem bọn hắn ra gì!

“Đúng vậy!” Trực tiếp cầm lên một cái hot dog lớn gặm, Giang Hâm Nhạc vừa ăn vừa xem thường nhìn. “ Mặc dù có câu nói “bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm” (ý là bắt người thì tay cũng thu lại một chút, cắn người thì cũng nhẹ một chút, chỉ ra tay nhượng bộ), nhưng bọn ta không thể để cứ để người xoay vòng vòng được!”

“Anh, hai người cũng rất phiền!” Thật sự là cảm thấy hai anh mình rất mất thể diện, Giang Tâm Hồng đỏ mặt nghiêm giận khiển trách, vội vội vàng vàng đẩy hai người về phía cửa vào phòng chiếu phim. “ Sắp chiếu rồi, vào nhanh đi!”

Dứt lời lại áy náy hướng nạn nhân vừa phải chi tiền vừa bị đánh oan liếc về một cái, thấy hắn mỉm cười không có gì mới quần bách thu hồi ánh mắt, tiếp tục đẩy hai người anh sinh đôi vào.

A... Thật là một cô gái đang yêu!

Thường thường hào phóng sảng lãng, nhưng cũng có thể là bị nam nhân Giang gia bảo hộ quá mức, ở phương diện tình cảm nam nữ lại cực kì đơn thuần, trong lúc lơ đãng để lộ ra vẻ ngượng ngùng, thật rất khôi hài a!

Trong bụng thầm nghĩ, Tu Lập Hành nhìn anh em ba người cãi nhau, đẩy đẩy kéo kéo ở phía trước, hắn cũng một mặt đầy ý cười theo vào.

Chỉ chốc lát sau, bốn người rút cục vào phòng chiếu phim, theo mã mã số vé tìm được chỗ ngồi— bốn ghế liền nhau ngay chính giữa phòng.

“Kỳ Nhạc huynh đệ” thấy thế, không nói hai lời lập tức chia ra ngồi hai bên Giang Tâm Hồng, hoàn toàn không cho Tu Lập Hành có cơ hội ngồi gần em gái nhà mình.

Làm gì đây? Ngay cả xem phim cũng muốn làm thần giữ cửa!

Phát giác tình huống như vậy, Giang Tâm Hồng đơn giản khóc không ra nước mắt, ánh mắt tràn đầy áy náy nhìn về phía người khác...

Ô...Bây giờ rất xin lỗi người ta! Rõ ràng là vé xem phim, ăn uống đều do hắn chi, giờ lại cố ý bị đẩy ra biên cương, thật là oan đại đầu (*) đáng thương.

(*)(Oan đại đầu: người bị oan)

Về phần oan đại đầu kia, bản thân ngược lại không thấy có gì ngoài ý muốn, từ “Kỳ Nhạc huynh đệ” hiện thân một khắc kia, hắn đã có chuẩn bị tâm tư, tình huống này hắn cũng không giận, ngược lại khéo miệng gợi lên mỉm cười thấu hiểu, ngồi xuống chỗ ngồi còn dư lại kia.

Không lâu, đèn trong phòng tối xuống, “Người chồng say rượu II” chính thức trình diễn, nội dung phim rất khoa trương, chi tiết sáo rỗng lại thấp kém, nhưng để lại cho người xem tiếng cười lớn không ngừng, sung sướng dị thường.

Ba anh em họ Giang vốn là người thẳng thắn, hào sảng, phim hài loại này vừa đúng khẩu vị bọn họ, ba người cười bò ra, hoàn toàn mất hết hình tượng, hai anh em sinh đôi càng cười đến vậy cho bóng ngô rơi đầy đất.

Khác với ba anh em họ Giang đang chuyên chú xem phim hài, Tu Lập Hành cũng không có nghiêm túc như vậy, mượn ánh sáng từ màn ảnh, hắn nghiêng đầu thưởng thức nụ cười vui vẻ trên mặt Giang Tâm Hồng.

Ngũ quan không tính là đẹp, có chút mùi vị trung tính(*) nhưng hợp với nụ cười rực rỡ như ánh dương cùng tính tình sáng sủa, hơn nữa ánh mắt lấp lánh như có muôn vàng ánh sao lóe lên, càng thêm vô cùng mê hoặc.

(*)(Trung tính:Nam tính mạnh mẽ, góc cạnh, nữ tính thùy mị, thanh tú, trung tính chắc là ở giữa, mỗi bên pha một tí nhỉ?)

Hắn tự hỏi tại sao bản thân trước nay luôn giữ khoảng cách với phái nữ, lại trong thời gian ngắn đối với nàng sinh ra cực lớn hảo cảm.

A, có lẽ là lần đầu tiên gặp nhau thì lúc nàng nhảy xuống xe, đập tung bay bước chân hướng hắn đi tới thì hắn liền bị thần thái sáng láng, nụ cười sáng sủa tràn đầy tự tin của nàng hấp dẫn.

Có chút thất thần hồi tưởng lần đầu gặp gỡ, Tu Lập Hành khéo miệng nổi lên ý cười nhẹ nhàn, ánh mắt sắc bén bên dưới mắt kính gọng vàng không tự chủ nổi lên nhu quang.

Mà Giang Tâm Hồng vốn đang chăm chú xem phim, giống như nhận thấy điều gì khác thường, theo bản năng quay đầu nhìn lại, qua vai anh trai cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Khéo miệng khe nhếch lên, Tu Lập Hành lập tức hướng nàng lộ ra ý cười nhàn nhạt lại cực kì mê người.

Oanh!

Chẳng biết tại sao, Giang Tâm Hồng cảm thấy trong đầu ầm ầm vang lên, sóng gió ồ ạt.

Ồ...Nàng làm gì đột nhiên đỏ mặt? Lại mất thể diện nữa!

Bình thường nàng không phải đùa ghênh ngang cùng nam đồng nghiệp trong tiệm sửa xe hi hi ha ha, rất không có dáng điệu nữ nhân sao? Thê nào hiện tại lại không như vậy được?

May là đang dưới ánh sáng mờ mờ, không ai nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của nàng, nếu không nàng sẽ muốn đào hàng chui vào trốn.

Giang Tâm Hồng vừa quẫn vừa sợ, nhất thời có chút tay chân luống cuống, nhất thời cứ như thế nhìn người ta không chớp mắt, cuối cùng cũng chỉ có thể cười trừ một tiếng, ngơ ngác từ sau lưng anh trai đưa cho hắn một ít bóng ngô.

Nàng nghĩ thầm, hắn cứ nhìn nàng chằm chằm như vậy, hẳn là muốn ăn bóng ngô trong tay nàng đi!

Ai! Nghĩ đến hắn cũng rất thảm, trả tiền mua một đồng lớn quà vặt, kết quả đều vào trong miệng người khác, hai ông anh nhà mình một chút cũng không chia cho hắn, thật là tiêu chuẩn đại oan gia a!

Từ động tác đưa bóng của nàng, Tu Lập Hành đại khái đoán ra ý tưởng của nàng, nhất thời không khỏi lắc đầu bật cười, bất quá cũng không từ chối, ngược lại còn duỗi dài cánh tay từ sau lưng Giang Tâm Kỳ cầm lấy bóng ngô cho vào miệng, sau đó lại mê người mỉm cười với người cung cấp lương thực.

Bởi vì “Kỳ Nhạc huynh đệ” đang vui vẻ xem phim, cộng thêm động tác của hai người đều là ở sau lưng lặng lẽ tiến hành, nên hai anh em sinh đôi hoàn toàn không có phát hiện hành động “ám độ Trần Thương” này.

(*)

(*)(Ám độ Trần Thương:

Kê thứ tám trong 36 kế: chọn con đường, cách thức tấn công không ai nghĩ tới.

Thời Hán-Sở tranh hùng, Lưu Bang bị Hạng Vũ ép vào đóng quân trong vùng Ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Hàn Tín bèn bày kế vờ sửa đường sạn đạo nhưng lại ngầm dẫn quân đi đường hẻm để đánh úp ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hán.

Sinh ra câu: Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương)

Như thế liên tiếp mấy lần, Tu Lập Hành và Giang Tâm Hồng cũng bồi dưng được ăn ý, chỉ cần Tu Lập Hành nhìn sang phía nàng, Giang Tâm Hồng liền lập tức hiểu ý đưa bóng ngô sang, đến nỗi càng về sau nàng càng không chăm chú xem phim nữa, lực chú ý bất tri bất giác chuyển qua bàn tay thon dài thỉnh thoảng đưa qua lấy bóng ngô, thỉnh thoảng không cẩn thận lại chạm vào tay nàng.

Ấm ấm, ấm áp, giống như là mang theo điện, cảm xúc...Rất thoải mái!

A~~nàng là thoải mái cái gì nữa chứ? Người ta chẳng qua là không cẩn thận đụng phải tay nàng mà thôi, nàng suy nghĩ cái gì chứ?

Ồ...Nếu tâm tư này của nàng bị người ta biết được, nàng chắc phải là đi nhảy sông cho rồi sao? Thật mất mặt a!!

Bị phần ôm đầu hô hào, Giang Tâm Hồng trong lòng bàn tay thỉnh thoảng truyền đến cảm giác tê ngứa, cần răng cần lợi không ngừng ra lệnh cho bản thân nghiêm chỉnh trở lại, không được suy nghĩ lung tung nữa.

Lại một lần nữa, ngón tay thon dài ưu nhã nhẹ nhàng chạm qua vết chai mỏng mỏng trong lòng bàn tay nàng, cảm nhận được ngón giữa khẽ run, Tu Lập Hành bất động thanh sắc quay sang nhìn nàng, chỉ thấy trong ánh sáng mờ mờ, gò má của nàng mơ hồ đỏ ửng lên, khiến cho hắn không khỏi vui vẻ cười thầm.

A...Bị ăn đậu hủ còn tưởng rằng không cẩn thận đụng phải, thật là ngây ngô đến thật đáng yêu!

Vì vậy. một người có tâm, một người mỗi lần bị sờ sảng đều tưởng đối phương vô ý, cộng thêm hai người vui vẻ xem phim ăn uống, lần này đi xem phim phải nói là mỗi người đều có niềm vui riêng.

“Ha ha ha ... Muốn lén lút bắt cóc Tiểu Mân nhà ta? Đừng mơ tưởng...”

“Không sai! Không sai! Coi như là đồng nghiệp, chúng ta cũng sẽ không nhường...”

“A Kỳ, A Nhạc, ba quả nhiên không phí công sinh hai đứa con trai này a! Ha ha ha...”

Ban đêm, một góc phòng khách nhà họ Giang, ba nam nhân lưng hùm vai gấu cười to, vô cùng dương dương đắc ý; trên lầu, Giang Tâm Hồng trốn vào trong phòng, cầm điện thoại di động nhìn chăm chăm một dãy số do dự hồi lâu...

Nàng cảm thấy rất áy náy với Tu Lập Hành, rõ ràng là người ta hẹn nàng ra ngoài, lại bị anh trai phá hư, cố ý chơi khăm hắn, mặc dù là đồng nghiệp, sớm đã quen với “thành tích ác liệt” của họ, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất xấu hổ, hơn nữa sau khi xem phim xong liền bị anh trai kéo về, ngay cả một câu xin lỗi hoặc một chút ý tứ áy náy cũng không có cơ hội thể hiện, thật sự là không có lịch sự, thật là có lỗi với người ta.

Được rồi! Hai anh quá đáng như vậy là chuyện của họ, nhưng nàng cũng không thể như vậy!

Nghĩ tới đây, Giang Tâm Hồng trong lòng có quyết định, đầu tiên là ra cửa lén lút quan sát, xác định ba nam nhân vẫn còn ở dưới lầu đắc ý tự biên tự diễn, lúc này mới thật nhanh khóa cửa phòng, dứt khoát gọi điện thoại...

“Đô—Đô—”

Theo hồi chuông điện thoại, nàng không tự chủ khản trương, lòng bàn tay cũng toát ra một lớp mồ hôi mỏng...

“Uy?” Bỗng dưng, bên đầu dây bên kia vang lên giọng nam mềm nhẹ dễ nghe như tiếng đàn vi-o-long

“Tu, Tu tiên sinh?” Bởi vì khản trương, Giang Tâm Hồng không tự chủ nói lắp.

“Tiểu Mân!” Nhận ra âm thanh của nàng, phương xa Tu Lập Hành không tự giác nở nụ cười, sau đó nửa thật nửa giả khản nghị. “Ta nhớ lần trước mời người đi ăn thì người là trực tiếp gọi tên ta phải không? Thế nào bây giờ lại khách khí?”

Nghe vậy, Giang Tâm Hồng ngại ngùng gãi đầu, ngay sau đó nghĩ đến mình là đang nói chuyện qua điện thoại, đối phương không cách nào nhìn thấy động tác của nàng, vì vậy lập tức lúng túng gọi. “Lập Hành.”

Tiếng cười phát ra thật nhỏ, Tu Lập Hành hài lòng gật đầu, lập tức tán gẫu hỏi: “Muộn thế này còn chưa ngủ, tìm ta có việc gì sao?”

Nghe hắn giọng nói nhẹ nhõm, tựa hồ đối với việc ban ngày tuyệt không để ý, Giang Tâm Hồng không khỏi thở phào một cái, ngữ điệu cũng nhẹ nhàng. “Không có gì, chẳng qua là đối với chuyện hai anh trai nhà ta cảm thấy áy náy, nên muốn nói tiếng xin lỗi với người.”

“Kia không có gì, chớ để ý!” Tu Lập Hành tuyệt không quan tâm, bất quá nếu cơ hội đưa tới cửa, hắn cũng sẽ không bỏ qua, thuận thế lại nói: “Nhưng nếu người thật cảm thấy áy náy, muốn bù đắp thật, không bằng thứ bảy tuần sau lại theo ta ra ngoài đi?”

“Thứ bảy tuần sau?” Giang Tâm Hồng ngần người, không nghĩ tới đề tài lập tức nhảy đến đây, theo bản năng lắc đầu cự tuyệt. “Không được! Thứ bảy tuần sau ta trực ca.”

Tiệm sửa xe chỉ nghỉ ngày chủ nhật, thứ bảy mặc dù cũng nghỉ nhưng công nhân viên nhất định phải sắp xếp thay phiên nhau trực ca.

“Vậy thì chủ nhật đi!” Tu Lập Hành lập tức hẹn ngày khác.

“A!” Ngơ ngác, nàng không nghĩ đến từ chối.

“Mấy giờ? Ta lái xe đi đón người?” Không để đối phương có thời gian suy tư, Tu Lập Hành rên sắc khi còn nóng, tiến sát từng bước.

“Đón, đón ta?” Giang Tâm Hồng kinh hãi, liên tục không ngừng phủ quyết. “Không tốt!” Làm ơn! Nếu hắn tới đón nàng, tùy tiện bị ba nam nhân trong nhà nhìn thấy, vậy còn có thể ra cửa sao?

Tựa hồ cũng nghĩ đến bằng khoảng của nàng, Tu Lập Hành nhẹ nhàng cười một tiếng, ngay sau đó quả quyết quyết định, “Hai giờ chiều, chúng ta gặp ở trước cửa hiệu sách Tín Nghĩa, như thế nào?”

“Nha...Được!” Lần nữa, nàng bị tính kế hồ đồ đáp ứng.

“Rất tốt!” Câu khởi khoe miệng, hắn giọng nói nhẹ nhõm hỏi lại: “Còn có việc sao?”

“Ách...Không có, không có !” Nàng chẳng qua gọi đến muốn xin lỗi hắn thôi.

“Cũng khuya rồi, đi ngủ sớm một chút đi!” Âm thanh của hắn đặc biệt ôn nhu.

“Được...Kia...Hẹn gặp lại...” Bị giọng nói êm ái trầm thấp làm cho đỏ mặt, tiếng nói Giang Tâm Hồng cũng run lên,

“A...Gặp lại sau!” Tu Lập Hành cúp điện thoại trong tiếng cười khê.

Bên trong phòng, Giang Tâm Hồng hoảng hốt đóng điện thoại, tựa hồ có chút không phản ứng kịp, đợi một lúc lâu sau khi lấy lại tinh thần, bỗng đứng vỗ đầu mình một cái, trầm ý nghĩ không tìm được lời giải đáp, lắp bắp tự hỏi: “Đây là chuyện gì? Ta bất quá muốn nói xin lỗi hắn mà thôi, thế nào lại thành đáp ứng hắn hẹn hò? Thật là gặp quỷ!”

Bất quá thanh âm trầm thấp mmmề mại như tiếng đàn vi-ô-long lại mang theo lực hấp dẫn...Thật là có đủ phạm quy!

Đáng giận! Nàng nhất định là tham nghe tiếng nói của hắn nên mới có thể mỗi lần đều bị hắn xỏ mũi dẫn đi như vậy!

Bên kia, Tu Lập Hành ngồi yên trên ghế sa lon trong phòng khách, điện thoại trong tay vẫn còn ấm vì mới vừa sử dụng, nụ cười trên môi thủy chung chưa hề giảm.

A, thế nào mỗi lần đều thành công? Hắn nhận không được thay “Kỳ Nhạc huynh đệ” cùng Giang phụ cảm thấy ưu thương.

Lắc đầu, Tu Lập Hành cảm thán cười không ngừng, trong lòng vạn phần mong đợi ước hẹn tuần sau sớm đến.

5. Chương 5

Lại đến ngày thứ hai chán nản đi làm, anh em sinh đôi cũng không có giống người khác luyến tiếc ngày nghỉ, trái lại thần thái sáng láng cười toét ra miệng, vào công ty liền hướng góc bàn làm việc của Tu Lập Hành giết tới—

“Ta nói huynh đệ a, tiền quá nhiều tùy thời thông báo một tiếng, chúng ta giúp người tiêu a!” Giang Hâm Kỳ nụ cười tà ác, bởi vì hôm qua chơi khăm người quá thoải mái, hôm nay không tránh được đến trước mặt kẻ “tiêu tiền như rác” hát xướng một chút.

“Nhắc mới nhớ, ta còn chưa có xem qua “ Con tàu ma IV” đây!” Giả vờ giả vịt cạy móng tay, Giang Hâm Nhạc cười hắc hắc không ngừng, đã nghĩ xong tiếp theo muốn coi phim gì.

Sau bàn công tác, Tu Lập Hành khí định thần nhàn ngẩn đầu lên nhìn hai người một cái, khóe miệng thủy chung không mất nét cười ôn nhã. “ Nếu có Tiểu Mân cùng đi, muốn ta bỏ tiền có khó gì!”

“ Nghĩ hay quá đi!” Không hẹn mà gặp, “Kỳ Nhạc huynh đệ” đồng thanh. “ Chúng ta chẳng lẽ lại bán em gái cho người?”

“Các người sẽ không bán em gái nhưng là sẽ dựa vào em gái để mưu lợi.” Nhàn nhàn lạnh lạnh, Tu Lập Hành không nề tình nói đúng tim đen chỉ ra sự thật.

Nghe vậy, anh em sinh đôi không có chút xấu hổ, ngược lại càng thêm giương giương đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài.

“Người có thể từ chối a!” hai tay ôm ngực, Giang Hâm Kỳ nhướng mi, ngân nga trêu đùa.

“Không, ta rất oan ghênh.” Tu Lập Hành khê mỉm cười, hần cũng không ngu đi đắc tội hai người này.

Một bên, các đồng nghiệp thấy ba người ta một lời người một lời hồi lâu, không nhịn được buồn cười, đồng thời đối với cô con gái nhà họ Giang có khả năng khiến Tu Lập Hành vui vẻ chấp nhận bị lừa đảo kia càng thêm tò mò, tò mò thì tò mò, dù sao cũng chưa gặp qua, hôm nay chân chính làm bộ họ phần chần là một tin tức khác—

“Uy! Các người có nghe nói không? Hôm nay có người mới đến!” Đồng nghiệp A mặt hưng phấn.

“Có có có, nghe nói là vừa tốt nghiệp đại học, nếu qua được ba tháng thử việc, sẽ được nhận làm nhân viên chính thức.” Đồng nghiệp B cung cấp thông tin chi tiết.

“ Ai quan tâm chuyện đó!” Đồng nghiệp C háo sắc cười, nói thẳng vào trọng điểm. “ Quan trọng là nam hay nữ? Nếu là nữ, ta có thể nhiệt tình chỉ bảo nàng một chút...”

“Cười đến có đủ dâm dăng!” Một chưởng hướng người đánh ra, ngay sau đó đồng nghiệp D xoa xoa cằm, cười đến càng thêm dâm dăng. “ Nghe nói là nữ, hơn nữa vóc người còn thật nóng bỏng!”

“Nga oa oa—“

Nhất thời, âm thanh háo sắc của các nam đồng nghiệp nhảm chán vang lên, dẫn đến các nữ đồng nghiệp vừa bực tức vừa buồn cười xem thường, dù sao mọi người đều hiểu, những người này xem ra thật ti bỉ, nhưng cũng chỉ là nói miệng thôi, thật ra mỗi người đều rất bận rộn, suốt ngày nhìn chăm chăm vào biểu đồ này nọ, cả cái đầu cũng bị số liệu lấp đầy, chỉ có thể lợi dụng thời gian nhàn hạ ngẩn ngui để bông đùa thư giãn cho cuộc sống bớt khô khan thôi.

Giữa lúc mọi người cười nói, người của phòng nhân sự dẫn đến một cô gái trẻ tuổi mỹ mạo, ăn mặc chải chuốt, vỗ vỗ tay để thu hút chú ý rồi hần giọng giới thiệu, “ Các vị, đây là nhân viên mới của công ty, cô Vương Di Trăn, giai đoạn đầu đảm nhận vai trò phụ tá, mọi người nếu có tài liệu cần chỉnh sửa, hoặc những chuyện vụn vặt khác, có thể mời nàng giúp một tay.”

Giới thiệu xong, mọi người liền vỗ tay chào đón, mà phụ tá mới Vương Di Trăn cũng nở ra nụ cười lấy lòng, ý muốn thắng được hảo cảm của mọi người.

“Tốt lắm! Phụ tá Vương, bàn làm việc của cô ở chỗ này.” Người của phòng nhân sự mang nạng đến bàn trống bên cạnh Tu Lập Hành, rất nhanh giao phó, “Hi vọng ba tháng này cô có thể học tập tốt, nếu lúc làm việc có vấn đề gì có thể thỉnh giáo đàn anh đàn chị đi trước, nhất là vị Tu tiên sinh này.”

Chỉ về phía Tu Lập Hành, người của phòng nhân sự nói: “Hắn là người quản lý quỹ có tiếng ở Đài Loan, hàng năm đều lọt vào top mười, cô nghiêm túc học tập sẽ học được rất nhiều từ hắn.”

Nghe vậy, Vương Di Trăn theo bản năng nhìn qua, chỉ thấy một nam tử đeo kính gọng vàng, tướng mạo tuấn tú, khí chất ôn nhã đang nhẹ nhàng gật đầu với nạng xem như chào hỏi rồi lại dời ánh mắt đi nơi khác, làm cho tim nạng không tự chủ đập nhanh, mơ hồ có chút mặt đỏ tai nóng.

“Này này này, anh em chúng ta cũng là hàng năm lọt vào top mười, thế nào người lại không nói nạng theo chúng ta học tập?” Một bên, Giang Hâm Nhạc không chịu bị bỏ rơi, nhảy ra khấn nghị với nhân viên phòng nhân sự.

Thoáng chốc thấy nhân viên phòng nhân sự kia liếc xéo hắn một cái, tức giận cười châm chọc, “Hai anh em người mà nghiêm túc được bằng một nửa Lập Hành, ta liền bảo nạng theo các người học tập.”

Lời này vừa nói ra, bên trong phòng làm việc mọi người nhất thời cười to, mà “Kỳ Nhạc huynh đệ” là không hẹn mà cùng hô “dừng” một tiếng. Về phần phụ tá Vương Di Trăn, nhìn qua hai anh em sinh đôi một cái, lại nhìn Tu Lập Hành, trong lòng rất rõ ràng: nạng không thích nam nhân lưng hùm vai gấu như vậy, tuấn tú ôn nhã mới là khẩu vị của nạng.

Rất nhanh, nhân viên phòng nhân sự lại nói thêm mấy câu rồi rời đi, mà những người khác cũng trở lại vị trí công tác. Vương Di Trăn ngày đầu tiên đi làm ôm một đống văn kiện, tài liệu, bởi vì có chút việc không hiểu rõ nên tìm Tu Lập Hành thỉnh giáo, mà hắn cũng không giấu giếm, không nóng không lạnh chỉ bảo giúp một tay.

Cứ như vậy không biết qua bao lâu, chuông điện thoại di động reo lên, Tu Lập Hành bắt máy, “Uy?”

“Ách...Lập, Lập Hành?” Người bên đầu dây bên kia tựa hồ còn chưa có thói quen gọi tên hắn.

“Tiểu Mân!” Vừa nghe âm thanh quen thuộc, Tu Lập Hành lập tức đem lực chú ý từ trong công việc chuyển qua, âm thanh trầm thấp cũng thoáng xen ý cười.

“Ách...Ngại quá, có quấy rầy công việc của người không?” Bên kia, Giang Tâm Hồng có chút bất an.

“Hoàn hảo!” Công việc mặc dù phồn mang nhưng cũng không bận tới nỗi không có thời gian tiếp điện thoại, Tu Lập Hành cười khẽ hỏi thăm: “Thế nào lại đột nhiên gọi điện thoại tới? Tìm ta có việc?”

“Ta có đồ muốn đưa cho anh trai, nhưng mà điện thoại reo nửa ngày cũng không có người bắt máy...”

Theo bản năng, Tu Lập Hành quay lại nhìn Giang Hâm Kỳ, chỉ thấy sau bàn làm việc không một bóng người, chắc là đi nhà vệ sinh.

“Cái điện thoại kia thì gọi không được...” Tiếp tục giải thích.

Trông mắt tuấn tú lại nhìn sang phía Giang Hâm Nhạc, chỉ thấy hắn cầm di động không biết nói chuyện với ai, khó trách nạng lại không gọi được.

“Cho nên ta chỉ có thể gọi cho người, muốn nhờ người giúp một tay có được không?” Cuối cùng thật áy ngại thỉnh cầu.

“Dĩ nhiên!” Không chút do dự, Tu Lập Hành hỏi: “Người đang ở đâu?”

“Ta ở dưới lầu công ty người, người chỉ cần xuống là có thể nhìn thấy.” Giọng nói dồn dập xen lẫn tiếng xe cộ ồn ào.

“Được, ta xuống ngay!” Dứt lời, Tu Lập Hành ngắt điện thoại, sau đó nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, hắn đáp thang máy xuống đại sảnh ở tầng trệt, vừa bước ra khỏi cửa lớn liền nhìn thấy một chiếc xe cần cẩu in “Tiệm sửa xe Mãn Phúc” đang đậu bên đường, hắn không chậm trễ chút nào đi qua, còn chưa đến gần đã thấy Giang Tâm Hồng từ trên ghế lái nhảy xuống—

“Hắc, ta ở đây!” Giơ lên nụ cười, nàng không ngừng quơ tay múa chân gây chú ý.

Thấy thế, Tu Lập Hành bất giác nhíu mày lên, ba bước cũng thành hai bước nhanh chóng đi tới trước mặt nàng, còn chưa kịp nói chuyện liền nghe nàng lên tiếng trước—

“Năm nay cây xoài sai quả, chú ta ở Bình Đông hôm qua gửi vài giỏ lên nhà ta, mẹ ta muốn mang một giỏ chia cho hai anh trai, vừa hay hôm nay có người gọi đi kéo xe bị chết máy, lại tiện đường đi ngang công ty các người nên liền thuận tiện mang xoài đến.” Vội vàng giải thích nguyên nhân kết quả, nàng vừa nói vừa đưa tay cố gắng mang giỏ xoài trên xe xuống, nhưng bởi vì có chút nặng quá sức mà hơi khó khăn.

“Đừng động, để ta!” Nhẹ nhàng kéo nàng qua một bên, Tu Lập Hành nhìn gầy gó lại có khí lực không nhỏ, một phát liền đem giỏ xoài mang ra ngoài.

Thật là nhìn không ra! Nhớ lúc nãy papa nhà mình mang giỏ xoài này lên xe mà suýt thở không ra hơi a!

Trợn to mắt nhìn dáng người gầy gò của hắn, xong lại nhìn giỏ xoài trên tay hắn, Giang Tâm Hồng trong lòng cảm thán, quả nhiên xem người không thể xem bề ngoài, đối với hắn không khỏi thêm vài phần kính trọng.

Mà Tu Lập Hành mặc dù không biết nàng đang suy nghĩ gì, bất quá giỏ xoài này mặc dù hơi nặng một chút nhưng hắn vẫn chưa có dùng hết sức, dù sao bởi vì bối cảnh gia đình, hắn từ nhỏ lớn lên làm qua không biết bao nhiêu công việc, ngay cả công nhân dọn nhà khuân vác này nọ cũng đã làm qua, mặc dù không phải là lưng hùm vai gấu nhưng cũng rèn luyện được khí lực hơn hẳn người thường.

Đã phiền người ta dốc sức cũng không thể cảm ơn suông, Giang Tâm Hồng cười mỉ mỉ bổ sung, “Giỏ xoài lớn này, người mang lên trước lựa vài trái lưu lại ăn, còn lại hãy đưa anh trai ta.”

Hắc hắc, ai bảo bọn họ làm nàng không tìm được người, ngay cả sức lực bằng đầu ngón tay cũng không bỏ ra, nếu nói luận công ban thưởng..., nhận đồ người ta chọn xong còn dư lại đã là thật tốt rồi.

Nghe vậy, Tu Lập Hành khẽ cười gật đầu, mà Giang Tâm Hồng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ liền nhanh chóng lên xe, nhẹ nhàng hướng hắn phất tay một cái, chuẩn bị rời đi thì lại nghe hắn lên tiếng—

“Chủ nhật, hiệu sách Tín Nghĩa, người đến lần nào chưa?”

Từ trong cửa sổ xe thò đầu ra, nàng cười thật tươi. “Còn chưa đi lần nào, lúc đó tính!” Dứt lời, người lại thu vào trong xe, khởi động xe, lát sau liền biến mất trong dòng xe cộ trên đường.

Mà Tu Lập Hành mỉm cười nhìn xe cẩu rời đi, lúc này mới xoay người đi vào cao ốc, chỉ lát sau liền vào đến công ty, trong ánh nhìn tò mò của đồng nghiệp, ôm một giỏ xoài to đi về bàn làm việc.

Hắn chậm rãi chọn vài quả để lại rồi mới hướng “Kỳ Nhạc huynh đệ” ngoắc ngoắc tay.

Giang Hâm Kỳ đã từ nhà vệ sinh đi ra, Giang Hâm Nhạc cũng nghe xong điện thoại, song song đi về phía hắn, không hẹn mà cùng lên tiếng: “Chuyện gì?”

“Tiểu Mân vừa đưa tới, nói muốn cho các người.” Không nhanh không chậm, khí định thần nhàn mỉm cười.

“Mẹ nó! Tiểu Mân đưa xoài sao lại là người xuống nhận, sao không gọi điện thoại cho ta?” Giang Hâm Kỳ dẫn đầu rống lên, lòng tràn đầy khó chịu em gái nhà mình mang xoài tới lại không liên lạc với hai người anh này mà đi gọi cho tên nam nhân muốn bắt cóc nàng.

“Mẹ người! Nếu xoài là Tiểu Hồng đưa bọn ta, người vì sao lại chọn trước rồi?” Giang Hâm Nhạc cũng nổi giận, khó chịu dậm chân.

Em gái mang xoài đến, tại sao hắn lại chọn trước? Muốn tìm cũng phải tìm hai anh em họ mới đúng.

Vậy mà Tu Lập Hành chẳng qua là nhướn mày cười một tiếng, nhàn nhạt một câu liền đem hai con gấu đen “cuồng yêu em gái” này đánh cho trọng thương. “Tiểu Mân nói cho ta chọn trước, còn thừa đem đưa hai người.”

“A—Không—” Khoa trương che ngực thê lương hét thảm, Giang Hâm Kỳ chỉ thiếu không có thổ huyết. “Tiểu Mân, em cuối cùng cũng vứt bỏ hai anh, chọn tên Tu tiểu nhân này...”

“Ô...Con gái lớn không dùng được...Không được, không được a....” Lau lau nước mắt không hề tồn tại, Giang Hâm Nhạc cũng gào khóc theo.

Mắt thấy “Kỳ Nhạc huynh đệ” diễn tuồng, Tu Lập Hành không nhịn được nâng lên lông mày, không biết nên khóc hay nên cười; mọi người trong phòng làm việc cười ầm lên, thậm chí có người cao hứng chế nhạo vài câu.

Duy chỉ có Vương Di Trăn ngày đầu tiên đi làm hoàn toàn không biết rõ tình huống, sững sờ nhìn chăm chăm hai con gấu xám sinh đôi vừa gào vừa thét, không nhịn được lặng lẽ hỏi người bên cạnh, “ Xin hỏi...Bọn họ...là xảy ra chuyện gì vậy?”

“A, không có sao?” Cười mị mị phất tay một cái, đồng sự thâm niên không trách. “Kỳ Nhạc huynh đệ chẳng qua là lên cơn nghiện đùa giỡn thôi, gào thét một hồi là tốt rồi, không cần để ý bọn họ.” Dứt lời, xoay người bận rộn việc của mình, hoàn toàn đem hai người quỷ khóc thần sầu kia xem như hát nhạc êm tai.

Vì vậy, phụ tá trẻ tuổi xin đẹp liền mang hai người bọn họ xem như phát tác cơn điên, đồng thời trong lòng khẳng định... Quả nhiên ôn nhã mới là khẩu vị của nàng.

Tu Lập Hành tốt hơn hai con gấu xám này nhiều!

Chủ nhật, buổi trưa sau khi ăn cơm xong, Giang Tâm Hồng xách túi chuẩn bị ra cửa, vừa mới bước ra một chân liền bị gọi lại—

“Tiểu Mân, con muốn đi đâu?” Vừa mới ăn no tròn bụng, Giang Mãn Phúc lớn tiếng hỏi thăm.

Nguy rồi! tuyệt đối không được để ba biết nàng muốn đi gặp Tu Lập Hành, nếu không liền đau đầu.

Trong lòng lo sợ, Giang Tâm Hồng cười khan nói: “ Con... Con đi hiệu sách mua sách a~”

Nàng cũng không nói dối, nàng thật sự đi hiệu sách, chẳng qua không có nói là không phải đi một người thôi, cho nên về sau trời mưa cũng không cần cho sét đánh nàng nha!

Biết con gái quả thật thỉnh thoảng sẽ đi hiệu sách mua tạp chí, Giang Mãn Phúc cũng không hoài nghi nhiều, chẳng qua là lại hét lên: “ Vậy ba lái xe đưa con đi!”

“Không cần đâu!” Vội vã cự tuyệt, Giang Tâm Hồng vội vàng muốn tìm lí do. “ Không phải lát nữa ba cùng mẹ đi miếu bái lễ sao?”

“ Đúng rồi! Thiếu chút nữa quên.” Vuốt đầu mình, Giang Mãn Phúc không khỏi âm thầm kêu trùng hợp.

Haiz a! May mà có con gái nhắc nhở, nếu không quên hẹn với lão bà, đừng nói là mặt trời ngày mai, không khéo trắng sáng tối nay cũng không kịp nhìn.

“Cho nên con tự đi là được rồi!” Biết mình coi như qua cửa, Giang Tâm Hồng cười hì hì phất tay một cái, thật nhanh chạy đi, tránh cho đêm dài lắm mộng, bị nhìn ra sơ hở sẽ thật đau đầu.

2h trưa, Giang Tâm Hồng vội vã chạy tới hiệu sách Tín Nghĩa thì phát hiện Tu Lập Hành đã chờ ở cửa, gương mặt tuấn tú không có chút nào mất kiên nhẫn, thủy chung duy trì cười nhẹ.

“Người đã đến rồi!” Nhìn thấy nàng, Tu Lập Hành bên khóa miệng cười sâu hơn, cả người ôn nhã khí chất lập tức biến thành vui sướng rõ rệt.

Khó có thể khống chế hơi đỏ mặt, Giang Tâm Hồng tung tung gật đầu một cái, có chút ngượng ngùng nói: “Ách...Đi vào dạo một chút không?” Nàng muốn đi, coi như hẳn không có ý định đi hiệu sách, nàng vẫn phải vào mua mấy quyển tạp chí xe hơi để ứng phó ba.

“Dĩ nhiên!” Khẽ cười, Tu Lập Hành rất tự nhiên khoát vai nàng đi vào, thần thái, cử chỉ tự nhiên như đã sớm làm quen vô số lần.

Ách... Bọn họ có thân mật như vậy sao? Giang Tâm Hồng sững sốt, còn không kịp nói gì liền nghe hẳn lên tiếng—

“Người nghĩ muốn mua loại sách nào?” Thần sắc không dao động, rất tự nhiên bắt chuyện.

“Tạp chí xe hơi.” Ngơ ngác, nàng lần nữa bị dời đi lực chú ý, quên luôn ma trảo trên vai mình.

Trong lòng cười thầm nàng lại đơn giản như vậy bị mình dở trò, Tu Lập Hành tràn đầy ý cười, kéo nàng vào khu tập chí xe hơi. Mà Giang Tâm Hồng liền nổi lên hứng thú, không nghĩ ngợi rút một quyển tạp chí lật xem, chốc lát sau liền trầm mê vào, đừng nói là cánh tay đang đặt trên vai mình, ngay cả nam nhân đứng bên cạnh cũng quên luôn.

Lúc đầu, Tu Lập Hành còn vụn về cầm lên một quyển tạp chí lật xem nhưng thật không có hứng thú với xe cộ nên xem mấy trang liền không còn hăng hái, thấy nàng đang mê mẩn xem, lập tức lặng lẽ chạy về khu vực sách mình yêu thích.

Chỉ lát sau, mỗi người một bên đắm chìm trong sở thích của riêng mình, qua hồi lâu Giang Tâm Hồng mới hồi phục tinh thần lại, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy Tu Lập Hành, nghĩ thầm hẳn nhất định đang trốn sau kệ sách nào đó cho nên cũng không gấp, cầm mấy quyển tạp chí xe hơi vừa ý, quyết định đi tính tiền trước rồi mới đi tìm người.

Giang Tâm Hồng đi ra quầy tính tiền, vừa để tạp chí trên tay xuống, đột nhiên phía sau vươn ra một cánh tay để vài quyển sách lên trên sổ tạp chí của nàng. Theo bản năng quay đầu lại nhìn chủ nhân của cánh tay, Giang Tâm Hồng nhìn Tu Lập Hành không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh, gương mặt tuấn tú đầu tiên là cười với nàng một tiếng, sau đó quay sang nói với nhân viên quầy: “ Tính chung đi!”

Rất nhanh, cô nhân viên quầy tính tiền xong, đang muốn bọc lại thì Tu Lập Hành khoát tay bày tỏ không cần, một tay đem sách báo đưa cho Giang Tâm Hồng, một tay lấy tiền ra thanh toán.

Mà Giang Tâm Hồng nhìn bìa sách, phút chốc sững sờ...

“Sở thích đàn len”, “ Yêu đàn len”, “ Các dạng hoa văn thời thượng”, “ Làm sao đan áo lông đẹp”, “ Đan áo lông đơn giản”, “ Hoa văn mới nhất cho đàn len”....

Này này này....Đây là cái loại đồ chơi gì a? Chẳng lẽ đây là sách hán đọc?

Khóe miệng co quắp một hồi, nàng ngẩn đầu nhìn Tu Lập Hành đang trả tiền, lại nhìn một đồng sách dạy đan len đặt bên trên tạp chí xe hơi của mình, chẳng biết tại sao, thế nhưng lại nhất thời không nói gì được.

“Thế nào?” Trả tiền xong, Tu Lập Hành quay đầu nhìn thấy nàng ôm sách báo đứng ngẩn người.

“Ách...Không có, không có sao!” Lấy lại tinh thần, Giang Tâm Hồng vội vàng lắc đầu cười khan, ngay sau đó nghĩ đến cái gì lại nói: “ Đúng rồi! Số tạp chí của ta tổng cộng bao nhiêu tiền? Ta trả lại cho người!” Vừa nói vừa kéo túi ra lấy tiền.

“Không cần!” Tu Lập Hành cười khê lắc đầu ngăn lại động tác của nàng.

“Nhưng là...” Không quen nhận không của người khác, nàng cảm thấy như vậy không đúng lắm.

Phản phát biết nàng muốn nói gì, Tu Lập Hành lên tiếng trước chặn lại. “ Cùng phái nữ ra ngoài còn để người ta trả tiền, việc này đối với nam nhân là một loại sỉ nhục.” Ngụ ý—không muốn làm cho hán cảm thấy nhục nhã thì không cần trả tiền lại.

Ách...Hiện tại nam nữ ra ngoài ăn cơm cũng chia nhau chi, là thời đại nam nữ bình quyền rồi, còn có loại cách nói này sao?

Giang Tâm Hồng tràn đầy hoài nghi, sau đó lại nghĩ...Có lẽ hẳn chính là loại nam nhân lạc hậu kiên trì lý tưởng “ nam nhân phải thay nữ nhân chống trời” vậy. Có người cam tâm tình nguyện bỏ tiền, nàng mặc dù cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng mà tiết kiệm được túi tiền liền không tránh khỏi vui vẻ nói cảm ơn, không có kiên trì muốn trả lại nữa.

Mất thấy được như ý, Tu Lập Hành cười khê, ngay sau đó làm như không chú ý hỏi: “ Đói không?”

“Có chút!” Gật đầu một cái, đối với đại sự của bao tử nàng trước giờ đều rất thành thực.

“Tổ lắm, chúng ta đi ăn chút gì đi.” Dứt lời, lần nữa thần thái tự nhiên lôi kéo nàng đi tới phòng cà phê bên trong hiệu sách.

Mà Giang Tâm Hồng giống như bị hán đụng chạm đã thành thói quen, cũng không cảm thấy có gì khác thường, vui vẻ đi theo, cứ như vậy bất tri bất giác bị ăn đậu mà không biết.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã ngồi trong quán cà phê, vừa uống thức uống, vừa ăn thức ăn nhẹ, không khí nhẹ nhõm tán gẫu.

Trò chuyện một chút, Giang Tâm Hồng rốt cục không nhịn được tò mò. “ Ách...Người mua những sách kia cho bạn gái sao?”

Mặc dù hai anh trai nhà mình nói chưa từng thấy hẳn có bạn gái, thậm chí còn hoài nghi hẳn là GAY, nhưng là có thể hẳn thuộc loại người khép kín, dù sao có bạn gái cũng không nhất định phải chiếu cố thiên hạ, không phải sao?

Nhíu mày, Tu Lập Hành cười mà không cười nói: “Ta không có bạn gái.”

Ách...Chẳng lẽ hẳn thật sự là GAY? Thật chẳng lẽ để cho hai con gấu đen nhà nàng đoán đúng?

Giang Tâm Hồng sờ sờ mũi, không có can đảm hỏi thẳng khuynh hướng giới tính của hẳn, nhưng trong bụng lại mơ hồ nhận định như vậy, cho nên lùi một bước cười khan, “ Như vậy là cho bác gái?”

“Mẹ ta không đan len.” Lắc đầu, lần nữa cho đáp án phủ định.

“Di? Vậy...vậy...” Muốn hỏi một câu ‘ không lẽ là người xem’ lại là nửa ngày cũng không mở miệng được.

Phản phát nhìn thấy ý định của nàng, Tu Lập Hành thoáng chốc cười. “ Như người đoán, là ta xem.”

Dọa người! Giang Tâm Hồng kinh ngạc mở to mắt, còn chưa biết nói gì lại nghe hẳn tiếp—

“Thế nào? Cảm thấy nam nhân thích đan len là rất ẻo lả sao?” Giọng nói như cười mà lại không cười, mang một ít tự trào.

“Vậy...Cũng không hẳn!” Lấp bắp lắc đầu phủ nhận, Giang Tâm Hồng nhìn về số tạp chí xe hơi của mình, tựa như nghĩ đến điều gì đột nhiên bật cười. “ Nếu như hứng thú của người là ẻo lả thì sở thích của ta không phải là rất thô lỗ sao?” Vừa nói vừa chỉ chỉ số tạp chí xe hơi vừa mua.

Tu Lập Hành nghe vậy, đôi mắt dưới cặp kính chợt lóe, cười. “ Vậy chúng ta đúng là tuyệt phối.”

Không nghe ra ẩn ý sau chữ “tuyệt phối” của hẳn, Giang Tâm Hồng sảng lảng cười ha ha, gật đầu như giả tởm đồng ý. “ Không sai! Không sai! Chúng ta nếu cùng mua sách, người khác nhất định cho rằng tạp chí xe hơi là người xem, còn ta xem sách dạy đan len, quả nhiên là tuyệt phối a!”

Nữ nhân này...Thật đúng là có đủ chậm hiểu!

Một hồi không nói gì, Tu Lập Hành âm thầm xoa trán than thở, sau đó lại không nhịn được bật cười.

Được rồi! Chậm hiểu liền chậm hiểu, hẳn thích bộ dáng nghênh ngang vô tư của nàng.

Không biết suy nghĩ trần trọc của hẳn, càng tán gẫu, Giang Tâm Hồng càng cảm thấy đối với hẳn rất có “ tình chị em”, lập tức lại cười hi hi hỏi: “ Sao người lại thích đan len? Rất ít nam nhân thích thú cái này.”

Tu Lập Hành nghe được cười khê. “ Công việc của ta cả ngày đều là biểu đồ, số liệu, có lúc ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy đầy đầu đều là số, nhưng lúc đan len lại có thể cảm thấy đầu óc thư thả, không bộn bề suy nghĩ, có được giây phút nghỉ ngơi chân chính.”

Đây cũng là cách hẳn buông thả áp lực.

Nghe hẳn giải thích, Giang Tâm Hồng rốt cục bình tĩnh hiểu ra, sau đó cười sáng láng hỏi thăm: “ Công lực đan len của người luyện đến đâu rồi?”

Nhận thấy được nàng nhất định đang tính toán, Tu Lập Hành cố dè xuống nụ cười trên khóe miệng, giả bộ không hay biết trả lời: “ Dựa vào nhiều năm công lực của ta, làm y phục mặc vào cũng không có vấn đề.”

“Phải không?” Giang Tâm Hồng vỗ tay, hăng hái bưng bưng kêu lên. “ Vậy người có thể làm một cái áo lông cho ta không?” Quá hưng phấn, gần đây đồ thủ công thuần túy như thế này là rất hiếm nha, rất khó có được.

Quả nhiên!

Tu Lập Hành nhìn thấy suy đoán trong lòng biến thành sự thật, khoe miệng nổi lên ý cười. “Vậy thì không có vấn đề. Bất quá..” Dừng một chút, hắn thiêu mi hỏi ngược lại: “ Nói đến có qua có lại...Người định đưa ta cái gì để trả lễ?”

Không chút do dự, Giang Tâm Hồng cười to đáp lại, “ Nếu xe người hồng giữa đường, ta liền đến kéo miễn phí, thế nào?”

Đây là nguyên rửa xe của hắn lần nữa chết máy giữa đường sao? Một hồi không nói gì, Tu Lập Hành không kết luận được rốt cục đáp lễ kiểu này là tốt hay không tốt?

Mặc dù lấy đồ thực dụng đổi về dịch vụ thực dụng, nhưng vẫn cảm thấy không công bằng!

“Nhiều lắm là cộng thêm miễn phí sửa chữa một lần!” Thấy hắn thật lâu không trả lời, Giang Tâm Hồng cho rằng hắn tính toán đáp lễ của nàng không đủ dùng nên lại cò kè mặc cả tăng thêm một chút, hơn nữa còn đau lòng kêu lên: “ Nhiều nhất cũng chỉ có thể như vậy, không thể lại thêm.”

Chẳng lẽ lại cho rằng hắn hiềm khí đáp lễ không đủ giá trị? Nghĩ đến khả năng này, Tu Lập Hành nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, nhưng lại cảm thấy nàng hết 99% chính là suy nghĩ này, lập tức cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ có thể cười khổ gật đầu. “ Được! Đồng ý!”

Ai! Uổng phí “Kỳ Nhạc huynh đệ” gian xảo thành tinh, em gái duy nhất lại ngây ngô như vậy, ám chỉ thành như vậy nàng vẫn không hiểu ra.

Giang Tâm Hồng không biết hắn ở trong lòng thầm oán cái gì, lại vui vẻ cùng hắn tán gẫu, đến khi ra khỏi tiệm cà phê, nàng đột nhiên vỗ vai hắn, bộ mặt cảm thán, “ Nói thật, ta cảm thấy chúng ta nói chuyện rất hợp ý, có thể kết tình chị em tri kỷ với nhau!”

“Chị em ?!” Thanh âm trầm thấp cổ hữu bỗng nhiên tăng cao đến bất thường, Sắc mặt Tu Lập Hành nhảy mắt trở nên hết sức kinh khủng. “ Người nào cho người loại ý nghĩ này?”

“Ác...Chẳng lẽ ngươi không phải...Không phải là....” Đột nhiên áp úng, Giang Tâm Hồng ý thức được mình tựa như...giống như...Có thể...Lầm một chuyện.

“Không phải là cái gì?” Tu Lập Hành nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt từ trước đến giờ vẫn luôn ôn hòa nho nhã bỗng chốc đã có chút vặn vẹo.

“Không phải làKo phải là GAY sao?” Nhắm mắt, nàng cười khan không dứt.

“Ai nói với ngươi ta là GAY?” Mặt Tu Lập Hành cũng đã đen đến sắp nhỏ ra mực rồi, thấy nàng há mồm muốn đáp, hắn lập tức gờ tay ngăn lại, giọng nói âm trầm. “ Không cần nói, ta dùng đầu gối nghĩ cũng biết là ai!”

Trừ hai con gấu đen chuyên phá đám kia thì còn ai vào đây nữa!

“Ách...Cho nên...ngươi không phải?” Giang Tâm Hồng nơm nớp lo sợ, căng thẳng hỏi ngược lại, nàng cảm thấy mình lúc này đúng là đã mắc phải sai lầm quá lớn, ba hồn bảy vía đều bị dọa cho bay mất rồi.

“Ta rất xác định ta không phải GAY, giống như người xác định không phải LES.” Nhướn mày nhìn qua, Tu Lập Hành giận quá thành cười.

Giang Tâm Hồng lặng người mất mấy giây, đợi phản ứng kịp lời nói của hắn lại cảm thấy hắn rất có khiêu hài hước, nhất thời không nhịn được cười lên ha hả. “ Ha ha ha...Những lời này nói thật hay, thì ra đúng là ta hiểu lầm người rồi.”

“Ta sẽ biết tìm ai tính sổ.” Tu Lập Hành hừ lạnh, hắn biết rõ là ai cố tình tạo ra hiểu lầm.

“Thiếu chút nữa cho ngươi là đồng chí, thật xin lỗi.” Vừa cười vừa nói xin lỗi, nàng dừng cảm nhận sai.

Thấy nàng cười đến vui vẻ như vậy, lửa giận của Tu Lập Hành dù có lớn hơn nữa cũng không thể không tiêu tan, hắn bất đắc dĩ tự giễu. “ Thật xin lỗi, ta đối với đồng tính không có hứng thú.”

Nghe vậy, Giang Tâm Hồng vừa cười to một hồi vừa hào phóng vỗ vai hắn, hào khí kêu lên: “ Được rồi! Coi như chúng ta không thể làm chị em gái với nhau, làm huynh đệ cũng tốt a!”

Ha ha...Tính bao dung của nàng rất lớn.

Huynh đệ? Sắc mặt Tu Lập Hành tối lại lần nữa, nhin không được than thở...Coi như hết! Dù là chị em hay anh em, hẳn đều không hứng thú.

Phía bên này, hai người ở bên ngoài hiệu sách làm sáng tỏ hiểu lầm; phía bên kia, ở bên trong hiệu sách có một thân hình cao lớn hăng hái nhìn hai người, cho đến khi phụ tá theo phía sau hẳn nghi ngờ hỏi thăm—

“Luật sư Giang, anh đang xem cái gì vậy?” Vừa hỏi vừa nhìn ra ngoài....Quái! Không có gì đặc biệt a!

“Không có, không có gì!” ngoài miệng đáp lại như thế, nhưng trong tay lại lập tức mở điện thoại, đối phương vừa bắt máy liền cười nói. “ Là A Kỳ sao? Người đoán xem ta vừa thấy cái gì...”

6. Chương 6

Hôm sau đi làm, “Kỳ Nhạc huynh đệ” vừa đến công ty liền đi tìm Tu Lập Hành sát phạt—

“Họ Tu! Người hôm qua lại lén hẹn Tiểu Mân nhà ta ra ngoài có đúng không?” Hai anh em đồng thanh đồng khí tung chưởng đập xuống bàn làm việc, khí thế kinh người khởi binh vấn tội.

Tu Lập Hành hai tay khoanh trước ngực, khi định thần nhàn nhướng mi dò xét một cái. “Ngay cả các người cũng biết rồi?”

“Hừ! Người đây là không biết tình báo Giang gia lợi hại rồi...”

“Là chuyện không có tính thử thách sẽ không kích thích nổi các người, đúng không?”

“A, phải không?” Hai gương mặt giống nhau như đúc đồng thời kiêu ngạo ngẩng lên 45 độ, muốn bao nhiêu nhuệ khí có bấy nhiêu nhuệ khí.

Tu Lập Hành không có ý kiến liếc hai người một cái, vô cùng nể mặt không có đem bọn họ từ trên mây đập xuống.

“Các người đã lợi hại như vậy, chắc phải biết rõ bên ngoài là người nào tung tin ta là GAY chứ?”

Lời này vừa nói ra, một đôi anh em vốn đang khí thế hung hăng trong nháy mắt lúng túng nhìn nhau dò xét, lấm lét như kẻ làm chuyện xấu bị bắt tại trận.

Oaaa— Hẳn làm sao biết được?

Mẹ kiếp! Nhất định là Tiểu Mân lỡ miệng.

“Cố ý để cho Tiểu Mân hiểu lầm ta là GAY? Rất hay sao!” hừ hừ cười lakjnh, Tu Lập Hành âm thầm nhìn hai người, giọng nói lạnh đến thấu xương. “ Có lẽ ta nên nói với Tiểu Mân, hai người các người vốn có gian tình cho nên mới dọn ra ngoài ở để không bị phát hiện.”

Lời vừa ra khỏi miệng, “Kỳ Nhạc huynh đệ” trong nháy amwts lông tóc dựng đứng, ghê tởm ôm đầu điên cuồng quang quắc quang quắc la—

“ Mẹ nó! Đủ âm hiểm! Gian tình? Gian tình? Ta muốn nôn...Ta muốn nôn...Thật là buồn nôn chết được a!”

Giang Hâm Kỳ tại chỗ kêu loạn không ngừng.

“Mẹ người! Người dứt khoát nói bọn ta tự công tự thụ luôn đi! Anh em có gian tình? Ác...” Chỉ là nghĩ đến cái loại hình ảnh đó thôi, Giang Hâm Nhạc liền một hồi muốn xỉu, thiếu chút nữa là muốn cầm dao tự kết liễu.

“Như nhau! Như nhau!” Mặt lạnh, Tu Lập Hành nghe được mình bị hiểu lầm là GAY—lại còn là từ miệng cô gái mình theo đuổi nghe được, loại cảm giác đó không có hỏng nhất, chỉ có hỏng hơn và hỏng hơn.

Đang lúc song phương người một lời, ta một lời công kích nhau, ý đồ tởm chết đối phương, đồng nghiệp A lại một bên ngẩn đầu ảo não tức cảnh sinh tình—

“Ô người là GAY bị chê cười, nhưng đã là GAY biết tính làm sao...” Đồng nghiệp A tài hoa xuất chúng, danh ngôn kinh điển trong “Ngọc bồ đoàn” lần nữa bị lôi ra, chẳng qua lúc này đã được sử dụng vài chữ để chế nhạo “Kỳ Nhạc huynh đệ”.

“Khốn kiếp! Có tài như vậy sao không đăng kí đi thi cấp quốc tế đi!” Giang Hâm Kỳ, Giang Hâm Nhạc hai người đồng thanh rống giận, song song tặng cho đồng nghiệp A hai cước hung mãnh.

May mắn cho đồng nghiệp A động tác lanh lợi, tay chân linh hoạt, kinh hiểm thoáng qua liền tránh được, ném một nụ hôn gió liền chạy về địa bàn của mình, dù sao hắn chỉ là nhân rỗi xen vào mà thôi, cũng không phải người bị hại.

Về phần Tu Lập Hành sau khi thấy có người chính nghĩa lên tiếng ủng hộ buồn bực trong lòng mới thoáng lắng xuống, hơn nữa bắt đầu rất “hiếu lấy đại nghĩa” lên tiếng hỏi. “Ta rất kém sao?” Nghiêm mặt đạm thanh hỏi thăm, thần sắc có chút yếu ớt hàn ý.

“Ác...Vậy cũng không phải.” Lương tâm lên tiếng, Giang Hâm Kỳ không thể không nói thật.

“Điều kiện không tốt?” Tiếp tục lạnh lùng chất vấn.

“Cũng không phải.” Giang Hâm Nhạc vuốt đầu thừa nhận.

“Nhân phẩm rất tệ?”

“So với anh em ta có tốt hơn một chút vậy.”

“Kinh tế rất nghèo nàn?”

“Có nhà có xe có tiền gửi ngân hàng, cũng còn chưa đến mức nghèo khổ.”

“So với những người từng theo đuổi Tiểu Mân mà nói, điều kiện của ta chẳng lẽ đều không bằng?”

“Thành thật mà nói, có thể coi là nhất rồi.”

Theo vấn đề của Tu Lập Hành, “Kỳ Nhạc huynh đệ” thuận thoe lương tâm thành thực trả lời, đến cuối cùng, hắn nhướn mày ném ra vấn đề cuối cùng—

“Đã như vậy, các người sao lại không nghiêm túc suy tính tiếp nhận ta cùng tới lui với Tiểu Mân? Các người hiểu rõ ta như vậy cũng nên tin tưởng Tiểu Mân ở cùng ta nhất định không thua thiệt.” Hắn cho tới bây giờ không phải là loại người ăn nói mạnh miệng, nhưng nếu là đã nói ra, chính là có lòng tin tuyệt đối.

Theo vấn đề hắn hỏi cuối cùng, “Kỳ Nhạc huynh đệ” nghiêm túc suy nghĩ một chút, thật đúng là không có gì phản đối, chẳng quá là...Haiz! Nhà họ Giang chỉ có duy nhất một đóa hoa hồng, nói muốn đưa đến trong lòng bàn tay người khác, thật không có cam lòng.

Nhưng là, như đã nói, em gái nhà mình một ngày nào đó cuối cùng cũng phải lấy chồng, nếu vậy, Tu Lập Hành này đúng là em rể tốt.

Nghĩ tới đây, hai anh em nhìn nhau dọ ý.

“Được rồi! Người nếu thật muốn theo đuổi Tiểu Mân, như vậy hai anh em ta không cần...”

“Nhưng mà tuyệt đối không tiếp tay cho người!”

“Về phần những người kahsc trong nhà...”

“Người tự dựa vào sức mình mà qua cửa đi!”

Tiếp tục lựa lời nói xong, Giang Hâm Kỳ, Giang Hâm Nhạc quyết định không làm kì dđaf cần mũi nữa, chỉ cần không có hỗ trợ hắn là được.

Về phần Tu Lập Hành, chỉ cần hai người bọn họ không theo phá, như vậy hắn liền thành công một nửa, lấy được lời hứa của họ, hắn không khỏi lộ ra mỉm cười hài lòng.

“Bất quá ta nói trước...” Giang Hâm Kỳ không quên cảnh cáo.

“Người nếu dám đùa giỡn Tiểu Mân nhà ta...” Giang Hâm Nhạc hung ác tiếp lời.

“Chúng ta nhất định làm người chất rất khó coi!” Thần sắc dữ tợn, đồng thanh đe dọa.

Vậy mà người bị uy hiếp là Tu Lập Hành thủy chung chỉ khẽ mỉm cười. “ Yên tâm, các người không có cơ hội kia.”

Kể từ “Kỳ Nhạc huynh đệ” đáp ứng không làm chương ngại nữa, Tu Lập Hành liền gia tăng triển khai động tác, mỗi tối đều gọi điện thoại, mỗi cuối tuần hẹn nhau ra ngoài, dù là đi xem phim hay đi hiệu sách, hay là ra ngoài ô chơi, tóm lại không có bỏ qua cơ hội nào để phát triển tình cảm.

Cũng bởi vậy, Giang Tâm Hồng hẹn họ với hần cũng thành thói quen, cộng thêm nàng không phải người hay xấu hổ hưởng nội nên trong thời gian gần đây xem hần như bạn bè nhiều năm, thẳng hướng huynh đệ tình thâm đường rộng thênh thang mà đi.

Dĩ nhiên, đứng trên lập trường của Tu Lập Hành, hần tuyệt đối không có hứng thú làm anh em với nàng, nhưng là xem tính tình vô tư lại chậm hiểu của nàng, thật sâu cảm thấy muốn theo đuổi nàng mà nói, “nuốt trôi xoi tái” cũng là một biện pháp tốt.

Tóm lại, hai người cứ một ngu ngốc, một có lòng, tình cảm cứ như vật nhanh chóng tích lũy.

Ngày ngày, lại đến ngày nghỉ, Giang Tâm Hồng đã sớm cùng Tu Lập Hành hẹn nhau đi xem triển lãm xe hơi cho nên sáng sớm liền bỏ dậy, đợi rửa mặt chỉnh lý xong hết, nàng xuống lầu ăn sáng thì papa Giang Mãng Phúc nhện không được nghỉ vẫn lên tiếng—

“Con hôm nay lại định ra ngoài?” Quái! Một hai tháng gần đây, con gái bảo bối của hần cứ hễ ngày nghỉ là sẽ đi ra ngoài, tối đến sẽ trốn ở trong phòng nói điện thoại, nhưng hỏi cái gì nàng cũng không nói, để cho hần hoài nghi có phải lại có nam nhân có ý đồ bắt cóc nà.

Khốn kiếp! Sẽ không phải là tên họ Tu kia đi?

“Dạ!” Cắn một cái bánh trứng bột, Giang Tâm Hồng cẩn thận nhìn papa nhà mình một cái. “ Đi xem triển lãm xe hơi.” Miệng của nàng dán rất chắc, nhất định không để lộ ra là đi xem cùng người khác.

“Triển lãm xe hơi?” Giang Mãn Phúc vỗ ngực cười lớn: “ Ba cũng có hứng thú, ba đi với con!”

Cùng đi! Không thể nào!

Sống lưng trong nháy mắt lặn xuống hai giọt mồ hôi lạnh, Giang Tâm Hồng nghiêm cứng mặt cười khan, lòng tràn đầy lo lắng vắt óc suy nghĩ nên dùng lý do gì từ chối, đang lúc đó, hậu phương vững chắc của nàng xuất hiện—

“Đi đâu?” Trần Nguyệt Tú liếc nang quét tới. “ Tôi hôm nay muốn đi cảng Bích Sa ăn hải sản.”

Hai vợ chồng bọn họ lúc còn trẻ kẻ vai đấu cật, chăm chỉ làm ăn, hôm nay con trai con gái đều đã trưởng thành, tiệm sửa xe cũng làm ăn ổn định, không cần chuyện gì cũng phải lo lắng nữa, cho nên mấy năm gần đây, hai vợ chồng chỉ cần có thời gian liền đi khắp nơi dạo chơi, cũng chơi như là hưởng thụ tuổi già.

“Hải sản hôm khác ăn cũng được mà!” Giang Mãn Phúc ý đồ thay đổi tâm ý của vợ. “ Hôm nay liền cùng Tiểu Mân đi xem triển lãm xe hơi đi.”

Vậy mà Trần Nguyệt Tú lại dị thường kiên trì, cô cùng kiên quyết lắc đầu. “Không ! Tôi hôm nay nhất định phải đi ăn hải sản.”

Lời này vừa nói ra, Giang Mã Phúc lập tức sụ mặt xuống, nhưng mà lệnh vợ khó phạm, Giang Tâm Hồng lại len lén ẹ một cái ánh mắt cảm kích.

Thật ra thì hiểu con gái không ai bằng mẹ, Trần Nguyệt Tú mơ hồ biết mấy ngày này con gái thường cùng một người nam nhân tới lui tựa hồ rất thân thiện, bà cũng tìm hai đứa con sinh đôi hỏi qua, biết được bọn họ cũng không có kịch liệt phản đối gì, mà người kia lại là đồng nghiệp của bọn họ, nhân phẩm coi như không tệ, bà liền an tâm.

Cho nên mới quyết tâm giúp con gái một chút, tuyệt đối không thể để papa khờ kia đem con gái biến thành bà cô già không ai thèm.

“Tại sao nhất định phải là hôm nay....Hôm khác...Không được sao...”

Chỉ thấy Giang Mã Phúc vẫn không cam lòng bỏ cuộc, Trần Nguyệt Tú liếc hắt một cái xong liền mặc kệ hắt, còn Giang Tâm Hồng lại lo đêm dài lắm mộng, ăn xong bữa sáng thật nhanh liền vội vàng chuẩn đi.

Chỉ chốc lát sau, nàng chạy đến đầu ngõ, một chiếc xe màu bạc đã đậu đó chờ sẵn.

Đây là mấy ngày gần đây nàng và Tu Lập Hành phối hợp ăn ý, một là hai người mỗi lần đều hẹn ở bên ngoài, mỗi người tự đến điểm hẹn cũng không phải biện pháp, hai là sợ ahsw n lái xe đến đón nàng sẽ bị phát hiện nên thương lượng kĩ, Tu Lập Hành dừng xe ở đầu ngõ, vừa tiện lại không sợ bị phát hiện.

Bên trong xe, Tu Lập Hành vừa thấy nàng chạy tới liền tự động mở cửa, ngay sau đó liền thấy nàng thật nhanh chui vào, đợi nàng ngồi vững, hắt liền đạp ga, nhanh chóng rời khỏi khu vực “nguy hiểm”.

“Thế nào? Bác trai đuổi theo phía sau sao?” Vừa lái xe đi hắt vừa nhin không được đùa nàng.

A...Nói thật, hắt còn thật rất thích bác Giang, cảm thấy ông thật là người cha tốt đáng tôn kính, người cha mà thời điểm hắt mười tuổi sẽ nguyện ý đem tất cả để đổi lấy.

Về phần sau mười tuổi, hắt nhận rõ thực tế, hiểu rõ trên đời này không phải ai cũng có thể hưởng thụ tình phụ tử, như hắt chẳng hạn.

Giang Tâm Hồng đầu tiên là trờ hắt một cái, sau đó lại cười to. “Cũng không phải vậy, bất quá ta sợ ba không cam lòng sẽ đuổi theo đòi cùng đi xem triển lãm xe.”

Nghe vậy, Tu Lập Hành buồn cười cười rộ lên, vẻ mặt thú vị, giọng nói lại nhàn nhạt, “Thật ra thì chuyện này không liên quan, đến một ngày nào đó ta cũng phải cùng bác giáp mặt.”

“Các người tại sao lại phải gặp mặt?” Giang Tâm Hồng cảm thấy kì quái.

Nhìn cô gái bên cạnh dò xét một cái, Tu Lập Hành thầm than một hơi, sau đó tươi cười như đag tán gẫu hỏi ngược lại: “Người chẳng lẽ chưa từng nghĩ kĩ quan hệ của chúng ta sao?”

Quan hệ của bọn họ? Giang Tâm Hồng sửng sốt, tựa hồ có chút không phản ứng kịp, đợi ba giây đồng hồ đi qua, nàng giống như nghĩ ra cái gì đột nhiên mở to mắt nhìn hắt chằm chằm...

Hắt hắt hắt...Sẽ là muốn ám chỉ cái kia?

Lần đầu tiên hắt hẹn nàng ra ngoài, nàng từng mặt đỏ tim đập, khẩn trương âm thầm phỏng đoán hắt có phải hay không là có ý với nàng. Chẳng qua là khi hai người anh sinh đôi xuất hiện, lại liên tiếp làm ra hành động mất thể diện, loại tâm tình kia liền nháy mắt biến mất không còn tâm tích, cộng thêm biết được hắt là đồng nghiệp của hai anh, sau đó hai người lui tới càng ngày càng thân thiết thì nàng liền bất tri bất giác xem hắt như một người anh trai khác trong nhà rồi.

Nhưng hôm nay hắt lại nói...Lại nói,,Chẳng lẽ trực giác ban đầu của nàng không có sai, nàng can bản không phải la “tự mình đa tình”?

Nghĩ tới đây, Giang Tâm Hồng liền đỏ mặt, chỉ có thể ghen hòng trn trối nhìn hắt. “Người người người...” Người cả nửa này, lại nói không ra một câu đầy đủ.

“Ta thế nào?” Nâng lên lông mày, Tu Lập Hành cười, cảm thấy nàng hiện tại vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng, vẻ mặt vô cùng đáng yêu, cùng với bộ dáng nghênh ngang ngày thường thật là khác nhau một trời một vực.

Cho tới bây giờ Giang Tâm Hồng cũng đều cảm thấy hắt cười lên sẽ rất đẹp, nhưng hôm nay phát hiện nụ cười của hắt chẳng những đẹp mà còn có loại ma lực làm người ta mặt đỏ tim đập, giống như người ta thường nói “nam nhân không hư, nữ nhân không thương”, chính là ý vị như vậy, khiến cho nàng vừa thẹn vừa quẫn, nhịp tim trong nháy mắt tăng lên, đánh như đánh trống.

Nhưng ngay cả như thế, nàng từ trước đến nay đề không phải loại người mập mờ trốn tránh, có 1 số việc nếu không biết rõ, sợ rằng sẽ không chịu nổi, cho nên nhất định phải hỏi, “Người, người đối với ta là cái kia...là ý đồ sao?” Lấp bắp, sắc mặt đỏ bừng nàng thẳng thẳng hỏi.

Cổ ý trên cột, Tu Lập Hành giả bộ không hiểu ý mỉm cười hỏi ngược lại. “Người là có ý gì?”

“Người người người...Ta ta ta...” Nhận thấy hấn cố ý trêu chọc, Giang Tâm Hồng lần đầu tiên phát hiện nam nhân ôn nhả này lại nháy mắt xấu xa như vậy, lập tức lại xấu hổ, gấp đến độ mặt đỏ tới mang tai, lòng tàn đầy lúng túng, quần bashc nói không ra lời, hấn không thể lập tức nhảy xuống xe trốn đi luôn.

Nếu như hiện lại cầm que diêm quẹt lên người nàng một cái, nhất định là cháy lớn!

Nhìn mặt nàng hồng đến sống như sắp cháy rụi, Tu Lập Hành thú vị thâm nghĩ, mặc dù rất thương thức bộ dáng nàng lúng túng xấu hổ đáng yêu vô cùng, nhưng mà trong lòng thừa hiểu khô hài một chút thì là tình thú, khô hài quá đáng sẽ thành vụn về, cho nên liền thu liễm sắc mặt, nhẹ nhàn nghiêm chỉnh leeng tiếng—

“Đúng vậy! Chính là ý tứ đó, người suy tính một chút xem sao.” Nói xong mỉm cười với nàng, thần sắc nghiêm túc mà kiên định.

Oanh!

Phán đoán trở thành sự thật, mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, Giang Tâm Hồng vẫn cảm thấy trong đầu nhất thời như bị dội bom nguyên tử, máu toàn thân sôi vọt lên, tâm tư loạn thành một mảnh không suy nghĩ được gì ...

Lại là thật...Nàng thật không phải là tự dất vàng lên mặt mình, không phải là tự mình đa tình, mà hấn quả thật đối với nàng...

Đối với nàng có loại ý tứ đó...

Cảm thấy không chân thật như thể đag lạc trong mộng, Giang Tâm Hồng căn bản không nhớ là cần phải đáp lời hấn, hoảng hốt đem mặt dán lên kiếng xe...

Nàng đang làm gì?

Liếc thấy hành động quái dị, Tu Lập Hành thiêu mi, không khỏi có cảm giác vui mừng, trầm mặc ba giây sau, rốt cục nhin không được kỳ quái hỏi thăm: “ Người đang làm gì vậy?”

“Ta đang giảm nhiệt độ xuống.” Dán lên cửa xe lạnh như băng, Giang Tâm Hồng theo trực giác trả lời, sau đó ý thức được việc làm như vậy có bao nhiêu mâu thuẫn, đã vậy còn công khai nói ra, nàng liền hối tiếc hét lên một tiếng, cả người theo phản xạ ngồi thẳng dậy, chẳng qua là nhiệt độ trong người vốn chưa có hạ xuống, bây giờ lại tăng lên thêm, nếu là đập cái trứng lên, đại khái cũng có thể chiên chín.

“Ha ha ha...” Tu Lập Hành từ trước đến giờ là loại người ngay cả cười cũng hết sức ôn nhả nội liễm, giờ phút này cũng không nhin được cười to, so với hơi thở diêm đạm ngày thường có thêm vài phần sảng lãng dương cương ý vị.

Hấn cười lớn thật là đẹp, nhưng lại là đang trêu nàng a!

Giang Tâm Hồng lòng đầy xấu hổ, cảm thấy thật là không còn mặt mũi gặp ai, lập tức chỉ có thể lúng túng che mặt rên rĩ, đơn giản là khóc không ra nước mắt.

Ồ...Có cô gái nào được tổ tình mà lại giống như nàng chứ? Nếu mà lúc này có khối đậu hủ, nàng nhất định không chút do dự đập đầu vào đo tự sát cho rồi.

Tu Lập Hành đã thật lâu không có cười vui vẻ như vậy rồi, chờ hấn thật vất vả mới thôi cười được, lại thấy bộ dạng nàng xấu hổ, hấn không thể nhảy xe mà chạy, lập tức không khỏi lại nhếch môi, “ Cần đến tiệm giải khát mua chút đá lạnh không? Ta cảm thấy như vậy so với dán lên cửa kính xe sẽ có hiệu quả hơn nhiều.”

Đưa tay ra vỗ vỗ đầu nàng, trông mắt tuần tú đầy ánh sáng nhu hòa, nhưng môi mỏng lại tuôn ra lời lẽ chế nhạo.

“Người cũng quá ác liệt đi!” Giang Tâm Hồng quần cực kì, không nhin được lớn tiếng kháng nghị. “ Thì ra là trước đây ta nhìn lầm người!”

Rống! Còn tưởng hấn là người ôn hòa nho nhả, rất có phong độ thân sĩ, cho đến hôm nay nàng mới thật sự nhìn rõ bản tính ác liệt, xấu xa của hấn.

Gọi lên khoe môi, Tu Lập Hành nhin vai mỉm cười. “ Ta không ngại người về sau xâm nhập tìm hiểu kĩ.”

Hắn một câu liền đem câu chuyện chuyển về chủ đề cũ, làm cho Giang Tâm Hồng thoáng chốc lại đỏ mặt, tay chân luồn cuộn. “Ta...”

“Không cần phải trả lời gấp.” Hắn nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của nàng, tầm mắt vẫn chăm chú nhìn đường, lái xe nhưng trên mặt lại vẫn là trong như hòa có cương nghị cùng trang nghiêm.

“Suy nghĩ thật tốt rồi mới trả lời ta.” Nghĩ kĩ rồi, một khi nàng đáp ứng, sau này dù nàng có hối hận, hắn cũng không buông tay.

Hắn chính là như vậy, không thích chính là không thích, không muốn chính là không muốn, sẽ không tùy tiện cù người mập mờ, nói dễ nghe là giữ mình trong sạch, nói khó nghe thì là mắt cao hơn đầu (*); một khi xác định bản thân thật sự yêu thíchm vậy sẽ kiên trì tới cùng, tuyệt không có nửa đường bỏ cuộc.

(*)(ý nói là yêu cầu cao)

Cá tính cố chấp như vậy, là ưu điểm cũng là khuyết điểm, nhưng hắn hiểu rõ chính mình, cũng vui vẻ tiếp nhận.

Tựa hồ bị thần sắc của hắn làm cho chấn động, Giang Tâm Hồng kinh ngạc tjaat sâu nhìn hắn, đột nhiên cảm gaise được câu trả lời của mình rất quan trọng, rất thần thánh, quả thật phải suy nghĩ cho kĩ, không thể tùy tiện trả lời, cho nên nàng thận trọng gặt đầu một cái. “Được, ta suy nghĩ kĩ sẽ trả lời ngươi.” Nàng cũng trang nghiêm.

Nghe vậy, Tu Lập Hành nhẹ nhàng cười, bàn tay thon dài lại vỗ lên đầu nàng một cái, trêu đùa nói: “Về mặt không cần nghiêm trọng như vậy, như vậy ta sẽ cho là bản thân đang ép uống (*) ngươi.”

(*)(nguyên văn là “ép lương vi kĩ”, nghĩa là ép con gái nàh lành làm kĩ nữ)

Ép uống? Giang Tâm Hồng sửng sốt một chút, sau đó phát hiện mình lại bị trêu chọc, lập tức vừa tức giận vừa buồn cười, lập tức hướng trong ngực hắn chường xuất chường. “Ép cái đầu ngươi! Ngươi cho rằng người tú bà chắc?”

“Hắc, ta đang lái xe nha!” Tu Lập Hành cười to che ngực giả bộ nội thương nghiêm trọng, bổ sung một câu. “Ngọc nữ thần chường của ngươi dũng mãnh lợi hại như vậy, chờ lát nữa vào cửa có thể không cần mua vé rồi.”

Bị nói dũng mãnh lợi hại, Giang Tâm Hồng không khỏi cảm thấy lúng túng, cuối cùng cũng nhin không được tò mò hỏi: “Tại sao?”

“Thấy chường như thấy vé”, ngươi chỉ cần tung chường ra, còn ai dám bắt ngươi mua phiếu?” Tu Lập Hành trêu ghẹo nói.

Bị chế nhạo như thế, Giang Tâm Hồng không khỏi cười to, lần đầu tiên phát hiện thì ra ahswn cũng có chút khiêu hài hước.

Hai người cứ như thế cười cười nói nói, bỗng chốc đã đến trong bão đỗ xe.

Đợi dừng xe xong, hai người nhanh chóng đi về phía cửa khu triển lãm, tất nhiên không dám xuất tuyệt chiêu “thấy chường như thấy vé”, bọn họ xếp hàng mua vé, đang chuẩn bị đi vào thì một người phát tờ rơi tuổi chừng sáu mươi, quần áo cũ kĩ, đnag đi về phía bọn họ.

Mặc dù cảm thấy tờ rơi kia vừa vô dụng vừa vướn bận tay chân, nhưng nhìn người ta lớn tuổi như vậy còn phải đi làm việc kiếm chút tiền lương còm côi, khẳng định cuộc sống cũng vất vả không ít, nếu có thể phát xong sớm một chút thì có thể về nghỉ ngơi sớm một chút. Tu Lập Hành lúc nhỏ cũng chịu cực khổ không ít, nhìn thấy, tất nhiên là không từ chối được, nên thuận tay lấy một tờ.

Mà một khắc hắn nhận tờ rơi kia, ông lão đột nhiên ngẩn đầu, tầm mắt hai người vừa vặn nhìn vào nhau...

Gương mặt nhìn có chút quen mắt, không khỏi làm người ta cảm thấy...Chán ghét!

Trong phút chốc, một cỗ cảm giác ghét bỏ xẹt qua tim, Tu Lập Hành còn chưa kịp nhớ ra, lại thấy ánh mắt ông lão nghiền ngẫm quan sát hắn, thần sắc chần chừ—

“Lập...”

Trong nháy mắt, Tu Lập Hành như nhớ ra cái gì, sắc mặt đột nhiên khẽ biến, không nói hai lời đem tờ rơi trong tay bỏ lại, nghiêng người lôi kéo Giang Tâm Hồng đi vào khu triển lãm.

Mà ông lão kia tựa như muốn đuổi theo, nhưng lại không có vé bị bảo vệ ngăn lại, không tới mấy giây liền trở mắt nhìn thân ảnh Tu Lập Hành biến mất trong dòng người, cuối cùng cũng chỉ có thể sờ sờ quần áo cũ kĩ của mình, quay ra tiếp tục phát tờ rơi.

Mà Giang Tâm Hồng vừa rồi cuối đầu chăm chú xem vé cửa, không có nhìn thấy sự tình kahsc thường phát sinh giữa Tu Lập Hành và ông lão, cho nên đột nhiên bị kéo đi liền đầu đầy me hoặc, miệng không ngừng đặt câu hỏi. “ thế nào? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Xác định hai người đã cách lối vào một khoảng đủ xa, Tu Lập Hành lúc này mới bước chậm chậm lại, cười lớn nói: “ Không có, không có gì!”

Là người nam nhân kia.....

Là người nam nhân hần căm hận!

Mặc dù đã nhiều năm không thấy, nhưng gặp nhau lần nữa, sự chán ghét từ lâu lắng lại, nay lại một lần nữa nổi lên cuộn cuộn, làm hần không nhận được muốn nôn mửa.

Giang Tâm Hồng mặc dù cá tính cầu thả, nhưng không phải loại người ngu ngốc không biết nhìn sắc mặt người khác, liếc thấy trên amwjt hần trước nay luôn ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, khó được hôm nay lại nổi lên giận dữ...Àch, hoặc giả là...ừm, nói là giận có vẻ hơi khoa trương, có vẻ như là lạnh lùng chán ghét, năg biết vừa rồi nhất định đã xảy ra chuyện gì mới có thể làm cho tâm tình của hần trong nháy mắt xuất hiện biến hóa lớn như vậy, nhưng nếu hần đã không muốn nói, nàng cũng không miễn cưỡng.

Vì vậy, nàng bình tĩnh nhìn hần, sau đó cười nói: “ Được, nếu không có chuyện gì, vậy chúng ta đi dạo một chút đi!”

Thấy nàng lịch sự không truy hỏi, trong lòng hần không khỏi có chút cảm động, lập tức mỉm cười gật đầu một cái, lôi kéo nàng đi xem triển lãm xe.

Chỉ chốc lát sau, Giang Tâm Hồng liền đắm chìm trong các kiểu dáng xe mới ra, ngược lại Tu Lập Hành lại cứ có chút không yên lòng, mà tình trạng của hần như vậy, rất nhanh đều bị nàng nhìn thấu.

“Chúng ta trở về thôi!” Bỗng dưng, nàng đột nhiên mở miệng yêu cầu.

Tu Lập Hành có chút ngẩn người, cố lấy lại tinh thần, thoe bản năng hỏi lại: “Sao vậy? Chúng ta mới đến không bao lâu không phải sao?”

“Người hôm nay tâm tình có chút loạn, thay vì cứ như vậy không yên lòng xem triển lãm, chúng ta về nghỉ sớm tốt hơn.” Nhìn hần chậm chậm, Giang Tâm Hồng thẳng thẳng nói.

Hiểu mình quả thật như thế, Tu Lập Hành nhất thời không biết nói gì, trầm mặt hồi lâu, ahsnw cười khổ nói xin lỗi, “Xin lỗi. Ta làm người mất hứng.”

“Đừng nói như vậy!” Nhìn hần một cái, Giang Tâm Hồng hơi đỏ mặt, cố ý chỉ trích nói: “ Đây cũng không phải chuyện gì quan trọng, người khách khí như vậy, ta...Ta thực hoài nghi người có phải hay không thật sự có ý tứ kia với ta...”

Nếu như hần có lòng muốn theo đuổi nàng, như vậy loại chuyện nhỏ này cũng cần khách sáo sao? Nếu như hai người thật sự muốn tới lui tìm hiểu, lúc nào cũng phải khách khí, lúc nào cũng phải suy đoán tâm tình người ta, không phải rất mệt sao?

Nghe vậy, khoe mắt Tu Lập Hành không khỏi mềm ra, nhẹ nhàng cười.

Thấy hần rốt cục cười, Giang Tâm Hồng hài lòng gật đầu, lôi kéo hần đi ra ngoài, vừa đi vừa nói thâm, “ Thật ra người nếu thật có chuyện gì không vui, ta đây không ngại làm thùng rác, cái gì không muốn giữ có thể chia sẻ với ta...”

Vừa lẳng lặng nghe nàng căn nhắc liên miên nói lời quan tâm, vừa nhìn như bị nàng lôi kéo, nhưng thực tế hẳn cũng bất động thanh sắc đem theo nàng đi về phía một cửa ra vào khác, Tu Lập Hành nhìn như đang cười, thật ra trong lòng lo lắng không ít...

Người nam nhân kia...Hắn...Hắn không muốn nhìn thấy!

Trong ánh sáng mờ mờ, Tu Lập Hành lẳng lặng ngồi trên sa lon, vẻ mặt trầm ngưng không biết đang suy nghĩ chuyện gì, cho đến khi “tách” một tiếng, ánh sáng trong nháy mắt chói chang, hắn mới thu liễm thần sắc nhìn về cửa lớn.

“Lập Hành, sao lại không mở đèn? “ Xách theo bao lớn bao nhỏ vào cửa, Tu Tú Dung nhìn thấy con trai, lập tức không khỏi có chút kinh ngạc.

Không trả lời, Tu Lập Hành tiến lên giúp mẹ mang đồ vào, sau đó mới nhẹ giọng hỏi: “ Soa mẹ mua nhiều đồ vậy?”

“Là bác Vương của con!” Tu Tú Dung có chút e lệ đỏ mặt. “Me rõ ràng nói ông ta đừng có mua, nhưng ông ta nói con thích ăn mấy thứ này, cho nên mua một đồng lươn như vậy bảo mẹ mang về cho con.”

Hôm nay bọn họ đến Nghi Lan giải sầu, bà vô tình nói ra con trai thích ăn táo vàng đặc sản địa phương, lão Vương nghe qua liền không nghĩ ngợi gì, nào là thạch táo vàng, mứt táo vàng, trà táo vàng, bánh tô (*) táo vàng mua về một đồng, muốn nàng cầm về cho con trai ăn, rõ ràng là cố tình hối lộ mà.

(*)(Bánh tô là một loại bánh đặc sản bên TQ, mềm và hơi xốp, từ xưa đã rất được ưa chuộng.)

Thấy mẹ cười ngượng ngùng lại vui vẻ trên mặt mẹ, Tu Lập Hành khẽ cười, đề xuống lo lắng trong lòng, quyết định không đem chuyện hôm nay nói cho bà biết.

“Qua đây xem đi!” Tu Tú Dung cầm lên một hộp thạch táo vàng, cười thúc giục con trai.

Thuận thoe nhận lấy ăn một miếng, Tu Lập Hành nhìn mẹ ngồi bên cạnh mình, mấy lần muốn nói gì lại nuốt ngược trở về, vẻ mặt khẩn trương thấp thỏm, trong lòng không khỏi cảm thấy kì quái.

“ Mẹ, mẹ muốn nói gì với con sao?” Hắn rốt cục nhận không được lên tiếng.

“Ách...Cái này... Cái đó...” Tu Tú Dung khẩn trương sờ tóc của mình, vẻ mặt quẩn bách. “ Bác Vương của con muốn...Muốn hẹn hai nhà chúng ta cùng nhau...Cùng nhau ra ngoài ăn bữa cơm...”

Kể từ khi bà nhận lời lão Vương đi Đông Hải du ngoạn trở về, hai người chẳng kahsc gì chính thức kết giao rồi, hơn nữa lão vương gần đây lại không ngừng triển khai hành động, nhiều lần cầu hôn mà bà lại chần chờ không có nhận lời, dù sao hai người họ đều có con cái riêng, nếu thật muốn tiến tới hôn nhân, vậy cũng không thể không để ý tâm nguyện của bọn chúng.

Mà lão Vương hiểu được bằng khoán của bà cho nên muốn sắp xếp cho con cái cùng ra ngoài ăn cơm một bữa, giới thiệu lẫn nhau, để cho bọn nhỏ thân thiết hơn.

Thì ra là như vậy!

Tu Lập Hành giật mình, đáy lòng cũng hiểu bác Vương đây là có ý gì, hắn lại vốn chưa từng phản đối hai người qua lại, cho nên lập tức cười nói. “ Được ạ! Hai người chọn được thời điểm thích hợp thì nói cho con một tiếng, con sẽ đến.”

“Con không phản đối?” Tu Tú Dung kinh hỉ.

Mặc dù biết con trai không phản đối, thậm chí rất tán thành bà cũng lão Vương tới lui, thế nhưng cũng chỉ là nhìn vào lão Vương thôi, đối với những người khác liên quan, thoe cá tính không cần thiết thì không thích giao thiệp của hắn, nếu hắn từ chối, bà cũng không ngạc nhiên.

“Ăn một bữa cơm thôi, có gì mà phản đối ?” Tu Lập Hành cười khế.

Trên thực tế, hắn cảm thấy ăn bữa cơm, gặp mặt một chút cũng không sai.

Nếu như là con cái hai nhà lần này gặp mặt để lại ấn tượng tốt, đó là không còn gì tốt hơn; ngược lại, hắn cũng có thể sớm tìm biện pháp khác.

Ví dụ như chung sống ngoài giá thú chẳng hạn, dù sao hai người cũng ngoài năm mươi rồi, không cần có danh phận vợ chồng, chỉ cần có tình nghĩa vợ chồng, chiếu cố lẫn nhau cũng đủ rồi; nếu như con của bác Vương thật không tán thành mà hai người vẫn muốn cưới hỏi đang hoang, hẳn cũng chân thành chúc phúc, chỉ là sẽ không để mẹ vào ở trong nhà họ, tránh ẹ bị khinh thị.

Đến lúc đó hẳn sẽ đem căn nhà này để ẹ cùng bác Vương ở, hẳn mua nhà khác là được rồi, dù sao trước mắt vấn đề kinh tế cũng không có gì trở ngại. Huống chi chưa tới một hai năm, hẳn cũng sẽ kết hôn, cũng xây dựng một gia đình nhỏ.

Nghĩ đến đây, Tu Lập Hành trong đầu không khỏi hiện lên thân ảnh Giang Tâm Hồng, nụ cười trên khóe miệng càng mềm mại.

Tu Tú Dung một bên vừa mừng vừa sợ, mặc dù không biết con trai đang suy nghĩ gì, nhưng nhìn gương mặt hẳn tươi cười, nàng cũng nhin không được vui vẻ.

A, nàng nghĩ thầm, con trai từ trước đến giờ trong treo lạnh lùng, bây giờ lại có vẻ mặt mềm mại như vậy, có lẽ bởi vì hẳn cùng cô gái hẳn yêu thích đang tiến triển không tệ.

7. Chương 7

“Tu tiên sinh, xin hỏi xu thế này...”

“Tu tiên sinh, xin hỏi chỉ số trên biểu đồ này...”

“Tu tiên sinh, xin hỏi đồ thị này...”

Trong công ty, từng đoạn âm thanh giòn ngọt vang lên, phụ tá mới Vương Di Trăn rất biết tận dụng thời cơ hướng món ăn yêu thích của nàng— Tu Lập Hành thỉnh giáo này nọ, chẳng qua là nhiều lần như thế, cũng không biết là học hỏi thật, hay là mượn cơ hội thân cận.

Thân là người thường xuyên bị thỉnh giáo, Tu Lập Hành cực độ không kiên nhẫn.

Trên thực tế, từ sau khi phụ tá này đến nhận việc, chuyện nọ chuyện kia cứ được dịp hỏi tới, hỏi đến hẳn rất nhanh cảm thấy chán ghét, dù sao những thứ kia hẳn là đã sớm học được ở trường Đại Học mới đúng chứ, làm gì có chuyện tốt nghiệp rồi mới vào công ty hỏi thăm đồng nghiệp, huống chi, cùng một vấn đề, nàng hỏi không biết bao nhiêu lần.

Chẳng qua là theo phép lịch sự, trong lòng dù có chán ghét, hẳn vẫn khách khí trả lời.

Nhưng mà sau triển lãm xe, tâm tình của hẳn rất không tốt, hôm nay lại bị nàng tìm hỏi mấy kiến thức căn bản như vậy, còn muốn hẳn cho sắc mặt tốt, vậy cũng quá làm khó người rồi.

Mặt trầm như nước, Tu Lập Hành nói giọng càng lãnh đạm hơn mấy phần so với ngày thường. “Ngại quá, mấy vấn đề này, lúc trước cô từng hỏi, nếu có dụng tâm nghe giải thích cũng nên sớm hiểu rõ rồi, không phải sao?”

Nói lời giễu cợt như thế làm cho Vương Di Trăn thất thần, vậy mà “Kỳ Nhạc huynh đệ” bên kia bật cười khanh khách rất không nề tình.

Đừng trách bọn họ không nể mặt, chỉ là mấy ngày nay, hai người sớm đã nhìn ra Vương Di Trăn này luôn mượn cơ hội thân cận Tu Lập Hành như thế, nhất định là có ý đồ với hẳn.

Tuy nói bọn họ đối với việc có người theo đuổi em gái mình cũng không lấy làm thoải mái gì, nhưng mà ngày nào em gái còn chưa có chính thức từ chối, ngày đó Tu Lập Hành vẫn được xem như là người của nàng, bọn hẳn có thể nhìn không vừa mắt, nhưng nữ nhân khác không được dây vào!

“Các anh cười cái gì?” Cuối cùng Vương Di Trăn cũng lấy lại tinh thần, thẹn quá thành giận, cũng không sợ đối phương là đàn anh trong công ty, tím mặt chất vấn tại chỗ.

“Không lẽ ngay cả cười cũng phạm pháp sao?” Giang Hâm Kỳ sờ cằm, giả bộ không hiểu.

“Có lẽ công ty có quy định không cho cười trong giờ làm việc, chỉ là chúng ta không có xem kỹ nội quy.” Thân thể khổng lồ của Giang Hâm Nhạc run lên, làm bộ mặt lo lắng hỏi. “A Kỳ, người nói chúng ta không tuân theo quy định của công ty, có khi nào bị sa thải không?”

Hai người một đáp một hát làm cho những đồng nghiệp ngồi gần đó nén cười đến muốn nội thương, nếu không phải vì phụ tá Vương vẫn còn đứng đó, chỉ sợ họ đã sớm cười to lên.

Ngược lại sắc mặt Vương Di Trần hết chuyển hồng chuyển xanh rồi lại biến đen, tức giận không nhịn được. “Các người...Các người...” Vừa tức vừa vội, nàng bị kích động nói không ra lời, chỉ có thể giậm chân một cái, chạy nhanh về chỗ ngồi của mình.

Thấy thế, “Kỳ Nhạc huynh đệ” rất không có phong độ vỗ tay ăn mừng thắng lợi, ngược lại Tu Lập Hành ngồi sau bàn làm việc, thủy chung không nói một lời, sắc mặt trầm ngưng, một thoáng không hài lòng rất nhanh bị giấu mất.

“Oa — Họ Tu hình như tâm tình rất tệ, là vì Tiểu Mân sao?” Giang Hâm Kỳ không nhịn được nhỏ giọng hoài nghi, dù vậy, hắn vẫn cảm thấy không có khả năng này, dù sao lấy bản tính phúc hắc giảo hoạt của tên kia ra mà nói, em gái mình tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Không nhịn được khinh thường một cái, Giang Hâm Nhạc hừ hừ nói thầm, “Không cần có kiểu nghi ngờ ngu ngốc như vậy, nếu không sẽ khiến ta cảm thấy nhục nhã vì là anh em của người.”

“Xi” một tiếng, Giang Hâm Kỳ liếc trộm sắc mặt Tu Lập Hành rõ ràng viết bốn chữ “đừng đến chọc ta”, lập tức lui về cùng anh em nhà mình dò xét lẫn nhau một cái, hai người không hẹn mà cũng thoáng qua một ý nghĩ—

Có người tâm trạng không tốt, đừng có ngu mà đụng tới!

* _ * _ *

“Có cổ quái!”

“Quả thật có chút cổ quái!”

“Không phải có chút, là rất cổ quái!”

Trong tiệm sửa xe Mãn Phúc, mấy công nhân viên tụ lại một chỗ thì thầm thảo luận, tầm mắt không ngừng nhìn vóc người cao gầy, tóc cột đuôi ngựa bên kia.

Chỉ thấy nàng đứng bên cạnh một chiếc xe giống như đang làm việc, nhưng lại thỉnh thoảng dừng lại phân thân, không biết suy nghĩ gì mà lại sâu mi khổ kiếm, sau đó lại nhếch miệng cười khúc khích, muốn có bao nhiêu quỷ dị thì có bấy nhiêu quỷ dị.

Mà Giang Tâm Hồng bị người ta xem là cổ quái kia lại phân tâm lần nữa, không biết là lần thứ mấy trong ngày, cầm tua-vít trên tay, tâm thần đã sớm bay về cảnh tượng hai ngày trước...

Ha ha, hắn nói hắn chính là có cái ý tứ kia với nàng, hắn nói hắn không ngại về sau cùng nàng qua lại tìm hiểu sâu, hắn còn nói sẽ đợi nàng trả lời chắc chắn...

Ai nha! Thật thẹn thùng kinh khủng nha!

Che lại gương mặt đột nhiên đỏ bừng, nàng ngu ngơ nở nụ cười, chẳng qua là...

Làm sao bây giờ? Coi như nàng muốn nhân lời, nhưng mà nghĩ tới một nhóm lớn đàn ông họ Giang thủ ở sau lưng, nàng lại nhịn không được âu sầu.

Ai! Ba cùng hai anh trai cũng không cần nói, chỉ là đàn ông trong nhà có vài người thật rất không dễ trêu.

Từ nhỏ đến lớn, nam nhân bên người nàng chỉ cần có chút ý đồ liền bị chinh cho khốn đốn, làm cho nửa đường bỏ cuộc chạy trốn, mỗi lần như vậy nàng vừa nhen nhóm chút mơ mộng liền bị dập tắt, mấy lần như vậy, nàng thật cảm thấy bị tổn thương.

Nàng thường thường nghĩ, những nam nhân kia sao lại đơn giản bỏ cuộc như vậy? Dễ dàng từ bỏ như vậy, phải chăng là không đủ yêu thích nàng?

Mấy lần như vậy khiến nàng không khỏi mất niềm tin, cảm thấy bản thân có phải hay không chưa đủ tốt nên mới không thể làm cho nam nhân vì nàng mà kiên trì thông qua khảo nghiệm của Giang gia.

Như vậy...Có thể hay không Tu Lập Hành cũng sẽ như vậy?

Nghiêm túc suy nghĩ, nàng đối với Tu Lập Hành cảm giác thật sự rất tốt, so với những người từng đeo đuổi nàng trong quá khứ còn tốt hơn nhiều, cho nên nếu như cuối cùng hấn bỏ dỡ giữa chừng, như vậy nàng tuyệt đối sẽ càng thêm khổ sở, cảm giác bị thương cũng sẽ sâu nặng hơn.

Nhưng là... Nếu hấn thật kiên trì?

Dù sao thoát nhìn hấn là loại người rất kiên định, không giống kẻ giữa đường bỏ cuộc, cộng thêm hấn là đồng nghiệp của hai anh, bọn họ cũng sẽ không làm khó hấn nhiều đi?

Nghĩ đến đây, Giang Tâm Hồng lại ngơ ngác nở nụ cười, cảm thấy tình cảm của bọn họ cũng có tiền đồ không tệ.

“Làm gì? Làm Gì? Các người chen chúc ở đây làm gì?”

Đột nhiên, một tiếng rống vang lên, để ột đám người đang nhìn lên Giang Tâm Hồng bị dọa cho nhảy dựng lên, ngay sau đó âm thanh oán trách không dứt vang lên—

“Rống! Lão đại, đi bộ mà không nghe tiếng chân, người càng ngày càng giống quỷ!”

“Đừng có hù chết người ta có được không...”

“Làm ơn! Ta có tuổi rồi, tim bắt đầu chịu không nổi, người đừng có hại ta nữa...”

Mọi người riu rít kháng nghị, thật sâu cảm thấy lão đầu xuất quỷ nhập thần thật sự không có đạo đức, cần phải cải tạo.

“Các người đó, giờ làm việc không lo làm, ở nơi này lén lén lút lút không biết làm gì, lại còn nói cứng?”

Giang Mãn Phúc dựng râu trợn mắt rống, hù dọa đám công nhân càng ngày càng có tinh thần phản động này.

“Cái gì mà lén la lén lút chứ?” Nhân viên lâu năm-lão Trương lên tiếng bảo vệ danh dự. “Chúng ta là đang quan sát Tiểu Mân nha!”

“Tiểu Mân ? Nó làm sao?” Vừa nhắc tới con gái bảo bối, Giang Mãn Phúc liền đề cao cảnh giác.

“Lão Đại, người xem!” Lôi kéo hấn chỉ về phía Giang Tâm Hồng, lão Trương thần bí đề thấp âm lượng. “Xem, nguyên buổi sáng hôm nay, Tiểu Mân có lúc cau mày, có lúc cười khúc khích, ngơ ngác không biết đang suy nghĩ gì, cả người như mất hồn, ngay cả người đến rồi mà cũng phát hiện, người nói xem như vậy có kì quái không?”

Theo ngón tay lão Trương nhìn qua, quả thật như thế, Giang Mãn Phúc khẩn trương. “Mẹ nó! Không phải là ma nhập đi?”

Mẹ nó! Nếu có con ma nào dám nhập vào Tiểu Mân nhà hấn, hấn liền triệu tập đàn ông họ Giang cùng đi trấn áp, chỉ dùng dương khí thuần hậu cũng đủ để con ma kia về sau có gọi cũng không dám đến.

“Không giống như ma nhập, mà giống như...” Lão Trương sờ cằm, trong lòng đã có phán đoán.

“Như cái gì?” Giang Mãn Phúc vội vàng hỏi tới.

“Tư xuân!” Trọng trọng gật đầu, lão Trương rất khẳng định. Con gái hấn lúc trước cũng là bộ dáng này, sau đó không bao lâu liền có bạn trai, cho nên hấn rất có kinh nghiệm.

“Không phải chứ! Tư xuân con mẹ người!” Không nghĩ tới sẽ là đáp án này, Giang Mãn Phúc trong nháy mắt nổi lên bão tố văng tục, ngay sau đó thân thể gấu đen to lớn nhanh chóng chạy đến trước mặt con gái. “Tiểu Mân ...” Hầm hừ như tiếng sấm rền, vẻ mặt lại run rẩy như hoa trong gió.

“Hết hồn! Chuyện gì?” Đột nhiên hoàn hồn, Giang Tâm Hồng vừa mở mắt liền bị vẻ mặt đáng sợ của ba mình làm cho kinh hách.

“Con không phải là đang tư xuân đúng không? Tuyệt đối không phải là tư xuân mà...” Lần nữa lộ ra vẻ mặt papa khờ, hai mắt Giang Mãn Phúc đắm lệ nói.

Ồ... Con gái thuần khiết của hần, con gái bảo bối của hần tuyệt đối sẽ không vì nam nhân tư xuân. Tuyệt đối sẽ không...

“Ba, ba đang nói cái gì vậy?” Có cảm giác như bị nói trúng tim đen, Giang Tâm Hồng trong nháy mắt đỏ mặt, lúng túng kêu to, “Tránh ra tránh ra! Con không thèm nghe ba nói nữa...”

Loại phản ứng này...Loại phản ứng này...

“Oa—Tiểu Mân, con thật là tư xuân rồi? Là kẻ nào? Là họ Tu đó...” Giang Mãn Phúc trong nháy mắt phun lệ, ôm đầu bi phần kêu khóc.

“Ba, ba khóc cái gì vậy? Rất mất thể diện đi...” Giang Tâm Hồng thét chói tai, có papa như vậy, nàng đơn giản khóc không ra nước mắt.

“Ồ...Con sắp bị người ta bắt mất rồi, còn không cho ba khóc sao?” Đói mắt đắm lệ tuôn trào, papa khờ đau triệt tâm can khóc rống, “Tiểu Mân, ba mới là người con yêu quý nhất trên đời, cái tên họ Tu đó không được...”

Không chịu nổi bộ dạng của papa mình, Giang Tâm Hồng bất chấp rống to, “Con cảm thấy hần rất tốt!”

Khiếp sợ nhìn chằm chằm con gái, Giang Mãn Phúc tựa hồ có chút choáng váng, run run môi, trầm mặt hồi lâu, một lúc sau lại càng khóc lớn hơn. “Oa—Con vậy mà lại vì họ Tu đó mà hét ba, ta ta...Ta đau lòng lắm lắm a...”

Nhìn biểu hiện khoa trương của papa nhà mình, Giang Tâm Hồng chỉ có thể hai mắt nhìn trời, hoàn toàn nói không nên lời.

Về phần công nhân viên đứng một bên xem diễn, nhin không được run run thân thể...Thấy không! Đại Ma Vương chính là Đại Ma Vương, ghê tởm chết người không đền mạng.

Ác...Mau nôn ra!

— — — — —

Ánh đèn xinh đẹp, không khí tốt, trang trí tao nhã, trong quán cà phê, một bàn gần cửa sổ, một đôi nam nữ ngồi đối diện nhau, người nam khí định thần nhàn, trong nhẹ nhõm ý vị, nữ lại có chút khẩn trương co quắp, đứng ngồi không yên.

“Đột nhiên hẹn ta ra ngoài, là có chuyện gì muốn nói ta biết sao?” Khẽ mỉm cười, Tu Lập Hành cố ý hỏi.

Trên thực tế, chỉ nhìn sắc mặt nàng hần dùng đầu gối cũng nghĩ biết nàng nhất định là đến trả lời hần, chẳng qua người chờ đợi đáp án lại bình tĩnh, người cho đáp án lại hoảng hốt.

“Ác...Ta là muốn...Là muốn...” Nhịp tim không cách nào không chế, Giang Tâm Hồng lắp bắp, cho đến cuối cùng mới nhắm mắt nói một hơi. “Ta muốn nói rõ ràng, hôm nay ta đến trả lời ngươi.”

Nói xong, mặt của nàng cũng trong nháy mắt đỏ lên.

Quả nhiên!

Vì dự đoán chính xác của mình mà mỉm cười, Tu Lập Hành nâng lên đuôi lông mày. “Như vậy?”

“Ngươi là nghiêm túc sao?” Không đáp mà hỏi ngược lại, Giang Tâm Hồng mặc dù lòng tràn đầy ý xấu hổ, nhu nộn má phần như đang say, nhưng ánh mắt và giọng nói lại vô cùng nghiêm túc.

“Dĩ nhiên!” Tu Lập Hành không chút do dự đáp lại, cũng không hiểu nàng còn hoài nghi cái gì.

“Sẽ không giữa chừng bỏ cuộc?” Tiếp tục truy vấn.

“Ưu điểm của ta là cố chấp, khuyết điểm cũng là cố chấp, ta trước giờ đều không thích loại hành động không có trách nhiệm, bỏ dở giữa chừng này.” Hai cánh tay ôm ngực, Tu Lập Hành bởi vì bị nàng hoài nghi mà có cảm giác ô nhục.

“Cho dù bị gây khó khăn, cho dù bị bắt đi nghỉ trang tiếng hành ba ngày ba đêm “ giảng đạo đức” cũng sẽ không sao?” Rất khó được người cầu thả như Giang Tâm Hồng cũng có lúc có khí thế như vậy.

A, thì ra đây chính là phương pháp chinh người của Giang gia a! Tu Lập Hành cười, sau đó rất kiên định trả lời, “Sẽ không!”

Phải biết hần khi còn bé thậm chí có một thời gian chỉ vì tiền thuê phòng rẻ mà thuê một phòng sống bên cạnh nghĩa trang, cho nên đừng nói là mồ mả, coi như là mồ mả bị đào lên rồi để hần nằm trong đó ngủ một giấc, hần cũng không sợ, bởi vì...Khi còn nhỏ, hần thật đã làm như vậy.

Lo ngại lớn nhất trong lòng đã được cam đoan, Giang Tâm Hồng đang căng thẳng rốt cục cũng thanh tĩnh lại, má lúm đồng tiền lúc này mới hiện lên nụ cười ngượng ngùng.

“Như vậy, bây giờ còn có vấn đề gì nữa không?” Tu Lập Hành nhướng mi, lịch sự cười hỏi thăm.

Nhanh chóng lắc đầu, màu đỏ trên mặt nàng càng đậm.

“Cho nên...Em trả lời chắc chắn?” Mặc dù tám chín phần mười có thể khẳng định nàng đã đồng ý nhưng hần vẫn muốn lấy được đáp án rõ ràng.

“ Đúng vậy! Em đồng ý cùng anh qua lại tìm hiểu.” Giang Tâm Hồng nhếch môi, vừa vui vẻ vừa xấu hổ nhưng thần sắc cùng giọng nói lại vô cùng kiên định.

“Rất tốt!” Hần hài lòng gật đầu, nghiêm trang mỉm cười chúc mừng. “ Chúc mừng em chính thức trở thành bạn gái của Tu Lập Hành.”

Cái gì đây?!! Rõ ràng là hần tỏ tình trước, thế nào bây giờ nàng đồng ý cho hần theo đuổi hần lại làm bộ dạng giống như ban ơn vậy? Thật rất đáng đánh đòn!

Giang Tâm Hồng trợn mắt, sau đó lại nhin không được cười lớn lên, học hần bày ra vẻ mặt kêu ngao. “ Như vậy cũng chúc mừng anh vinh dự trở thành bạn trai của Giang Tâm Hồng.”

“Đúng vậy, anh thật sự rất may mắn!” Tu Lập Hành khẽ mỉm cười, ôn nhu nắm tay nàng.

Bàn tay không tính là mềm mại, thậm chí còn vì đặc thù nghề nghiệp mà có chút chai sần, không giống bàn tay nõn nà xinh đẹp của những cô gái khác nhưng lại ấm áp, bền bỉ và chân thật.

Đây là đôi tay lao động, ân cần, thực tế, tràn đầy nhiệt huyết với nghề nghiệp, mà hần_chính là thích người con gái có bàn tay như thế.

Liên tiếp mấy ngày, tâm tình Tu Lập Hành rất tốt, tốt vô cùng, tốt đến đồng nghiệp trong văn phòng ai cũng nhìn thấy, tốt đến cho dù Vương Di Trần có hỏi hần kiến thức sơ cấp thời đại học hần cũng có thể như cũ nhàn nhạt trả lời.

Cũng bởi vì hần biểu hiện “thân thiết” như vậy cho nên Vương Di Trần mới cho rằng bản thân lại có hi vọng, càng nỗ lực thân cận lấy lòng, bất quá hần từ đầu đến cuối vẫn giữ khoảng cách với nàng, lễ phép duy trì quan hệ đồng nghiệp hữu nghị.

Hôm nay, di động của Vương Di Trần reo, nàng vừa nhận điện thoại, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

“Con không muốn!” Nàng lạnh lùng cự tuyệt, cho đến khi đầu dây bên kia lại nói thêm gì đó nàng mới nghiêm mặt cứng giọng nói: “ Gặp thì gặp, nhưng con không đảm bảo sẽ có sắc mặt tốt.” Dứt lời liền hung hăng ngắt điện thoại, tựa hồ rất tức giận với cuộc hẹn không thể không tới kia.

Mà nàng kết thúc cuộc gọi xong, chưa tới ba phút sau, chuông điện thoại của Tu Lập Hành reo—

“Uy?”Cúi đầu lật tài liệu, hần thuận tay nhận điện thoại.

“Lập Hành, tối nay con có rảnh không?” Giọng Tu Tú Dung truyền ra từ điện thoại.

“Tối nay?” Tu Lập Hành nhanh tay mở lịch công tác ra xem, sau đó mới đáp lại: “ Có! Mẹ, có chuyện gì không?”

“Bác Vương của con muốn hẹn tối nay hai nhà cùng đi ăn cơm.” Tu Tú Dung có chút áy ngại nói.

“Được ạ!” Hấn nhanh chóng nhận lời, sau đó hỏi qua thời gian, địa điểm rồi cúp điện thoại, lại vội đầu vào công việc.

Đối với hấn mà nói, cho tới bây giờ chuyện hai nhà cùng đi ăn cơm đều không phải chuyện quan trọng gì, tới thời điểm cần thiết thì xuất hiện ứng phó một chút là được rồi.

Bây giờ rười tối, bên trong phòng ăn có bốn người mang bốn vẻ mặt khác nhau—

Lão Vương—Vương Hoằng Quân sắc mặt đỏ bừng, bộ mặt hưng phấn, vui vẻ; về phần hai đứa con một trai một gái của hấn với vợ quá cố: đứa con trai thần sắc bình thản, khí chất trầm ổn, có thể thấy hấn cũng không phản đối có người đến chiếu cố cuộc sống xế chiều của ba mình, ngược lại, cô con gái từ đầu đến cuối đều không cho sắc mặt tốt, rõ ràng rất bất mãn với hôn sự của ba mình, không muốn chấp nhận.

Mà nhân vật chính của bữa cơm này – Tu Tú Dung cũng nhìn ra con gái lão Vương không vui, bên ngoài tuy cười nhưng tảng đá lớn trong lòng lại càng thêm nặng nề.

“Rất cực còn muốn đợi bao lâu? Hấn cho rằng mọi người đều rảnh rỗi lắm sao?” Đột nhiên cô con gái làm khó dễ, mặt thối đến không chịu được.

Nghe vậy, Vương Hoằng Quân cảm thấy con gái mình thật quá kiêu căng, thật quá không nể mặt, đang định lên tiếng trách cứ thì lại nghe Tu Tú Dung bất an luôn miệng nói xin lỗi—

“Thật xin lỗi! Con ta đến muộn, có thể là kẹt xe, mọi người cứ gọi thức ăn trước, ta gọi điện thoại cho nó...”

“Tú Dung, không cần...” Vương Hoằng Quân muốn ngăn cản.

“Ngại quá, bởi vì tạm thời có một hội nghị cho nên đến chậm.”

Bỗng dưng, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà trầm thấp vang lên, Tu Lập Hành bước chân ưu nhã bước vào phòng ăn, lại chợt nghe giọng nữ kinh ngạc đột nhiên kêu lên—

“Tu tiên sinh!” Vương Di Trăn kinh hãi, không thể tin con trai của người phụ nữ mà ba muốn tái hôn lại là đôi tượng mình thầm mến.

Nghe tiếng, Tu Lập Hành nhìn sang, ngay sau đó cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc. “Vương tiểu thư”

“Đi? Các người biết nhau?” Vương Hoằng Quân vô cùng kinh ngạc.

“Đồng nghiệp.” Dạm thanh trả lời, Tu Lập Hành ngồi xuống bên cạnh mẹ.

Lời này vừa nói ra, trừ hai người đồng nghiệp ra, ba người còn lại đều không hẹn mà mở lớn mắt, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, ngay sau đó có người sung sướng cười lớn—

“Ha ha ha...Không nghĩ tới hai người lại là đồng nghiệp, thế giới này thật là nhỏ a!” Vương Hoằng Quân vô cùng vui vẻ, vô cùng hưng phấn, cảm thấy đây chính là một khởi đầu hết sức tốt đẹp.

Mà Vương Di Trăn bên này vốn dĩ từ đầu đến cuối chưa từng cho Tu Tú Dung nửa cái nhìn thiện cảm, giờ phút này có chút bàng hoàng nhưng rất nhanh lại thay đổi thái độ, thân thiện lấy lòng cười. “Đúng nha! Dì, thật không nghĩ tới Tu đại ca lại là con của dì, xem ra chúng ta thật là có duyên.”

Dựa vào quan hệ này, nàng lập tức từ “Tu tiên sinh” chuyển sang gọi hấn là “Tu đại ca”.

Tu đại ca? Hấn sao lại không biết từ khi nào mà mình lại thân quen với nàng như vậy? Tu Lập Hành nhàn nhạt nhìn nàng dò xét một chút, lại vì hôm nay hoàn cảnh bất tiện không thể chỉ rõ chỗ sai của nàng, cho nên mặc dù không thích lại chỉ có thể im lặng không lên tiếng nhện xuống.

Mà Tu Tú Dung từ đầu chịu đủ lạnh nhạt, sau khi con trai đến, thái độ Vương Di Trăn thay đổi 180 độ, cho nên mơ hồ có chút phỏng đoán, bất quá nhớ lại con trai từng nói thích một cô gái, lại thấy hôm nay hấn lãnh đạm với Vương Di Trăn, không nghĩ cũng biết nàng tuyệt đối không phải người con trai thích, nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi có chút sầu lo và khó xử.

Về phần con trai của lão Vương bởi vì rất hiểu cá tính em gái mình, nhìn thấy thái độ của nàng đối với Tu Tú Dung trước ngạo mạn, sau lại cung kính, trong lòng hiểu rõ nguyên nhân mấu chốt nhất định nằm trên

người Tu Lập Hành, chẳng qua nhìn người ta thần sắc lạnh nhạt, hần lập tức hiểu rõ tình huống ‘hoa rơi có ý, nước chảy vô tình’ này.

Ngược lại, Vương Hoảng Quân không biết suy nghĩ của mọi người, chỉ cảm thấy thiên hạ sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, chẳng phải là thể hiện mình và Tu Tú Dung duyên phận rất không tệ sao?

Như vậy rất tốt, hần rốt cục không cần lo lắng con cái hai bên phản đối, như vậy hai người già bọn họ muốn kết hôn nhất định không có trở ngại gì.

Nghĩ đến đây, hần vui vẻ ha ha cười không ngừng. “Nào, nếu đã đến đông đủ, vậy mau gọi thức ăn đi, mọi người nhất định đều đói cả rồi...”

Chỉ một thoáng, gọi thức ăn gọi thức ăn, lấy lòng lấy lòng, đối đãi lễ phép, không khí thân thiện, bữa cơm này, miễn cưỡng xem như là chủ khách đều vui mừng vậy.

Thật vất vả kết thúc thể cục tế nhị kia, hai bên chào tạm biệt xong, Tu Lập Hành lái xe đưa mẹ về nhà, vậy mà lại nhận được một phong thư kì lạ.

“Là ai gửi đến vậy?” Vừa về đến nhà, Tu Tú Dung mệt mỏi ngồi liệt trên sa lon, thấy con trai cầm một phong thư xem kĩ, lập tức không khỏi lên tiếng hỏi thăm.

“Không biết!” Tu Lập Hành lắc đầu, lại bổ xung một câu. “Là thư đe dọa.”

“Thư đe dọa?” Tu Tú Dung thấp giọng kinh hãi kêu lên, ngay sau đó thật nhanh nhảy lên. “Ai lại gửi thư đe dọa cho chúng ta? Chúng ta cũng không có đắc tội người nào!” Giống như người dân bình thường hễ động đến chuyện pháp luật là sẽ khấn trương không chịu được.

Tu Lập Hành không có trả lời, chẳng qua là lẳng lặng hủy thư đi, khi nhìn thấy tên người gửi cùng nguyên nhân gửi thư xong, sắc mặt hần trong nháy mắt biến đổi, giận tím mặt đem thư vò thành một cục dùng sức ném vào vách tường, sắc mặt tái xanh, khó coi đến cực điểm.

Là người đàm ông kia...Lại là ông ta...

Tu Tú Dung chưa từng nhìn thấy con trai tức giận đến như vậy, nhin không được thật sâu giật mình. “Thế nào? Thư viết những gì?” Vừa nói vừa nhặt tờ giấy lên, mở ra xem, gương mặt ôn uyển xin đẹp cũng thoáng chốc tái nhợt như giấy, không có chút huyết sắc nào.

“Lập Hành, hần...hần...” Cả người phát run, nàng ngã ngồi trên sa lon, trong mắt tràn đầy kinh hãi cùng khiếp sợ. “Hần đã biến mất nhiều năm như vậy, sao lại...”

Nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh mẹ, ý tứ bảo vệ nồng đậm ôm lấy thân thể khẽ run của bà, hần đông lạnh nghiêm mặt, trầm giọng giải thích. “Thời gian trước con đi xem triển lãm xe gặp ông ta, lúc đó hình như ông ta nhận ra con, con không có nhìn đến, quay đầu bỏ đi.”

Nghĩ đến lúc ấy ông ta ăn mặc cũ kĩ phát tởm, hần không khỏi lạnh lùng cười một tiếng. “Đại khái là những năm gần đây sống không dễ chịu lắm, hôm đó thấy con mới nghĩ lại mình có thể lợi dụng đứa con trai này, mới có thể có hành động như hôm nay.”

Đúng vậy! Phong thư đe dọa kia chính là người cha đã li dị với mẹ hần hơn hai mươi năm gửi đến.

Về phần vì sao nhiều năm không liên lạc mà người kia lại biết được chỗ ở của hai mẹ con, điều này cũng không có gì đáng kinh ngạc, dù sao thỉnh thoảng mẹ vẫn còn qua lại với hàng xóm cũ, nếu ông ta có ý thăm dò tung tích cũng không có gì khó khăn lắm.

Không nghĩ đến con trai chạm mặt cha để lại không nói ình biết, Tu Tú Dung không khỏi hơi ngẩn ra, cúi đầu xem lại phong thư trong tay, tâm tình ổn định một chút, nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng. “Hần...Hần muốn kiện con...”

“Vậy để ông ta kiện!” Tròng mắt trong trẻo lạnh lùng lóe lên ánh sáng lạnh như băng, hần cười lạnh. “Con sẽ không cho ông ta nửa xu.”

Bỏ rơi thân sinh!

Lạnh như băng nhìn chữ viết trên thư đe dọa kia, Tu Lập Hành giấu cợt nhếch miệng cười, vốn dĩ chưa từng nuôi dạy hắn ngày nào, lấy tư cách gì đợi đến hắn trưởng thành tự mình gây dựng sự nghiệp xong lại nhảy ra kiện hắn bỏ rơi thân sinh?

8. Chương 8

“Ô...lỡ như Tiểu Hồng bị nam nhân xấu lừa bắt mất...”

Mấy ngày nay, Giang Mãn phúc tâm tình rất không tốt, ngoại trừ vừa nhìn thấy con gái bảo bối liền hết lời phê bình nam nhân bên ngoài có bao nhiêu hư đồn, có bao nhiêu tật xấu, cũng không quên ở bên tai vợ khóc lóc kể lể, hi vọng tìm được đồng minh.

Vậy mà Trần Nguyệt Tú sớm đã chung phe với con gái rồi, đối với tiếng khóc của hắn, sau khi nhịn liên tục mấy ngày, rốt cục đương lúc ở nhà xem phim bộ lúc tám giờ bị quấy rầy liền bộc phát—

“Ông nháo đủ chưa?” Hung hăng nhắm vào cái ót của papa khờ giáng chưởng xuống, Trần Nguyệt Tú liếc mắt bắt đầu mắng, “ Cả ngày chỉ sợ Tiểu Mân bị bắt cóc, sao ông không biết sợ nó thành bà cô già ế chồng?”

“Me!” Giang Tâm Hồng mấy ngày qua cũng chịu chung số phận bị “ ma ám xuyên não”, giờ phút này đây đối với hai chữ “ế chồng” của mẹ rất có ý kiến.

Làm ơn! Người ta vừa với “vinh dự” trở thành bạn gái của ai kia, nếu mà thuận lợi, đời này kiếp này nàng chắc chắn sẽ không dính dáng gì với hai chữ “ế chồng” kia đâu.

Nhìn vợ một chút, lại nhìn con gái một chút, Giang Mãn Phúc nhỏ giọng thì thầm. “ Ế chồng cũng không có gì không tốt...” Nói vậy chứ hắn cũng không dám lớn tiếng để cho vợ đại nhân nghe thấy, nếu không cái đầu của mình lại phải nghênh đón một trận ‘Ngọc nữ thần chưởng’.

“Ông nói cái gì?” Trần Nguyệt Tú thính tai nghe thấy, liếc xéo chồng mình một cái, muốn coi xem hắn có can đảm nói lại lần nữa.

Giang Mãn Phúc là ai? Chính là bên hoài hình rồng, về nhà chỉ như con giun, là người đàn ông ba tốt ‘yêu vợ, thương con, có trách nhiệm với gia đình’, cho nên chỉ có thể rụt cổ lại ủy khuất, “ Bà chẳng lẽ không sợ Tiểu Mân bị nam nhân xấu lừa gạt sao?” Papa khờ rất ưu thương, vô cùng ưu thương.

“Sợ cái gì?” Liếc mắt một cái, Trần Nguyệt Tú tràn đầy lòng tin. “ Tôi tìm A Kỳ, A Nhạc hỏi qua, họ Tu kia nhân phẩm rất tốt, ông căn bản không cần lo lắng.”

“Đáng chết! Hai tên tiểu tử thú lại nổi giáo cho giặc.” Giang Mãn Phúc nổi giận, thật là nuôi được mà không dùng được.

“Mẹ, từ khi nào mẹ lại tìm bọn họ hỏi mấy chuyện này?” Giang Tâm Hồng sợ hãi kêu, hoàn toàn không ngờ mẹ đã sớm thăm dò rõ ràng.

Thật đáng sợ! Quả nhiên mẹ mới là Boss lớn nhất trong nhà.

“Ông nói ai là giặc?” Trừng mắt chất vấn, một cái tay đã ở sẵn trên bụng chồng, chỉ cần đáp án đưa ra không vừa ý lập tức sẽ hạ sát thủ.

“Họ Tu, đương nhiên là họ Tu.” Giang Mãn Phúc kêu liên tục.

Nghe vậy, Trần Nguyệt Tú mới hài lòng thu tay lại, cười cười với con gái: “ Lúc nào thì hỏi, con cũng không cần biết, bất quá nếu các con đang kết giao thật thì nhanh nhanh tìm một ngày đem cậu ta về nhà ăn bữa cơm, vui vẻ làm quen với cả nhà đi.”

Bởi vì đã cùng Tu Lập Hành xác định quan hệ cho nên khi nghe mẹ nói đưa hắn về nhà ra mắt Giang Tâm Hồng liền đỏ mặt, vừa lúng túng lại thẹn thùng gật đầu.

Còn lại một papa khờ thờ hể hể quang quác kêu to, “ Mẹ nó! Giới thiệu cái gì? Họ Tu kia nếu dám tới, nhìn ta mà không cảm chối quét hấn ra mới là lạ.” Khốn kiếp! Muốn bắt cóc con gái bảo bối của hấn cũng đừng trách hấn cho ăn đòn một bữa no bụng.

“ Ông rống cái gì?” Lại một chưởng đánh xuống ót, Trần Nguyệt Tú cả giận nói: “ Trên đời này sao lại có người ba như ông? Ông bót cản trở nhân duyên của Tiểu Mân lại!”

“ Hự hự, bà nói như vậy là không đúng rồi...” Giang Mãn Phúc bị đau bị phần kháng nghị.

Chỉ một thoáng, hai vợ chồng già bắt đầu đầu võ miệng, mà Giang Tâm Hồng thì lén lén lút lút trốn về phòng, bắt đầu nghĩ lúc nào thì thích hợp đem Tu Lập Hành về nhà ra mắt.

Đang lúc nàng nằm trên giường ngây ngô suy nghĩ lung tung hết sức thì di động bỗng nhiên đổ chuông—

“Uy?” Thật nhanh nhận ra số điện thoại, giọng nói của nàng khoan khoái.

Chẳng biết tại sao, bên đầu kia điện thoại không ai lên tiếng, sau khi nàng “Uy” nhiều lần, đối phương mới nhẹ nhàng sâu kín lên tiếng—

“Tiểu Mân...”

“Lập Hành!” Giang Tâm Hồng lật người ngồi dậy, không biết tại sao nàng lại cảm thấy âm thanh của hấn có chút bất thường.

Ư...Hấn đã xảy ra chuyện gì sao?

“ Em...Có thể ra ngoài theo anh đi một chút được không?”

“Anh đang ở đâu?” Nghe ra tâm tình của hấn đang bị đè nén đến dị thường, Giang Tâm Hồng thật nhanh hỏi ngược lại, lần này xác định là hấn có chuyện gì đó.

“ Ở trước ngõ nhà em.” Hấn cười khẽ, nụ cười một chút vui vẻ cũng không có.

“ Anh chờ đó, em ra liền!” Nhanh chóng cúp điện thoại, nàng nhảy xuống giường lao ra khỏi phòng, đi ngang qua phòng khách thì nói với ba mẹ vẫn còn đang cãi nhau một câu “ Con ra ngoài mua chút đồ” xong liền thật nhanh chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau Giang Tâm Hồng đã chạy ra đầu ngõ, quả nhiên nhìn thấy xe của Tu Lập Hành đậu ở đó.

“Em đến rồi!” nàng thở hể hể đi đến trước mặt hấn.

Dưới ánh đèn đường, Tu Lập Hành yên lặng nhìn nàng bởi vì chạy vội mà gò má ửng đỏ, trong lòng thật ra không hiểu vì sao trấn an mẹ mình xong lại muốn chạy đến đây gặp nàng.

Coi như đem chuyện che đẽ muốn kiện hấn bỏ rơi thân sinh kể cho nàng nghe cũng đâu có giúp được gì không phải sao? Mặc dù biết rõ như thế hấn vẫn muốn nhìn nàng một chút, tận tình bày tỏ phần hận sâu trong lòng mình.

“Thế nào?” Cảm giác được hấn đè nén trầm ngưng cảm xúc, Giang Tâm Hồng quan tâm hỏi thăm.

Tu Lập Hành không trả lời, đem tầm mắt đang chăm chú nhìn nàng dời đi, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào phố đêm, thanh âm khàn khàn nghe không ra lời nói. “ Đi tản bộ với anh được không?”

May mắn Giang Tâm Hồng thính tai, không có bỏ lỡ câu hỏi, lập tức liên tục gật đầu. “ Được!”

Vì vậy hai người yên lặng sóng vai đi trên phố, hấn không có mở miệng nói chuyện, nàng cũng không có ý định ép hỏi, chẳng qua là trầm tĩnh theo hấn đi một vòng lại một vòng, đem tay nhỏ bé khoát lên tay hấn, không tiếng động nói cho hấn biết, nàng ở bên cạnh hấn, tùy thời đều có thể làm thùng rác cho hấn tâm sự.

Cứ như vậy không biết qua bao lâu, đang lúc Giang Tâm Hồng cho là hấn sẽ không mở miệng giải thích, Tu Lập Hành lại đột nhiên lên tiếng—

“Cha đẻ của anh là một người tồi bại!”

Câu nói đầu tiên đã có tính bùng nổ như thế, Giang Tâm Hồng kinh ngạc ngẩn đầu nhìn hấn, trước đây chỉ biết cha mẹ hấn li dị đã nhiều năm, nhưng không biết cảm nhận của hấn về cha ruột lại kém như vậy,

Mặc dù cảm giác được nàng đang chú ý nhìn mình nhưng Tu Lập Hành lại không tính quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt như cũ rơi vào bóng đêm thâm u, nhàn nhạt nói: “Lúc anh còn bế trên tay thì ông ta đã ở bên ngoài có người đàn bà khác, lưu luyến ở bên cạnh bà ta, cho dù mẹ anh thỉnh cầu thế nào cũng không trở về, thỉnh thoảng quay lại cũng chỉ là muốn ép mẹ anh li hôn hoặc là lục tung nhà cửa cướp đi chút tiền sinh hoạt của bà.”

Nghe đến đó, Giang Tâm Hồng tràn đầy kinh ngạc, thế nào cũng không nghĩ đến cha hẳn lại là người như vậy.

“Bởi vì mẹ anh còn hi vọng một ngày ông ta quay đầu nên kiên quyết không chịu li hôn, tình nguyện cô quả một mình kiếm tiền nuôi nấng anh,” Hắc lạnh lùng trào phúng. “Anh sống đến bảy tuổi cũng chỉ gặp ông ta không quá mười lần, mỗi lần đều là ông ta hung ác giật tiền, hoặc là ép mẹ li hôn, không đạt được mục đích liền đánh hai mẹ con, cho đến một lần cuối cùng, ông ta trở lại cưỡng ép lấy đi giấy tờ nhà, bất luận mẹ anh khóc than khẩn cầu thế nào ông ta cũng không để ý, thậm chí còn đánh bà đến hôn mê nhập viện.”

“Ông ta đánh anh?” Giang Tâm Hồng khiếp sợ chất vấn, không dám tin tưởng.

Thường thấy tin tức mấy vụ kiện bạo lực gia đình hoặc là ngược đãi trẻ em được đăng báo, mỗi lần như vậy nàng đều vô cùng oán giận, hơn nữa nếu người bị hại là đứa bé không có khả năng tự vệ thì càng khiến người ta đau lòng, nhưng bởi vì gia đình của chính nàng hạnh phúc vui vẻ cho nên đều cho rằng những chuyện kia đều cách nàng thật xa, không nghĩ tới nam nhân nàng yêu mến lại là người từng trải qua hoàn cảnh như vậy, điều này làm cho nàng khiếp sợ, cảm thấy đau lòng thay cho hắn.

Chần chừ một chút, hắn nhẹ nhàng gạt đầu, đáy mắt thoáng qua một tia âm ngoan. “Mẹ anh rất che chở anh, cho nên mỗi lần người kia động thủ, quyền cước đều rơi hết lên người bà.”

Cũng bởi vì vậy, hắn lúc nhỏ thường trốn âm thầm khóc thút thít, hận mình tại sao lại vô dụng như vậy, ngay cả bảo vệ mẹ cũng làm không được, còn phải để mẹ vì che chở hắn mà chịu nam nhân kia đả thương.

“Đánh vợ đánh con, người như vậy căn bản heo chó không bằng, quá ghê tởm!” Giang Tâm Hồng tức giận hận hận mắng, nghĩ đến hắn từng bị cha để đối xử như vậy, trong lòng thật khó chịu, vừa không ngừng khẽ vuốt ve cánh tay của hắn, cố gắng cho hắn chút an ủi dù là muộn màng, vừa không nhịn được nước mắt lưng tròng.

Vì sao trên đời này lại có loại cha mẹ không biết quý trọng, tùy tiện chà đạp con cái của mình như vậy chứ?

Thấy nàng vì mình đỏ hốc mắt, vẻ âm ngoan trong mắt Tu Lập Hành nhẹ rút đi, chỉ còn lại một dòng nước ấm chậm rãi lướt qua trong lòng, lập tức vỗ nhẹ lên đôi tay nhỏ bé đang cố an ủi mình, thấp giọng nói. “Không sao, cũng qua rồi, không phải hiện tại anh sống rất tốt sao?”

Đổi ngược lại là hắn an ủi nàng, Giang Tâm Hồng không khỏi có chút lúng túng cùng quần bách, liên tục không ngừng cười lớn gạt đầu, luôn miệng hỏi lại. “Sau đó thì sao? Ông ta vẫn đánh hai người?”

Vì nàng quan tâm mà trong lòng cảm thấy ấm áp, Tu Lập Hành lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Vì vậy mà mẹ anh hoàn toàn chết tâm, đồng ý li hôn, điều kiện duy nhất là giành quyền nuôi con, cũng để anh đổi sang họ của bà. Người đàn ông kia vốn dĩ không có tình cảm gì với anh, chỉ muốn cầm tiền bán nhà cùng người đàn bà kia sống chung, cho nên vui vẻ nhận lời, cũng ngay trong lúc mẹ anh còn đang nằm viện mà đem nhà bán đi, để cho hai mẹ con vừa xuất viện liền không có chỗ ở.”

Quả nhiên là loại đàn ông thối nát, không chỉ thối nát mà còn không bằng cầm thú.

“Đủ ti tiện!” Càng nghe càng tức giận, Giang Tâm Hồng nhịn không được mắng một câu, cảm thấy người như vậy chính là sỉ nhục cho toàn bộ nam nhân trong thiên hạ.

Làm như không nghe thấy nàng mắng chửi, Tu Lập Hành lại lặng lặng nói: “Cũng vì vậy mà khi anh còn bé rất nghèo, cũng rất sớm ra đời kiếm tiền, coi như công việc gian khổ đến độ nào, chỉ cần tiền công nhiều anh đều làm; mà mẹ anh càng ôm thêm nhiều công việc, một đường ngậm đắng nuốt cay vun đắp cho anh thật tốt.”

Nghe vậy, Giang Tâm Hồng nhịn không được nắm tay hắn thật chặt, cảm thấy quá trình trưởng thành của hắn khổ cực như vậy nhưng lại có thể trở thành một nam nhân thành thực giỏi giang, làm cho người ta nhìn

không được cảm thấy kiêu ngạo.

Trở tay cầm lấy tay nàng, Tu Lập Hành thấp giọng nói: “ Cho đến năm anh tốt nghiệp đại học, người đàn ông đã biến mất nhiều năm đó không biết là moi được tin tức ở đâu, thế nhưng chạy tới nói muốn chúc mừng anh, còn giả vờ giả vịt cùng anh chụp hình lưu niệm, thật ra là muốn tìm mẹ anh vay tiền.” Nghĩ đến gương mặt đáng ghét của ông ta lúc đó, hần liền nhin không được lần nữa cười lạnh.

“Ách...Vậy cũng quá không biết xấu hổ đi!”

Giang Tâm Hồng ghen hòng nhìn trần trời, không tin được trên đời lại có người vô sỉ như vậy. “Bác gái cũng ượn?”

“Mẹ anh là người mềm lòng, dù là từng bị tổn thương nhưng xem lại chút duyên nợ vợ chồng, bà cuối cùng vẫn đem tiền bạc vất vả dành dụm trong ngân hàng lấy ra đưa cho ông ta.” Nói đến mẹ, hần có chút bất đắc dĩ nở nụ cười khổ, sau đó lại nghiêm mặt khinh thường nói. “ Mà ông ta lấy tiền xong lại mất tích lần nữa!”

“Nói thật, loại cha đẻ này...” Vất hết óc tìm cách nói tương đối uyển chuyển, cuối cùng vẫn là tuyên bố bỏ cuộc, đem lời trong lòng nói thẳng ra. “ Không có cũng được!”

“Em nói không sai, loại cha này không có cũng được!” Gương mặt đông lạnh rốt cục nở ra nụ cười, sau đó Tu Lập Hành thấp giọng nói : “ Trong quá trình trưởng thành của anh, cha đẻ vẫn là nhân vật trường kì vắng mặt, hơn nữa tràn đầy oán hận, căm ghét, căm phẫn...Đủ loại cảm xúc bài xích.” Âm thanh mang theo chán ghét, hần cho đến bây giờ vẫn chưa từng có cách nhìn nào khác đối với người đàn ông kia.

Giang Tâm Hồng hiểu được, lần nữa an ủi vỗ vỗ nam nhân bên cạnh, chờ đợi hần nói tiếp.

Vậy mà Tu Lập Hành lại không nói tiếp, ngược lại lại lôi kéo nàng trầm mặt đi tiếp, hồi lâu sau mới đột nhiên cười lạnh lên tiếng, “ Chưa từng nuôi dạy qua, cũng chưa từng cho anh miếng cơm, thậm chí còn đem nơi cư trú duy nhất của hai mẹ con bán đi, hại hai mẹ con anh suýt nữa lưu lạc đầu đường xó chợ, người đàn ông đó lại đợi đến lúc anh lớn lên, tự mình cố gắng gây dựng được chút thành tựu, đột nhiên xuất hiện nói muốn kiện anh bỏ rơi thân sinh, em cảm thấy có buồn cười không?”

“Kiện anh bỏ rơi thân sinh?!” Thất thanh sợ hãi kêu lên, Giang Tâm Hồng đơn giản không thể tin được.

“Không sai!” Hần lạnh giọng châm biếm. “ Cũng hay cho ông ta còn có mặt mũi đó!”

Đúng vậy, hần hôm nay cũng có chút thành tựu nho nhỏ, cũng có năng lực phụng dưỡng cha mẹ, nhưng mà người đàn ông chưa từng nuôi dạy hần lấy tư cách gì muốn hần phụng dưỡng?

Nếu trong quá trình trưởng thành của hần, người đàn ông kia chỉ cần bỏ ra chút xíu nhu tình, may ra hần còn có thể nói rằng trong lòng ông ta ít ra cũng có tồn tại đứa con này, như vậy hần cũng sẽ vì chút tình phụ tử mà nguyện ý hàng tháng cấp sinh hoạt phí cho ông ta.

Nhưng là...Chưa từng có! Người đàn ông kia cho tới bây giờ cũng chưa từng có!

Khó trách thái độ của hần hôm nay có điểm kì lạ, thì ra là vì nguyên nhân như vậy, cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân hần cư xử bất bình thường, Giang Tâm Hồng từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình ấm áp vui vẻ, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng nếu như có một ngày ba ba thương yêu của nàng nói muốn kiện nàng, nàng sẽ có cảm giác gì nữa, lập tức chỉ có thể nắm chặt bàn tay thon dài của hần. “ Vậy anh phải làm sao?”

Mất lộ lo lắng, nàng cảm thấy cha con mà lên tòa án gặp mặt thì thật là bi ai, lại thật là châm chọc.

Tu Lập Hành cảm thụ bàn tay ấm áp của nàng, trên mặt lộ ra cười lạnh. “ Coi như ông ta thành tên ăn xin sắp chết đói, anh tình nguyện đem tiền ném vào trong nước cũng không cho ông ta nửa xu.”

Chuyện cười! Lúc còn trẻ bỏ vợ bỏ con, cho tới bây giờ chưa từng tận trách nhiệm người làm cha, sao lại có thể sau nhiều năm mất tích lại xuất hiện đòi tiền nuôi dưỡng?”

Ngay cả không có cách nào phủ nhận quan hệ máu mủ, nhưng giữa người với người như thế làm sao chỉ bằng quan hệ máu mủ mà có thể áp đảo tất cả?

Hắn từ nhỏ lớn lên, trong cuộc sống chưa bao giờ tồn tại nhân vật mang tên “ cha đẻ” này, sau này cũng không có ý định nhận cha con gì với ông ta.

Cổ nhân thường nói lấy ân báo oán, vậy lấy cái gì báo ân? Hắn thừa nhận không tuân theo được!

Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng là người có tinh thần bác ái, nếu như người đàn ông kia có thể bỏ vợ bỏ con, không chịu trách nhiệm nhiều năm như vậy, hôm nay trở về muốn lấy tiền của hắn, sung sướng sướng dưỡng lão, như vậy hắn làm sao báo đáp người mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi hắn trưởng thành?

Cái gì cha con? Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng xem nam nhân kia là cha!

Nói khó nghe một chút, bản thân hắn chẳng qua là năm đó ông ta sau khi hoan lạc không cẩn thận làm rơi một con tinh trùng mà thôi!

Về sau con tinh trùng kia nỗ lực cắm rễ trong cơ thể mẹ, từ phôi thai nho nhỏ đến thành hình, quá trình đó đó cùng người đàn ông kia một chút cái rắm quan hệ cũng không có.

Nghĩ đến đây, Tu Lập Hành cười đến càng thêm châm chọc, ý lạnh trong mắt càng thêm thâm trầm.

“Em có cảnh thấy anh quá máu lạnh không, đối với cha đẻ của mình cũng vô tình như vậy?” Bỗng dưng hắn trầm trầm nhìn nàng, muốn biết suy nghĩ của nàng đối với lập trường của hắn.

Giang Tâm Hồng nghe vậy sửng sốt vô cùng, không cách nào tưởng tượng được tình cảnh ‘ cha không ra cha, con không ra con’ như vậy, nhưng đây là do nàng vốn lớn lên trong gia đình vui vẻ hòa thuận, hoàn toàn trái ngược với hoàn cảnh của hắn.

Người ta thường nói ‘ dưới vòm trời không có cha mẹ không thương con’, nhưng nàng cũng không cho là thế, xã hội hiện đại này, người không xứng làm cha mẹ có rất nhiều.

Này đây nàng lắc đầu một cái, ánh mắt mặc dù ngưng trọng nhưng tràn đầy ủng hộ không nói thành lời, “ Có người nói máu mủ là một loại sức mạnh bẩm sinh, muốn tránh cũng không được, kháng cự cũng không xong...”

Dừng một chút, nàng lời kéo hắn, vừa kiên nghị lại vừa ôn nhu nói tiếp: “ Mặc dù anh không cách nào lựa chọn cha của mình, nhưng lại có thể lựa chọn nguyên tắc làm người cố chấp của riêng anh.”

Đúng a! Hắn không cách nào lựa chọn cha của mình, nhưng cũng có thể lựa chọn nguyên tắc làm người...Hắn đời này chỉ biết phụng dưỡng mẹ thật tốt, để cho người mẹ ngậm đắng nuốt cay nhiều năm của hắn được trải qua cuộc sống yên bình nhất.

Tâm tư ủ dột trầm ngưng rốt cục chậm rãi tan ra, Tu Lập Hành nhìn đến nụ cười thông hiểu và ủng hộ của nàng, nhất thời cảm thấy trong ngực có sợi lông vũ vờn qua, để cho tim của hắn vừa đau lại vừa tê dại, vừa nhột nhột, hận không thể đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực, đem nàng nhập vào trong cơ thể, mới có thể trấn an trái tim đang xôn xao.

Trên thực tế, hắn cũng làm như vậy thật.

“Lập...Lập Hành?” Giang Tâm Hồng bị cử động đột ngột của hắn dọa cho hết hồn, đợi đến nàng ý thức được mình đang bị ôm chặt trong ngực, trong mũi tràn đầy hơi thở nam tính thuộc về hắn thì lại bỗng dưng nhịp tim tăng mạnh, mặt đỏ tới mang tai, tràn đầy xấu hổ.

“Anh...Ngô!” Vừa há mồm, đôi môi đỏ mọng đã bị một mảnh ẩm áp bao trùm, khiến nàng lần nữa không nói nên lời, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể thật nhẹ phát ra tiếng rên rĩ.

Lòng tràn đầy kích động, Tu Lập Hành khó khăn tự kiềm chế tinh tế thưởng thức cánh môi đầy đặn, thật sâu liếm liếm mỗi một góc trong cái miệng nhỏ nhắn, cưỡng chế mà mãnh liệt đoạt đi tất cả ngọt ngào, cuồng nhiệt dây dưa, lửa nóng triền miên.

Cho đến không biết qua bao lâu, hai người rốt cục bởi vì thiếu dưỡng khí mà thở hổn hển tách ra, trên mặt tràn đầy tình cảm mãnh liệt còn chưa rút hết...

Nàng cùng hắn hôn môi...hôn môi...

Giang Tâm Hồng vừa thẹn vừa quẩn nghĩ tới, không nhận được che hai gò má nóng bừng, đối với nụ hôn đầu cảm giác rất là kích động, rất là kì diệu, cảm giác phi thường tốt đẹp.

Tu Lập Hành liếc thấy bộ dáng thẹn thùng đáng yêu của nàng, không nhận được cười khế.

“Anh, anh cười cái gì?” Giang Tâm Hồng thẹn quá hóa giận, nhận không được muốn đánh người.

Nhẹ nhàng cầm tay nàng đặt lên ngực mình, Tu Lập Hành lần nữa ôm nàng vào lòng, trong cái tròng mắt hờn dỗi của nàng, hắn nâng lên khóe miệng mỉm cười nói: “ Anh cười bởi vì vui vẻ nụ hôn đầu của mình cảm giác rất tốt, biểu hiện vô cùng giỏi.”

“Gì?” Giang Tâm Hồng kinh ngạc kêu lên một tiếng, có chút không dám tin tưởng. “ Anh...Anh là nụ hôn đầu?”

Trời ạ! Cái này thật khó mà khiến người ta tin tưởng.

“Dĩ nhiên!” Tu Lập Hành nhướn mày, trong mắt tràn đầy ý cười nhưng cũng vô cùng nghiêm túc. “ Anh vẫn luôn giữ mình trong sạch.” Cho nên không gặp gỡ một nửa chân chính của mình, hắn tuyệt đối sẽ không làm loạn.

Lại là thật!

Giang Tâm Hồng ghen hòng trên trời tròng hắn, lại thấy hắn hết sức ngay thẳng nhìn lại, nàng đột nhiên ngu ngơ cười, đối với việc hắn chưa từng dính liếu tới nữ nhân khác, vẫn còn thân “đồng tử” thuần khiết mà cảm thấy vui vẻ không thôi.

(Ta ngất ~.~)

(Bò dậy edit tiếp)

“Em cảm thấy chúng ta đúng là trời sinh một đôi, vô cùng xứng đôi!” Hải lòng vỗ vỗ con gà tơ (Ngất tập 2), nàng cảm thấy mối tình đầu của mình, nụ hôn đầu, về sau có lẽ còn có lần đầu kinh nghiệm lăn lộn trên giường cũng sẽ cho người nam nhân trước mắt này, tuyệt đối là không có thiệt thòi.

A....Hai người đều là lần đầu tiên, rất công bằng!

(Trên đầu ta có thật là nhiều quạ cạc cạc cạc bay vòng vòng 0o0)

Tu Lập Hành nghe ra ngụ ý của nàng, nhận không được phốc cười, đem cô gái trong ngực ôm càng chắc hơn.

Trước kia luôn có người cười hắn có phúc không biết hưởng, cũng không biết là ‘ e thẹn’ cái gì, nhưng có lẽ là bị bối cảnh gia đình ảnh hưởng, hắn không thích quan hệ nam nữ tùy tiện mà phức tạp, hơn nữa cho dù là thật lòng thích cũng sẽ lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để lui tới, như vậy hắn mới có thể muốn cùng đối phương có hành động thân mật.

Có lẽ, ở xã hội hiện đại, loại tư tưởng cũ kỹ này rất là quái lạ, nhưng hắn vẫn cảm thấy như vậy rất tốt.

Trong ngõ nhỏ yên tĩnh, đèn đường mờ mờ, hai người lẳng lặng ôm nhau, không khí rất là ngọt ngào.

“Ai nha!” Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nàng kêu nhỏ, sau đó ngẩng đầu hỏi thăm, “ Ba anh muốn kiện anh bỏ rơi thân sinh, mà anh cũng không có ý định đưa tiền cho ông ấy, như vậy không phải sẽ phải ra tòa sao?”

“Cũng đi!” Tu Lập Hành cảm thấy đây không phải vấn đề. “ Tìm luật sư là được.” Hắn tình nguyện đem tiền thuê luật sư thay hắn lên tòa án, cũng không chịu cho người đàn ông đáng ghét kia.

Giang Tâm Hồng nghe vậy nhếch môi, cười đến rục rịch. “ Em biết một luật sư rất tốt, giới thiệu cho anh!”

Lại đến thứ sau, vừa lúc tan sở, Tu Lập Hành không giống ngày thường ngồi nán lại xem tư liệu, ngược lại rất nhanh thu thập xong bàn làm việc, chuẩn bị rời đi, bởi vì hắn có việc quan trọng hơn phải làm.

“Tu đại ca, chờ một chút!”

Bỗng dưng vang lên một giọng nói ngọt ngào, Tu Lập Hành vốn định rời đi, quay đầu lại, quả nhiên thấy Vương Di Trần đuổi theo.

“ Vương tiểu thư, có chuyện gì sao?” Cố nén lại không kiên nhẫn, Tu Lập Hành lễ phép hỏi.

Trên thực tế, hẳn đối với chuyện nàng từ “Tu tiên sinh” đổi thành “Tu đại ca” nghe thấy rất không vừa lòng.

Từ vài ngày trước hai nhà ăn cơm xong, nàng liền bắt đầu gọi hắn như vậy, khiến cho đồng nghiệp trong công ty tò mò hỏi thăm.

Mà nàng giống như hận không thể khiến cho tất cả mọi người đều biết, khắp nơi kêu la, cho đến khi cả công ty đều biết bọn họ bởi vì người lớn hai bên muốn kết hôn mà dính dáng quan hệ, thậm chí có người còn nói loại quan hệ anh em không cùng huyết thống này rất nhanh sẽ biến thành loại ‘ra tay chính là cầm thú, mà không ra tay chính là không bằng cầm thú’. (trong trường hợp này là ám chỉ gian tình á)

Đối với trêu chọc của mọi người, cộng thêm nàng thỉnh thoảng lại kêu một câu “Tu đại ca”, động một chút là lại thân cận lấy lòng, để cho trong lòng hắn rất không thoải mái, nhưng ngại vì chuyện tình cảm của mẹ, cũng chỉ có thể hết sức lễ phép xa lánh.

“Tu đại ca, bằng vào quan hệ giữa hai nhà chúng ta, anh gọi tên em là tốt rồi, như thế nào còn gọi Vương tiểu thư, cảm giác thật là khách sáo quá!” Ý đồ kéo gần quan hệ, Vương Di Trần thân thiện cười nói.

Nghe thấy vậy, Tu Lập Hành từ chối cho ý kiến, thần sắc như cũ lãnh đạm. “Nếu không có việc gì, vậy xin phép đi trước.”

“Đợi một chút!” Nàng vội vàng kéo hắn.

Không quá cao hứng bị đụng chạm, Tu Lập Hành lãnh đạm gạt tay nàng ra, cau mày giận tái mặt, giọng nói có vẻ rất không nhịn được. “Rốt cục có chuyện gì?”

(Vật phẩm tư nhân, chỉ có Tiểu Mân tỷ mới được đụng J)

Vương Di Trần từ nhỏ vốn xinh đẹp, thời đi học có một đồng nam sinh đeo đuổi, nói cũng coi như là thiên chi kiêu nữ (con cưng kiêu ngạo của ông trời), khó khăn lắm mới yêu thích một người lại bị lãnh đạm xa cách, hôm nay hắn như là dầm trong tim nàng, làm cho nàng không khỏi ủy khuất một hồi, sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn miễn cưỡng kéo ra nụ cười, “Buổi tối em cùng mấy người bạn đi PUB, muốn hỏi anh có muốn đi cùng hay không?”

“Xin lỗi, tôi có hẹn.” Lãnh đạm cự tuyệt, Tu Lập Hành xoay người muốn đi.

“Có hẹn? Với ai? Ở đâu?” (Em gái! Em tưởng em là ai?) Không cam lòng vì vậy mà bỏ cuộc, Vương Di Trần lần nữa kéo hắn, hấp tấp kêu lên: “Nếu không chúng ta hai nhóm người cùng đi!”

Nàng cho nàng là gì của hắn? Làm sao lại làm ra bộ dáng ‘đây-là-chuyện-hiển-nhiên’ đi hỏi chuyện của hắn? Tu Lập Hành từ trước đến giờ tính tình trong trẻo lạnh lùng, rất xem trọng vấn đề riêng tư, trừ khi là người thân vô cùng quen thuộc, hoặc là bạn bè, hắn mới có thể cho phép đối phương hỏi chuyện của mình,

Nhưng Vương Di Trần là ai? Nghiêm túc mà nói, mẹ và bác Vương còn chưa có kết hôn, giữa bọn họ quan hệ gì cũng không có, nàng tại sao lại làm như là rất thân thiết, thân đến nỗi có thể quần đến trên đầu hắn?

Sắc mặt Tu Lập Hành trầm xuống, hoàn toàn không nể mặt, vừa nhanh vừa mạnh lần nữa hất tay nàng ra, ánh mắt rất là lạnh lùng. “Vương tiểu thư, đó là chuyện riêng của tôi, tôi nghĩ không cần thiết phải chi tiết tỉ mỉ báo cáo cho cô, dù sao chúng ta không có quen thuộc như vậy!”

Bị mạnh tay hất ra, lại nghe hắn không khách khí giễu cợt, Vương Di Trần chỉ cảm thấy mình cơ hồ là mặt dán vào móng rồi, lập tức xấu hổ thành giận, hờn hển mắng: “Người kiêu căng cái gì? Nghĩ đến bộ dạng đẹp một chút, tất cả nữ nhân đều muốn người sao? Có loại con trai như người, ta xem mẹ người cũng không phải loại tốt đẹp gì, ngày thường giả vờ ôn nhu hiền thực lừa gạt ba ta, thật ra chính là hồ li tinh!”

(Nhấn nài là vương đạo, nóng nảy là tặc đạo!)

Vốn là trong lòng cũng không hài lòng chuyện tình già của ba mình, chẳng qua là sau lại biết Tu Lập Hành là con của người phụ nữ kia cho nên mới miễn cưỡng cho chút sắc mặt tốt, nhưng hôm nay bị hắn đối xử lạnh lùng như vậy, mở miệng ra giễu cợt, nàng trong cơn giận giữ liều mạng mắng lên, đem ý nghĩ thật sự về Tu Tú Dung nói ra, ý đồ muốn chọc tức Tu Lập Hành.

Vậy mà Tu Lập Hành chỉ hơi nhướn mày, ném ra ánh nhìn miệt thị, như thể cảm thấy nàng căn bản không có tư cách khiến ỳnh đánh trả lại, không nói hai lời liền muốn quay đầu đi.

“Người sẽ không sợ ta không đồng ý để ba ta cưới mẹ người sao?” Vương Di Trần không cam lòng gọi theo bóng lưng ỳnh.

Nghe loại uy hiếp buồn cười này, Tu Lập Hành xoay người cười lạnh. “ Cô cho rằng tôi sẽ để ý chuyện này sao? Bác Vương đã bao nhiêu tuổi rồi, nếu ông ấy muốn kết hôn mới mẹ tôi, cô có thể cản sao? Hãy nói, có cô con gái không nói lí lẽ như cô, tôi còn không dám để mẹ mình gả vào nhà họ Vương của các người!”

Hắn thốt ra lời này xong, một tràn vỗ tay mãnh liệt vang lên cộng thêm tiếng huýt sao nhiệt tình, mà nguồn gốc âm thanh chính là....Quả nhiên chính là “Kỳ Nhạc huynh đệ” sớm đã đứng một bên xem kịch vui.

“Tốt! Người anh em, nói thật hay nha!” Giang Hâm Kỳ vỗ tay không ngừng, nhiệt tình cổ vũ.

“Đây chính là trong truyền thuyết nhịn nhục lâu ngày cuối cùng cũng bạo phát sao? Thật là hoàn toàn khiến người ta trở mặt ra!” Giang Hâm Nhạc cảm động rơi lệ.

Thẳng đến lúc này, Tu Lập Hành mới phát hiện xung đột của bọn họ lần này đã khiến cho đông đảo đồng nghiệp chưa tan sở chú ý, mà Vương Di Trần tựa hồ cũng nhận thấy được tình huống này, lập tức sắt mặt trắng bệch, cực độ khó chịu vội vã thoát đi.

Mất thấy nàng chật vật rồi đi, chúng đồng nghiệp cũng không có ý hỏi gì nhiều, chỉ có “Kỳ Nhạc huynh đệ” vui mừng như điên một phải một trái đi lên—

“Người anh em, người nói lần này người mới đến thử việc là do ai chấm điểm?” Giang Hâm Kỳ khoát vai ỳnh, sờ sờ cằm cười tà không dứt.

“Đúng a! Người nói xem là á?” Vươn cánh tay từ bên kia đập lên vai ỳnh, Giang Hâm Nhạc háo hức muốn thảo luận.

Ai nha! Công ty bọn họ có quy định, chỉ cần có người mới đến, công ty sẽ giao ột nhân viên tin cậy đi giám sát, âm thầm chấm điểm, chờ ba tháng thử việc qua đi, công ty sẽ dựa theo bảng điểm mà quyết định có giữ người hay không.

Bất quá giám sát viên này là bí mật, trừ cấp cao trong công ty và người trong cuộc ra, ai cũng không được biết.

Đối với nhiệt tình bát quái của hai anh em, Tu Lập Hành tức giận nói: “ Dù sao cũng không phải hai người các người.”

“Sao người lại biết không phải là chúng ta?” Giang Hâm Kỳ mờ ám cười, ánh mắt chiếu thẳng lên người ỳnh quan sát. “Trừ phi...”

“Giám sát viên chính là người!” Hắc hắc cười quái dị, Giang Hâm Nhạc ăn ý mười phần điền vào chỗ trống.

Lười phải trả lời, Tu Lập Hành quay đầu đi, “Kỳ Nhạc huynh đệ” thấy vậy hì hì đuổi theo.

“Ai nha! Đừng đi nhanh như vậy, chúng ta đi cùng đường mà...”

“ Thật không nghĩ đến nhanh như vậy đã có thể đánh vào trong nhà ta, người cũng thật lợi hại...”

“Hắc hắc hắc..Nghe nói ba ta đang cảm chối đợi người trước nhà...”

9. Chương 9

Hôm nay không khí trong nhà họ Giang rất khẩn trương—trong nhà, Giang Tâm Hồng ở trong phòng khách đi tới đi lui, thỉnh thoảng nghiêng đầu ngóng dài ra cửa sổ; ngoài cửa, một con gấu đen sắc mặt dữ tợn tay trái cầm chổi quét nhà, tay phải cầm gậy bóng chày, khí thế hung hăng canh giữ, dọa cho bọn nhỏ tan học về ngang khóc méo máo, cũng dọa luôn một đám chó lớn hàng xóm nuôi.

“Oa—“ Một tiếng trẻ con bị dọa khóc vang lên.

“Tiểu Mân, bảo ba con vào, đừng có đứng ngoài đó dọa con người ta.” Bỗng dưng, bên trong phòng bếp truyền đến âm thanh Trần Nguyệt Tú tức giận quát đến lần thứ N trong ngày.

“Ba, mẹ bảo ba đi vào!” Giang Tâm Hồng bắt đắc dĩ ra cửa gọi người.

“Không muốn!” Tiếng kêu như sấm của Giang Mãn Phúc vang lên. “ Ta thủ ở chỗ này, tên họ Tu kia nếu dám đến, ta liền cho hắn ăn một bữa đòn no bụng.”

Giang Tâm Hồng bắt đắc dĩ liếc mắt, không biết nói gì cho phải.

Lúc trước mẹ bảo mang Tu Lập Hành về nhà giới thiệu, vốn là nàng còn do dự một chút, sau lại biết được hắn bị kiện, nàng liền muốn mời hắn cùng với anh họ làm luật sư của nàng cùng đến ăn bữa cơm, một là giới thiệu anh họ cho hắn, xem có giúp được gì không, hai là để hắn cùng người nhà chính thức gặp mặt.

Ai ngờ ba biết được lại hết sức phản đối, mặc dù không thể không khuất phục trước oai phong của mẹ nhưng mà đợi ngày hắn đến lại cần chối càm gây đứng giữ cửa, chuẩn bị ra oai phủ đầu, thật là khiến người ta vừa tức vừa buồn cười.

“Không muốn?” Đột nhiên Trần Nguyệt Tú tay cầm xẻng từ trong phòng bếp khí thế bồng bồng lao ra, nhất lên lỗ tai gấu đen, lấy uy lực của sư tử Hà Đông rống lớn. “ Ông đứng ở đây làm cái rắm gì? Chỉ biết hù dọa trẻ con! Ông không biết xấu hổ nhưng tôi còn muốn ra đường gặp hàng xóm. Đi đi đi, đừng có đứng đây chướng mắt. Bạn của Tiểu Mân cũng là đồng nghiệp của anh Kỳ, anh Nhạc, lần đầu tiên đến nhà chúng ta chơi, ông bớt làm loạn đi.”

Giang Mãn Phúc bị néo lỗ tai đau đến nhe răng nhếch miệng, đang muốn mở miệng phản bác thì thấy hai chiếc xe một trước một sau từ từ chạy lại gần, đợi xe vừa dừng hẳn thì thấy Giang Hâm Kỳ và Giang Hâm Nhạc từ chiếc xe màu đỏ sẫm chui ra.

“Mẹ, hôm nay muốn nấu lỗ tai heo xào tỏi sao?” Giang Hâm Kỳ nhìn thấy ba mẹ nhịn không được lên tiếng trêu.

“ Nếu thực vậy thì khả năng chọn lựa của mẹ phải xem lại rồi.” Giang Hâm Nhạc ác ngôn sỗ sỗ càm đánh giá ba mình từ trên xuống dưới. “ Đầu heo này cũng hơi già rồi, mùi vị có lẽ không ngon lắm.”

“Mẹ người!” Giang Mãn Phúc tức giận bạo tục, tránh khỏi ma quỷ của vợ, đảo qua hướng hai đứa con trai đánh tới tấp. “ Lão tử đây có mùi vị hay không, mẹ người rõ ràng nhất! Mẹ kiếp, mùi vị không tốt còn có thể sinh ra các người sao?”

“ Ở trước mặt con nói hươu nói vượn cái gì?” Trần Nguyệt Tú tức hắn già mà không nên nét, nói chuyện không biết chừng mực, giáng xuống một cái Ngọc nữ thần chưởng, sau đó nghiêng đầu nhìn con trai. “ Tu tiên sinh kia không có cùng về sao?”

“Sao lại không có?” Hai anh em trằm miệng một lời, chỉ chỉ về phía chiếc xe màu bạc vừa mới dừng lại bên kia. “ Ngô, ở đằng kia!”

Đang lúc này, Tu Lập Hành cầm một phần quà lễ từ trong xe ra, ý cười đầy mặt đi về hướng nhà họ Giang.

Giang Mãn Phúc nhìn thấy người có ý đồ bắt cóc con gái bảo bồi nhà hắn lập tức giận dữ nhặt cây chổi lên, càm gậy muốn xông qua hành hung, lại bị vợ cùng con gái tiến lên giữ chặt, cuối cùng chỉ có thể kêu la vô ích.

“Bác trai, bác gái, xin chào! Đây là chút lòng thành của cháu, xin vui lòng nhận cho.” Tu Lập Hành đi tới trước cửa nhà, thật sâu am hiểu ý nghĩa xấu xa cổ nhân dạy ‘ đưa tay không đánh gương mặt tươi cười’, vui vẻ đem giỏ trái cây dâng lên.

A, quả nhiên bác Giang càm chổi đợi hắn, quả thật là rất yêu thương con gái, thật đáng tán dương.

“Tốt tốt tốt...” Trần Nguyệt Tú thấy hắn hiểu lễ nghĩa lại có thái độ thành khẩn, rất có tư thế mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thấy hài lòng, lập tức gật đầu tán thưởng, vừa nhận lấy lễ vật vừa cười đến vui vẻ. “ Người đến là được rồi, còn quà cáp khách sáo làm gì.”

“Vâng!” Biết mình đã chiếm được hảo cảm của Trần Nguyệt Tú, Tu Lập Hành trong bụng thầm vui, sau đó quay sang nhìn Giang Tâm Hồng, thấy được nàng vừa vui vẻ vừa ngượng ngùng mỉm cười.

Đang lúc hai người mất qua mây lại thì đột nhiên bị một gương mặt dữ tợn chen vào—

“Đáng chết! Còn nhìn? Còn nhìn? Nhìn nữa lão tử liền móc hai tròng mắt ngươi ra!” Phát hiện hai người ‘liếc mắt đưa tình’, Giang Mãn Phúc tức giận rống to, cây chổi trong tay thuận thể đánh lại.

“Còn nháo!” Boss lớn nhà họ Giang—Trần Nguyệt Tú một chưởng đập xuống dưới ót chồng, sau đó lại núp lấy hắn đi vào trong nhà, vừa đi vừa nhiệt tình cười nói: “Đi, còn đứng ngoài này làm gì, vào nhà, vào nhà đi.”

“Mẹ nó! Bà kéo tôi làm gì, lão tử còn chưa có xong với tên đó...”

“Im miệng! Mau đi vào...”

Thoáng chốc, chỉ thấy hai vị trung niên oan gia cãi nhau đi vào trong nhà, “Kỳ Nhạc huynh đệ” cười mờ ám vỗ vỗ vai người nam nhân suýt nữa lọt tròng mắt ra ngoài, buông xuống một câu, “Có mẹ ta tác thành, xem như ngươi may mắn”, nói xong, hai anh em kẻ vai sát cánh đi vào.

“Ngại quá, ba em tương đối thô lỗ, anh đừng để bụng.” Giang Tâm Hồng đỏ mặt lúng túng cười khúc khích giải thích.

“Dĩ nhiên không ngại.” Tu Lập Hành khẽ mỉm cười, hắn cảm thấy bác Giang rất tốt, khiến cho hắn vô cùng ngưỡng mộ.

“Bác trai rất tốt, anh rất thích ông ấy!” Mặc dù ngôn hành cử chỉ nhìn như lỗ mãnh nhưng mà lại rất yêu thương con cái, nếu như hắn có một người cha như vậy, quá trình trưởng thành cũng không gian khổ như vậy đi?

Nếu như người đàn ông kia được bằng một phần mười Giang Mãn Phúc, như vậy hôm nay hai cha con cũng không cần phải đi đến bước đường này.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn trở nên buồn bã, lòng tràn đầy cảm khái—

Phản phát nhìn ra khổ sở trong lòng hắn, Giang Tâm Hồng nhẹ nhàng vỗ vỗ hắn, cho đến khi suy tư trong mắt hắn rút đi, nàng mới cười vui vẻ lên—

“Anh nói không sai! Mặc dù ba em có hơi khoa trương một chút, đối với em bảo vệ có hơi quá đáng một chút, khiến cho em nhiều lúc không khỏi tức giận, nhưng mà em thật rất thương ông ấy.” Nàng trọng trọng gật đầu, phụ họa vào lời nói của hắn.

Nghe vậy, Tu Lập Hành khẽ cười muốn nói gì đó, lại nghe trong nhà có tiếng rống lớn—

“Mẹ nó! Các ngươi còn muốn ở ngoài đó bao lâu? Đừng tưởng chỉ có hai người một chỗ là có thể làm loạn, lão tử còn chưa có chết!”

Tiếng hô vừa dứt, liền truyền ra âm thanh “Kỳ Nhạc huynh đệ” cười to không dứt, khiến hai người ngoài cửa nhìn nhau bất đắc dĩ cười một tiếng, song song đi vào.

Vừa vào phòng khách, hai anh em sinh đôi liền hướng bọn họ cười ranh mãnh, mà Trần Nguyệt Tú thì đang ở trong bếp, vội vàng chuẩn bị nấu một bữa ăn ngon mời khách, Giang Mãn Phúc một bên lại là mặt như đưa đám ngồi trên sa lon, bởi vì bị vợ ngăn cản không cho hắn đánh đuổi kẻ muốn lừa bắt con gái bảo bối mà sinh khí.

“Ba...” Giang Tâm Hồng dựa vào ông làm nũng. “Ba không nói lời nào, cũng không mời người ta ngồi, về sau để cho người ngoài biết sẽ cười ba không có phong độ!”

“Mẹ nó! Ai dám nói lão tử không có phong độ?” Không muốn bị chê cười, Giang Mãn Phúc trừng mắt nhìn Tu Lập Hành, hung tợn ra lệnh, “Ngồi!”

“Cảm ơn bác trai.” Tu Lập Hành thần sắc không dao động, mỉm cười ngồi xuống.

Mẹ nó! Cười đến thật chướng mắt, Giang Mãn Phúc thở o o, nghiêm mặt quay đi, không thèm nhìn.

“Bác...” Tu Lập Hành cố gắng phá vỡ cục diện bế tắc.

“ Mẹ nó! Ta còn chưa cho phép người nói chuyện, người cũng không cần nói chuyện với ta!” Giang Mãn Phúc rống xong lại quay đầu qua chỗ khác, không cho hấn cơ hội.

Dù bị đã thương nhưng Tu Lập Hành tuyệt không có ý định ngang bướng chống lại, chỉ mỉm cười nhàn nhạt quãng boom. “ Con chỉ muốn nói là con rất thích bác.”

(Oa oa, tỏ tình rồi,*tung bông* thiệt cảm động, Oa oa.

Gạch đá bay vèo vèo dở hơi!!!)

“Phốc——” “Kỳ Nhạc huynh đệ” không hện mà cùng phun trà, ngay sau đó giật mình cười quái gở. “ Đây là tỏ tình sao? Mẹ ơi! Chẳng lẽ mục tiêu của người là ba ta, không phải Tiểu Mân?”

(Thấy chưa, đầu phải ta dở hơi, có nguyên cặp gấu cưng đồng ý với ta nè)

Ha ha ha...Thật khéo đi đường vòng nha!

“Me người!” Giang Mãn Phúc cả kinh bạo tục, quang quác quang quác kêu. “ Ta vốn đã không ưa người, còn muốn đến đây gây chuyện!” Khốn kiếp! Không phải là thích Tiểu Mân sao? Sao lại tỏ tình với hấn? Người này có tật xấu!

Nhìn thấy phát sinh hiểu lầm, Giang Tâm Hồng vừa bực mình vừa buồn cười, vội vàng giải thích rõ chứ “thích” trong miệng hấn không phải là chữ “ thích” mà bọn họ nghĩ, đồng thời trách cứ “ đầu sỏ gây chuyện” một cái, muốn hấn đừng có nói mấy câu dọa người nữa, bởi vì giải thích thiệt là mệt.

Ngược lại Tu Lập Hành lại không quá mức để ý nhún vai, trong lòng rất thích loại cảm giác vui vẻ náo nhiệt lại hòa thuận này.

Chờ giải thích rõ ràng xong, Giang Mãn Phúc bị trêu đùa tức giận trừng hấn một cái, khó chịu quay đầu qua chỗ khác, lại không thèm nhìn.

Giang Tâm Hồng thấy thế rất là bất đắc dĩ, chỉ có thể cười cười nói nói tạo không khí thân thiện, làm cầu nối hòa giải, đồng thời nháy mắt cầu cứu hai anh, muốn bọn họ lên tiếng trò chuyện, nói sai cái gì cũng không sao.

“Kỳ Nhạc huynh đệ” mặc dù sớm cam kết không làm kì đà cắn mũi nhưng mà cũng nói trước là không có làm bà mai, quyết định đứng trung lập, nhưng mà dưới tình huống như vậy, thấy rõ em gái nhà mình muốn giúp đỡ người ta, lại nói với cá tính của Tu Lập Hành, nhất định là đem em gái mình thành cổ phiếu loại ưu để đầu tư lâu dài, mà nói ‘ lâu dài’ thì phải là cả đời, cho nên suy nghĩ một chút, có em rể như vậy cũng không tệ.

Hai anh em trong bụng đã quyết định, dò xét lẫn nhau một cái, lập tức nhếch miệng cười một tiếng, hiềm khi mở lòng từ bi phối hợp với em gái, người một lời, ta một lời, xướng xướng đáp đáp.

Bởi vì có thêm hai người gia nhập, trong phòng khách nhất thời náo nhiệt hấn lên, bốn người trẻ tuổi đề tài bất tận, nói nói cười cười, thỉnh thoảng còn bất chợt có ý đồ lôi kéo Giang Mãn Phúc cùng nhau “ luyện bát quái”, làm gì Giang ba ba cũng rất kiên trì, nhất quyết không chịu nói chuyện với Tu Lập Hành.

Chỉ bất quá Giang Mãn Phúc từ đầu đến cuối không chịu nói lời nào, nhưng lỗ tai lại cứ dựng đứng lên nghe chuyện, một câu cũng không bỏ sót...

“ anh Minh cũng đến sao?” Từ miệng em gái nhà mình biết được anh họ luật sư kia lát nữa sẽ đến, Giang Hâm Kỳ không khỏi có chút kinh ngạc, dù sao người ta cũng bận không kém gì hai anh em hấn, không có thời gian sao lại có thể đột nhiên chạy đến nhà họ.

“ Là em gọi anh ấy đến.” Giang Tâm Hồng gãi đầu nhận tội.

“Em tìm anh Minh làm gì?” Giang Hâm Nhạc cũng không nhịn được tò mò.

“Ách...” Giang Tâm Hồng chần chờ nhìn Tu Lập Hành, không biết hấn có ngại nàng đem chuyện của hấn nói ra hay không.

“ Để anh nói đi!” Tu Lập Hành hiểu sự do dự của nàng, cũng nghĩ đến bọn họ sớm muộn gì cũng biết chuyện, chỉ bằng tự mình nói ra. “ Tiểu Mân tìm anh họ các người đến đây là muốn giới thiệu cho ta biết.”

“Giới thiệu cho người biết?” Giang Hâm Kỳ lòng tràn đầy hoài nghi, cảm thấy chuyện này tuyệt đối không đơn thuần.

“Làm gì? Người có chuyện liên quan đến tòa án?” Giang Hâm Nhạc trực tiếp chất vấn, ngoại trừ chuyện dính đến tòa án ra, làm gì có ai không đứng đi tìm luật sư?

Tu Lập Hành không có phủ nhận, nói ra trọng điểm. “Ba ta muốn kiện ta bỏ rơi thân sinh!”

“Phốc—”

“Kỳ Nhạc huynh đệ” nước uống tới miệng lại phun hết ra ngoài, mà Giang Mãn Phúc từ đầu vẫn chú ý bọn họ nói chuyện, nghe được lại tức giận nhảy lên, nổi trận lôi đình rống—

“Khốn kiếp! Ngay cả cha ruột cũng không nuôi, loại người bất hiếu này tuyệt đối không có gì tốt! Tiểu Mân, chúng ta không dính dáng tới hắn, lập tức cắt đứt...” Gấu đen nóng giận bưng bưng rống giận, rất sợ con gái mình bị kẻ nhân phần có vấn đề lừa gạt, vậy thì hồng bét.

“Ba, không phải như ba nghĩ đâu!” Vội vàng kéo papa đang giận dữ của mình lại, Giang Tâm Hồng rất sợ người nhà mình hiểu lầm Tu Lập Hành, lập tức liên tục không ngừng đem sự tình đầu đuôi rõ ràng rành mạch kể lại lại. “Hiện tại ba anh ấy gửi thư hăm dọa muốn kiện anh ấy, cho nên con mới tìm anh họ, hỏi ý kiến anh một chút. Chuyện chính là như vậy!”

Mặc dù “Kỳ Nhạc huynh đệ” sớm biết ba mẹ hắn đã li dị nhiều năm, nhưng lại không rõ ràng chuyện gút mắt bên trong, hôm nay nghe xong cả tiền căn hậu quả, hai người bọn họ không hẹn mà cùng chung một ý nghĩ —

“Mẹ nó! Đủ đời bại.”

Về phần Giang Mãn Phúc tuy là lão đầu thô lỗ nhưng cũng là người mềm lòng, nghe xong chuyện xưa rồi, đối với kẻ muốn bắt cóc con gái hắn này không khỏi có vài phần kính trọng, cảm thấy hắn lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, vẫn có thể tự lực tự cường gây dựng thành tựu như hôm nay, nếu không phải là người có ý chí kiên định thì rất khó được như vậy.

Nhìn xem, họ Tu này cũng là người chịu được cực khổ, phẩm hạnh tốt

~Nghĩ đến đây, Giang Mãn Phúc nhìn về phía Tu Lập Hành với ánh mắt không tự chủ mềm nhũn thêm mấy phần, cảm giác cũng tốt lên không ít.

Tu Lập Hành nhạy cảm nhận thấy thái độ của bác trai đối với mình có chút biến chuyển, sắc mặt cũng tốt lên không ít, hắn linh hoạt nở ra nụ cười lấy lòng, nhìn thấy đối phương lại uốn éo quay mặt đi chỗ khác, hắn lại đắc ý cười thầm không dứt.

“Bác trai, như vậy bác vẫn cảm thấy cháu là người bất hiếu sao?” Hắn cố ý giả bộ cô đơn hỏi.

“Mẹ nó!” Đột nhiên, Giang Mãn Phúc quay đầu, khí thế vạn quân giơ quả đấm quát: “Biết sinh không biết nuôi, cái loại đàn ông không biết chịu trách nhiệm đó còn mặt mũi nào quay lại kiện người? Mẹ kiếp, thật là mất hết mặt mũi đàn ông trên đời! Ta cho người biết, cứ để hắn kiện, tuyệt đối không cho hắn nửa xu, nếu không sẽ phụ lòng mẹ người, không phải sao?”

Lặng lặng nhìn hắn tức giận thay mình đau lòng, Tu Lập Hành cảm động cười...A, quả nhiên là nam tử hán chảnh nghĩa lẫm liệt, có người cha như vậy, hắn thật hâm mộ đứa trẻ nào được sinh ra dưới mái nhà này. “Bác, con chính là muốn như vậy!”

Khép mi che giấu ánh mắt hâm mộ, ngữ khí của hắn chân thành tha thiết mà thành khẩn, “Con nếu có người cha có trách nhiệm lại yêu thương con cái như bác, quá trình trưởng thành sẽ không khổ cực như vậy.”

Nhất thời, Giang Mãn Phúc bị lời nói chân thành của hắn làm cho vui vẻ, mọi bất mãn đối với ‘tên khốn kiếp muốn bắt cóc con gái hắn’ này bỗng chốc phai đi đáng kể, hảo cảm thì cứ tăng lên không ngừng.

Mẹ nó! Dễ mềm lòng như vậy, vô dụng! “Kỳ Nhạc huynh đệ” thấy Tu Lập Hành nói mấy câu liền mua chuộc ba mình, không hẹn mà cùng bủi môi âm thầm khinh bỉ.

Không cần hâm mộ, em sẽ ở bên cạnh anh! Phản phát nhìn ra tâm tư của hắn, Giang Tâm Hồng lặng lẽ vuốt cánh tay của hắn, lấy ánh mắt không tiếng động an ủi hắn.

Anh biết! Tu Lập Hành hiểu được tâm ý của nàng, mỉm cười.

Đang lúc mọi người đều nặng tâm tư thì ‘leng keng’ một tiếng chuông cửa vang lên.

“Em đi mở cửa!” Nghĩ thầm là anh họ đến, Giang Tâm Hồng vội vàng chạy đi.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy nàng cùng một người thân hình cao lớn, âu phục phẳng phiêu đi vào.

“Chú ba!” Luật sư Giang Hâm Minh cúi người chào Giang Mãn Phúc, xong lại quay sang hai người em họ song sinh nói: “ anh Kỳ, anh Nhạc, các người cũng ở đây à!”

“Kỳ Nhạc huynh đệ” nghe vậy đồng thời nhếch miệng cười một tiếng, khoan khoái vẫy tay, cho hắn sự chào đón không tiếng động.

“A Minh, đến, ngồi bên này!” Giang Mãn Phúc rất nhiệt tình lôi kéo cháu ngồi bên cạnh mình.

“Vị này là?” Vừa ngồi vào chỗ của mình, Giang Hâm Minh liền hướng người nam nhân không tính là lạ mặt nhưng chưa biết tên nhìn đến, ngay sau đó ánh mắt lại hứng thú nhìn Giang Tâm Hồng.

Đây không phải là người lần trước cùng nàng đi dạo hiệu sách sao? Không nghĩ tới lại tiến triển nhanh như vậy, đã tiến đến trong nhà chú hắn rồi.

Nghe vậy, không đợi người bên cạnh mở miệng, Tu Lập Hành mỉm cười nói: “ Tiểu đệ họ Tu, Tu Lập Hành. Anh chính là anh họ rất lợi hại mà Tiểu Mân hay nhắc đến đi? Hạnh ngộ! Hạnh ngộ!”

Còn tưởng rằng nam nhân khác trong nhà họ Giang đều giống “Kỳ Nhạc huynh đệ” và Giang Mãn Phúc, đối với phái nam xuất hiện bên cạnh Tiểu Mân sẽ không có thiện cảm, lại còn gây khó khăn, nhưng vị anh họ luật sư này xem ra thái độ rất tốt, không có cảm giác ác ý.

(Cái này là chân nhân bất lộ tướng, haha, chỉ âm thầm chơi xỏ, không công khai đối địch, ta thích loại nham hiểm này)

“Tiểu Mân, em/con cũng chưa từng nói bọn anh/ba lợi hại bao giờ!” Ba cha con họ Giang trầm miệng một lời kêu lên, trên mặt có thật sâu ganh tị cùng bất bình.

“Con đâu có nói anh ấy lợi hại!” Giang Tâm Hồng đỏ mặt phủ nhận.

“ Em nói anh ấy lên tòa án cơ hồ là bách chiến bách thắng, không phải lợi hại thì là gì?” Tu Lập Hành giả bộ không hiểu nháy mắt, ý đồ trêu đùa.

“Thì ra địa vị của anh trong lòng tiểu công chúa lại cao như vậy.” Giang Hâm Minh mặt cảm động trêu ghẹo nói.

“ Cũng không có, được không?” Giang Tâm Hồng tức giận liếc mắt, quyết định đem đề tài quay về việc chính sự,

Nàng rất nhanh đem chuyện của Tu Lập Hành nói ra một lần, tràn đầy hy vọng nhìn anh họ của mình, mong hắn ột cái ý kiến tốt.

Giang Hâm Minh không có trả lời ngay, trầm ngâm một lát mới chậm rãi nói: “ Bình thường án này, bởi vì quan niệm luân lý truyền thống, kia người con có rất ít phần thắng, hơn nữa nếu năng lực kinh tế của hắn tốt, sẽ bị cho rằng càng nên phụ trách nuôi dưỡng cha mẹ.”

Lời này vừa nói ra, cả người Tu Lập Hành cứng đờ, thần sắc lạnh lạnh, chẳng lẽ hắn thật thoát không khỏi người đàn ông kia sao?

Một người cha cho đến bây giờ cũng chưa từng cho hắn miếng cơm ăn, tại sao chỉ vì quan hệ huyết thống mà bắt hắn nuôi dưỡng?

Ông ta chưa bao giờ tận trách nhiệm làm cha, tại sao hắn lại phải tận trách nhiệm làm con?

Nhận thấy tâm tình tối tăm trong mắt hắn, Giang Tâm Hồng trong nháy mắt tràn đầy lo lắng, nhưng là trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì để an ủi hắn, ngược lại Giang Mãn Phúc bắt bình kêu la——

“Mẹ nó! Chẳng lẽ chưa từng nuôi con, không chịu trách nhiệm biến mất hai ba chục năm trời, bởi vì muốn kiện con trai mà xuất hiện trở lại, như vậy cũng có thể thắng kiện sao?” Giang Mãn Phúc lòng đầy nộ khí, cảm thấy làm như vậy chẳng khác gì dung túng loại cha mẹ không có trách nhiệm chỉ biết sinh không biết nuôi kia.

Nghe lời nói bất bình này, Tu Lập Hành chỉ có thể lắc đầu cười khổ, nhưng trong lòng lại quyết định, coi như biết rõ không thắng được, hắn cũng nhất định phải kiện tới cùng, nhất định không khuất phục.

“Tuy nói rất ít người thắng kiện, nhưng cũng không phải không có!” Giang Hâm Minh bình tĩnh cười nói: “Điều lệ trong luật dân sự bổ sung và hiệu đính có nói trường hợp cha mẹ không tận nghĩa vụ nuôi dưỡng thì con cái có thể chủ động miễn trừ nghĩa vụ nuôi dưỡng.”

“Thật tốt quá!” vui vẻ kêu to, ôm ánh tay Tu Lập Hành. “Lập Hành, có điều lệ này, cơ hội thắng kiện của anh càng lớn.”

A... Cảm tạ tu bổ luật dân sự, hắn rốt cục có chút hy vọng có thể thoát khỏi người đàn ông không chịu trách nhiệm kia.

Cho đến giờ phút này, thần sắc lạnh lùng của Tu Lập Hành mới tan đi, quay đầu nhìn nàng hoan hô thay mình vui vẻ nở nụ cười rục rịch, tâm thần không khỏi bị rung động, con mắt trở nên mềm dịu...

“Mẹ nó! Tiểu Mân, con ôm hắn làm gì? Còn không mau buông ra!” Mắt thấy con gái bảo bối chủ động ôm lấy Tu Lập Hành, Giang Mãn Phúc nóng nảy kêu la, suýt chút nữa nhảy dựng lên chủ động tách hai người ra.

Bị ba mình quát như vậy, Giang Tâm Hồng không thể không tiếc nuối buông tay; mà Tu Lập Hành nhìn cánh tay đột nhiên trống rỗng, tim chợt thấy trống rỗng cùng mất mát.

Kinh ngạc nhìn Giang Mãn Phúc rống to, lại nhìn một chút “Kỳ Nhạc huynh đệ” và Giang Hâm Minh một bên làm bộ mặt xem kịch vui, cuối cùng nhìn đến Giang Tâm Hồng quan tâm nở nụ cười, hắn vừa hâm mộ lại không khỏi nghĩ thầm...

Vì sao có gia đình có thể vui vẻ hòa thuận như vậy, hạnh phúc mỹ mãn, lại có gia đình ba mẹ li dị, cuối cùng còn phải cha con đối đầu?

Nếu có một ngày hắn cũng có thể trở thành người trong gia đình này, có phải hay không cũng có thể cãi nhau rồi lại hòa thuận vui vẻ hạnh phúc?

“Sao vậy?” Nhận thấy sự khác thường của hắn, Giang Tâm Hồng quan tâm nhỏ giọng hỏi thăm.

Tu Lập Hành đột nhiên hồi phục tinh thần, mỉm cười len lén cầm tay nàng, nhẹ nhàng lắc đầu một cái. “Không có gì!” A, một ngày nào đó trong tương lai, hắn cũng sẽ trở thành người nhà họ Giang.

Giang Tâm Hồng khê đỏ mặt, có chút bận tâm bị ba phát hiện bọn họ đang nắm tay, may mắn Giang Mãn Phúc chỉ lo dựng râu trợn mắt, từ đầu đến cuối không có phát hiện.

Đang lúc hai người ngang nhiên ăn trộm trước mặt cảnh sát, hơn nữa còn hưng phấn không có bị phát hiện thì một giọng nói vang lên—

“Hắc hắc, đừng chỉ lo tán gẫu.” Trần Nguyệt Tú từ trong phòng bếp nhô đầu ra, nhiệt tình chào mời, “Bữa tối nấu xong, các người mau qua đây ăn!”

Hòa trong tiếng chào hỏi, cãi nhau, trò chuyện, mọi người rôi rít đi về phía bàn ăn, hơn nữa Giang Mãn Phúc và “Kỳ Nhạc huynh đệ” còn hung hăng chạy qua giành chỗ trước, Giang Hâm Minh thứ hai, Tu Lập Hành và Giang Tâm Hồng là sánh vai nhau vào sau cùng.

“Đúng rồi!” Giang Hâm Minh tựa như là nhớ ra cái gì đột nhiên quay đầu lại, nhìn Tu Lập Hành đang từ phía sau đi tới mỉm cười. “Dựa vào quan hệ giữa cậu và Tiểu Mân, tiền phí luật sư tôi sẽ cho giá đặc biệt.”

Dứt lời, rút ra tờ giấy không biết được viết xong từ bao giờ, cười mị mị nhét vào trong tay Tu Lập Hành, sau đó lại vui vẻ đi về phía bàn ăn, phản phát như cái gì cũng chưa từng nói qua.

“Bên trên viết cái gì?” Giang Tâm Hồng tò mò hỏi thăm.

Tu Lập Hành cuối đầu nhìn trên giấy rõ ràng ghi con số lớn gấp hai lần giá thị trường, thật không biết nên tức hay nên cười...

(Cho anh biết hớ, lúc đầu còn tưởng Minh ca hiền)

Ai nói hần không có ác ý? Thì ra vị anh họ này đem những hành động làm khó toàn bộ che giấu dưới nụ cười vô hại, hần lúc trước đưa ra kết luận như vậy là quá vội rồi!

Nên nói thật không hổ là anh họ của “Kỳ Nhạc huynh đệ” sao? Bản lĩnh thừa cơ lừa đảo còn cao hơn một bậc!

Ban đêm, khi Tu Lập Hành từ nhà họ Giang trở về, vừa vào cửa đã nhìn thấy mẹ đang nói chuyện điện thoại, trên mặt rõ ràng là ầu sầu cùng khó xử, hơn nữa nhìn thấy hần quay trở về lại nói chuyện nhanh hơn một chút.

“Tốt lắm! Lão Vương, Lập Hành về rồi, chuyện này chúng ta hôm khác bàn lại.” Dứt lời liền vội vàng cúp điện thoại, tựa hồ không muốn cho hần nghe ra đầu mối gì.

Vậy mà Tu Lập Hành lại là một người nhạy cảm ,sắc bén, chỉ nghe mấy câu sau liền nghĩ đến lúc ở công ty xung đột với Vương Di Trăn, trong lòng liền hiểu mẹ và bác Vương bàn bạc chuyện gì trong điện thoại.

“Bác Vương tìm mẹ tố cáo con sao?” Tu Lập Hành ngồi trên ghế sa lon, nói thẳng vào vấn đề.

Chỉ một thoáng, Tu Tú Dung bị câu hỏi của hần làm cho hết hồn, nhưng ngay sau đó, hiểu được con trai khẳng định đã đoán ra cuộc điện thoại của mình và lão Vương, nàng lập tức thở dài một cái, chậm rãi đến ngồi bên cạnh hần. “ Đừng hiểu lầm, bác Vương là gọi đến xin lỗi.”

Mỉm cười vỗ vỗ tay con trai, lúc đầu nàng nhận điện thoại liền bị lão Vương nói liên tiếp cho đến đầu óc choáng váng không dậy nổi, sau lại rất cục làm rõ vấn đề, trong lòng không khỏi thở dài thật sâu.

Vốn là nàng nhìn ra Vương Di Trăn không có hảo cảm với mình, sau lại vì quan hệ với Lập Hành mới thân thiện với nàng một chút.

Có thể trong lòng Lập Hành đã có người con gái khác, cộng thêm bản tính hần vốn trong trẻo lạnh lùng, nếu không phải là người quen thuộc gì thì hần chỉ có thể duy trì lễ phép bên ngoài, tuyệt đối sẽ không cùng với đối phương có dính líu gì đặc biệt.

Con trai của mình, mình hiểu!

Đại khái là Vương Di Trăn quá mức nóng tính, rất cục dấm lên trái boom hẹn giờ của hần, cho nên mới bộc phát xung đột.

Có lẽ Vương Di Trăn sau khi về nhà không nhận được tức giận mới nổi nóng với lão Vương, ồn ào phản đối việc kết hôn giữa hai người già bọn họ, không cẩn thận nói ra đủ loại thành kiến cùng ác ý với Tu Tú Dung, cho nên hai cha con nàng cũng tan rã không vui.

Lão Vương trước nay là người biết phải trái, cũng rõ ràng tính khí kiêu căng của con gái, cùng với Tu Lập Hành phát sinh xung đột mặc dù không dám nói toàn bộ đều là lỗi của nàng nhưng khẳng định phần lớn là do nàng sai, cho nên mới vội vàng gọi điện thoại cho Tu Tú Dung tạ lỗi, rất sợ bởi vì con cái không hợp mà khiến tình cảm lúc xế chiều của bọn họ phải trắc trở.

Tu Lập Hành mặc dù không rõ bác Vương hiểu được bao nhiêu chuyện bên trong nhưng ông gọi điện thoại đến xin lỗi mẹ hần, khẳng định là biết con gái mình đối với mẹ hần có lời mắng chửi khó nghe, mặc dù hần không cho là bản thân có lỗi, nhưng là...”Mẹ, thật xin lỗi!”

Nhẹ nhàng nhận lỗi với mẹ.

Ai! Hần cùng Vương Di Trăn trở mặt, khẳng định là khiến mẹ khó xử không ít.

“Xin lỗi cái gì chứ?” Tu Tú Dung tựa hồ hiểu được suy nghĩ của con trai, nhẹ nhàng chỉ trích hần một cái, lập tức mỉm cười nói: “ Mẹ cũng không cảm thấy nhất định phải cùng lão Vương ở chung một chỗ, cho dù ở chung một chỗ cũng không nhất định phải kết hôn; nếu con của hần đã không thích mẹ, mẹ cũng không muốn gả qua lại phải xem sắc mặt người khác mà sống.”

Nàng vì một đoạn hôn nhân trước đây mà chịu thua thiệt nhiều năm, cũng học được khôn ra không ít, cũng không ngu lại tùy tiện ngã vào một cuộc hôn nhân khiến cho bản thân không vui vẻ.

Tu Lập Hành nghe được mẹ nói như vậy mới nở nụ cười, thân mật nắm bả vai gầy yếu của bà, nháy mắt trêu chọc nói: “ Thật ra thì mẹ với bác Vương nếu muốn kết hôn cũng không phải không được, liền đem ông ấy về ở rể nhà chúng ta đi, nhà này để cho hai người ở, thế nào?”

Tu Tú Dung nghe vậy vừa tức vừa buồn cười khẽ gắt một tiếng, xấu hổ nghiêm mặt đuổi người. “ Con dám trêu chọc người lớn như vậy? Đi đi đi, đi tắm mau, ngủ sớm một chút!”

Cười cười đứng dậy đi về phòng, Tu Lập Hành đi đến cửa phòng đột nhiên quay đầu lại, nghiêm trang nói: “ Mẹ, lời con nói vừa rồi là nghiêm túc.”

“Mẹ biết!” Tu Tú Dung khẽ mỉm cười, thần sắc bình tĩnh nhu hòa. “ Có điều mẹ vẫn là muốn được ở cùng con, cùng với con dâu tương lai và cháu nội của mẹ ở chung một chỗ, hưởng thụ niềm vui ngậm kẹo dỗ cháu đây!”

Về phần lão Vương...Vui vẻ thì hẹn nhau ra ngoài, tách ra trở về lại cùng cả nhà hưởng thụ thiên luân (vui với con cháu), vậy không phải rất tốt sao?

Bác Vương đáng thương, muốn kết hôn với mẹ xem chừng là rất khó đây! Nhìn ra tính toán trong lòng mẹ, Tu Lập Hành âm thầm vì người khác mặc niệm, cười xoay người về phòng.

Chẳng qua là hần về phòng, không vội lấy quần áo đi tắm mà ngược lại cầm ra tờ giấy A4, trầm tư một hồi, cuối cùng cầm bút, ở chỗ in bốn lựa chọn ‘ kém, trung bình, khá, tốt’ , không chút do dự đánh vào ô ‘kém’.

Hần cũng không cảm thấy là mình lấy việc công báo thù riêng, hoặc là thù dai, mà là trong thời gian thử việc, biểu hiện của vị phụ tá này thật làm cho người ta thất vọng.

10. Chương 10

Bên trong tòa án, không khí trầm trọng nghiêm túc, một người đàn ông trung niên ăn mặc cũ rách ngồi ở chỗ nguyên cáo, ánh mắt phiêu hốt lóe lên, thỉnh thoảng chột dạ nhìn về phía nam nhân thần sắc trong trẻo lạnh lùng đang thẳng lưng ngồi tại vị trí bị cáo.

Lúc quan tòa liên tiếp đặt câu hỏi, người trung niên lắp bắp trình bày cuộc sống khốn đốn nhiều năm, chưa từng thấy con trai thăm hỏi, cũng không có tận trách nhiệm nuôi dưỡng.

“Kháng nghị!” Đang lúc ông ta càng nói càng trôi chảy, giống như mình thật sự chịu nhiều oan ức, luật sư Giang Hâm Minh đột nhiên lên tiếng. “ Lúc bị cáo Tu Lập Hành còn trong bụng mẹ, bị cáo Trần Kiến Cát đã rời khỏi gia đình, bỏ vợ bỏ con nhiều năm, chưa bao giờ nuôi dạy bị cáo, căn cứ luật dân sự bổ sung và hiệu đính điều thứ mộtTiểu MânTiểu Mân8-một , đối với cha mẹ chưa làm tròn trách nhiệm nuôi dưỡng, con cái có thể chủ động miễn trừ trách nhiệm phụng dưỡng.”

“Nói vậy!” Đột nhiên Trần Kiến cát bỏ vợ bỏ con kia tức giận kêu to: “ Con cái phụng dưỡng cha mẹ là chuyện hiển nhiên, dù nói thế nào máu trong người nó cũng là máu của ta, bây giờ ta già rồi, cần một chút phí sinh hoạt của nó cũng quá đáng sao?”

Lời nói vô sỉ không cần mặt mũi như thế, làm sao ông ta có thể nói thành quang minh chính đại như vậy? Ở chỗ ngồi của bị cáo, sắc mặt Tu Lập Hành tái xanh, trong lòng vừa tức giận vừa không dám tin, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ cùng phỉ nhổ nhìn chằm chằm người được gọi là cha ruột của mình.

Mà tại hàng ghế dự thính, cả nhà họ Giang năm miệng người đến hỗ trợ thanh thế đều nhìn không được xôn xao, giọng của Giang Mãn Phúc và “Kỳ Nhạc huynh đệ” là lớn nhất, Tu Tú Dung thì lại khản trương vô cùng, may có Trần Nguyệt Tú ngồi bên cạnh thỉnh thoảng nhẹ giọng an ủi.

Giang Tâm Hồng nắm chắc hai quả đấm tức giận thay cho Tu Lập Hành, thấy vẻ mặt hấn cương cứng lại, sắc mặt màu gỉ sét, toàn thân căng thẳng như tùy thời đều có thể gãy làm hai, mắt nàng sáng rực nhìn hấn, mong hấn có thể nhìn thấy tâm ý của mình.

Giống như có thần giao cách cảm, trong phút chốc, Tu Lập Hành quay đầu nhìn về hàng ghế dự thính, cứ như vậy chạm tới ánh mắt của Giang Tâm Hồng, bên trong một mảnh huyền não, hai người không tiếng động đưa mắt nhìn nhau, chợt thấy nàng giơ lên cánh tay làm ra động tác ủng hộ, đồng thời trong miệng cũng lớn tiếng kêu—

“Cố lên!”

Giọng nói vừa to vừa rõ, lẫn át tiếng nói của mọi người, xông thẳng vào tai Tu Lập Hành, khiến hấn không khỏi nở nụ cười, vốn là oán giận đối địch lại biến thành âm áp bao trùm.

“Yên lặng!” Quan tòa nhìn thấy ồn ào, cầm lên tiểu mộc (* cái cục để mấy anh đập lấy uy ấy mà, ta không biết gọi nó là cái gì nữa) gõ xuống mặt bàn, đợi mọi người yên tĩnh lại mới nhìn sang chỗ luật sư của bị cáo. “ Bị cáo còn có lời gì muốn nói?”

“Đúng vậy!” Giang Hâm Minh bình tĩnh đứng lên trình bày chi tiết. “ Nếu như chỉ cống hiến một con tinh trùng mà chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của người cha, sinh mà không nuôi, nhiều năm sau lại dùng quan hệ máu mủ yêu cầu bị cáo chu cấp phí sinh hoạt, như vậy không phải chúng ta cũng có thể nói năm xưa Trần Kiến Cát tiên sinh lúc tự an ủi xuất tinh ra ngoài giấy vệ sinh, tinh trùng kia không phải cũng là con của hấn sao, chúng ta có thể kiện hấn mưu sát con ruột sao?”

(Ôi, em sợ Minh ca quá! Gõ đoạn này mà tay run run)

Ví dụ thiên tài như vậy vừa đưa ra, hàng ghế dự thính nhất thời tung ra tiếng cười to điên cuồng, ngay cả quan tòa cũng thâm ho khan vài tiếng che giấu nụ cười, mà Tu Lập Hành lại phức tạp nhìn luật sư, không biết nên khóc hay nên cười.

(Ta cảm thấy máu mủ vô tình như thế này chỉ có bi ai chứ không có gì đáng cười hết.)

“Này, này, sao có thể so sánh như vậy?” Trần Kiến Cát tức giận, nóng nảy kêu to, “ Đây hoàn toàn là già mồm át lễ phải, căn bản không thể so sánh như vậy...”

“ Yên lặng!” Quan tòa gõ tiểu mộc một cái, lần nữa trầm giọng yêu cầu, “ Nguyên cáo xin giữ yên lặng.”

Thật vất vả đợi tòa án khôi phục yên tĩnh, quan tòa lại đặt câu hỏi, hai bên lại lời qua tiếng lại một hồi, cuối cùng quan tòa quyết định lần sau mở phiên tòa bàn lại.

Vì vậy mọi người nối đuôi nhau rời khỏi tòa án, mà nguyên cáo Trần Kiến Cát lúc này ở trong tòa lời lẽ hùng hồn, lúc này lại trốn trốn tránh tránh rồi đi trước, giống như không còn mặt mũi gì nhìn mặt đứa con trai bị hấn lôi ra tòa.

Trong hành lang tòa án, Tu Lập Hành nhìn bóng lưng lén lén lút lút rời đi, trong lòng lẫn lộn đủ thứ cảm xúc, khó có thể hình dung.

Trong phiên tòa hùng hùng hổ hổ, ra khỏi tòa án lại chợt dạ chạy mất, ngay cả mặt mũi nhìn mẹ con hấn cũng không có, buồn cười đến cỡ nào!

Với năng lực kinh tế của hấn hôm nay, mỗi tháng đưa cho người kia một khoảng phí nuôi dưỡng cũng không phải việc gì khó, vậy tại sao?

Nếu như năm đó người đàn ông kia đối với mẹ con hấn có một chút tình cảm, hôm nay có lẽ không cần phải ra nông nổi này đi?

Cha con gặp nhau ở tòa án, xảy ra chuyện khó chịu như vậy hấn cũng không quá để ý, nhưng muốn hấn đưa tiền ột người chưa từng nuôi dưỡng hấn, thậm chí còn không chút nương tình đánh mẹ con hấn, suýt chút nữa ép hai người bọn họ lưu lạc đầu đường xó chợ, điều này sao có thể khiến hấn cam tâm?

Hấn không phải người bác ái, cho nên đối với người đàn ông này, cho dù có máu mủ thâm tình đi nữa...

Rất xin lỗi, hấn vẫn không thể tha thứ!

Huống hồ năm hần tốt nghiệp đại học, ông ta mượn tiền rồi mất tích, cũng không có nghe nói gì đến a!

Đủ rồi! Đã đủ rồi! Cuộc đời của mẹ con hần nếu thiếu đi sự tồn tại của ông ta chỉ có thể tốt hơn mà thôi, cho nên cũng đừng có quay lại làm phiền bọn họ.

“Nhìn cái gì vậy?” Đột nhiên, Giang Tâm Hồng đi tới bên cạnh hần, nhẹ nhàng kéo bàn tay sắp lạnh như băng của hần, trên mặt biểu lộ tò mò cùng lo lắng.

Tu Lập Hành lắc đầu một cái, thu hồi tầm mắt, nhìn nàng một chút, lại nhìn người nhà họ Giang đi phía trước đang cùng mẹ hần vui vẻ nói chuyện phiếm, trong lòng hần lại càng phức tạp, chỉ có thể trở tay nắm lấy bàn tay ấm áp của nàng. “Anh rất hâm mộ em có một gia đình ấm áp hòa thuận như vậy.” Nhẹ nhàng, hần không khỏi cảm thán nói ra hâm mộ trong lòng.

Giang Tâm Hồng nghe vậy ngượng ngùng cười một tiếng, đỏ mặt lấp bắp nhỏ giọng, “Cái đó...anh...em với anh...chúng ta...có thể...người một nhà...”

Lời nói của nàng đứt quãng giống như ngâm trong miệng, vừa nhỏ lại mơ hồ không rõ. Nhưng Tu Lập Hành lại thính tai nghe được, lập tức không khỏi nhướn mày...

Đây là câu hôn sao?

Hần buồn cười, đang định đáp lời thì lại thấy “Kỳ Nhạc huynh đệ” không biết từ lúc nào quay ngược trở lại, mặc dù không nghe thấy lời ‘câu hôn’ của em gái mình nhưng lại nghe thấy tâm tư ngưỡng mộ của hần, lập tức cười ha ha vỗ vai hần—

“Người anh em, không cần hâm mộ...” Giang Hâm Kỳ cười đến như tên trộm.

“Chờ đến người cũng Tiểu Mân đính hôn...”Giang Hâm Nhạc ăn ý tiếp lời.

“Ba ta chính là ba người...” Tiếp tục chơi không ngán tiếp lời.

“Nhà ta chính là nhà người...” Anh em không ngán, hần cũng không ngán.

“Người muốn có thật nhiều người nhà thì sẽ có thật nhiều người nhà...” Hai tay vòng lại trước ngực.

“Người muốn có thật nhiều yêu thương thì sẽ có thật nhiều yêu thương...” Ngắc đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời.

“Đến ở rể nhà ta đi!” Hợp xướng âm cao quảng tám. “Để cho người đạt được ước vọng, mở ra cuộc sống tốt đẹp.”

Tu Lập Hành bị hai anh em này ăn ý mười phần trêu chọc, tâm tình sâu não phức tạp nháy mắt biến mất, chỉ còn lại tràn đầy buồn cười và xao động.

“Hai người thật phiền!” Giang Tâm Hồng vừa thẹn vừa quẫn, đỏ mặt nghiêm nghị kêu to, cảm thấy hai người anh này cơ hồ là tận dụng mọi thời cơ để trêu chọc người khác, thật quá khiến người ta chán ghét.

Nếu mục đích trêu chọc đã đạt được, “Kỳ Nhạc huynh đệ” cũng không lãng phí thời gian cùng bọn họ dây dưa, thẳng cười ha ha chạy về phía trước.

“Anh, anh không cần để ý bọn họ, bọn họ đều thích nói hưu nói vượn!”Giang Tâm Hồng nhìn nam nhân bên cạnh, khí thế hung hăng vừa nãy lại biến thành lúng túng thẹn thùng.

Ô...Mặc dù nàng cũng muốn cùng hần trở thành người một nhà, nhưng không phải là để cho hai người anh sanh đôi cứ như vậy kêu loạn ra ngoài, cảm giác rất không lành mạnh!

Tu Lập Hành nhìn thấy nàng khuôn mặt đỏ bừng, vui vẻ gọi lên khoe miệng, đang định mở miệng nói chuyện thì bả vai lại đột nhiên bị vỗ mạnh từ phía sau—

“Ở rể cũng là lựa chọn không tệ!” Âm thanh chậm rãi phối hợp với tiếng cười, Giang Hâm Minh từ phía sau đi tới vô cùng thành ý thật lòng.

“Anh họ!” Giang Tâm Hồng thét chói tai, da mặt lại càng đỏ thêm.

“Ha ha ha ha ha...” Giang Hâm Minh lưu lại một chuỗi cười to, đuối lên gia nhập với “Kỳ Nhạc huynh đệ” ở phía trước.

“ Xem ra sau này anh thật sẽ có thật nhiều người nhà cùng tình yêu thương.” Tu Lập Hành không nhịn được cười khê, trong lòng mong chờ ngày đó mau đến.

Di? Ý của hần có phải...Giống như hiểu ra cái gì, Giang Tâm Hồng thoáng chốc toàn thân đỏ như tôm luộc, ngượng ngùng nhìn hần. “ Cho nên...Anh đồng ý đến ở rể nhà em?”

Một hồi không nói gì, Tu Lập Hành trừng mắt nhìn cô gái trước mắt, vẻ mặt cổ quái, không biết nên cười hay nên khóc.

Ai! Tại sao nàng lại luôn nghe nhầm trọng điểm?

Những ngày kế tiếp xem như sóng yên gió lặng, Tu Lập Hành cùng Giang Tâm Hồng tới lui ổn định, Giang Mãn Phúc mặc dù có lời oán thán nhưng là không có phản đối nữa; mà Tu Tú Dung bởi vì đến dự phiên tòa mà chính thức quen biết người nhà họ Giang, thậm chí còn cùng Trần Nguyệt Tú tán gẫu rất hợp ý mà kết thành bạn tốt, thỉnh thoảng còn hẹn nhau ra ngoài dạo phố tán gẫu.

Về phần Vương Di Trần bởi vì bị giám sát viên đánh điểm “kém” nên sau thời gian thử việc liền bị công ty sa thải, đối với kết quả này, “Kỳ Nhạc huynh đệ” sảng khoái vô cùng, còn mãnh liệt hoài nghi cái giám sát viên kia chính là Tu Lập Hành, nhưng bất kể nói gì, hần vẫn thủy chung trầm mặt từ chối cho ý kiến.

Về vụ kiện bỏ rơi thân sinh, sau nhiều lần mở phiên tòa, luật sư của bị cáo là Giang Hâm Minh đã dùng tất lý lẽ rành mạch trình bày, một mực bác bỏ chỉ trích của Trần Kiến Cát, thậm chí còn mời hàng xóm cũ của bọn họ đến làm chứng, chứng thực Trần Kiến cát lúc trẻ thật sự là lòng lang dạ sói, bỏ vợ bỏ con, chưa bao giờ làm tròn bổn phận người cha.

Cho nên đến phiên tòa cuối cùng, quan tòa anh minh phán quyết ông ta không có quyền đòi nuôi dưỡng.

Nói đơn giản, Tu Lập Hành thắng kiện, không cần chu cấp cho ông ta nữa xu sinh hoạt phí.

Phán quyết này vừa ra, hàng ghế dự thính trong tòa án liền vang lên tiếng hoan hô và vỗ tay kịch liệt, mà Trần Kiến Cát thua kiện lại chỉ có thể khó chịu chặt vật rời đi.

Về phần Tu Lập Hành lại là hiếm khi vui đến không nén được như vậy, chạy lên hàng ghế dự thính ôm lấy mẹ, ngay sau đó lại buông ra, ôm lấy Giang tâm Hồng, ôm lâu một chút, đến khi Giang Mãn Phúc bắt mẩn rống to mới thôi.

Tóm lại, hết thấy đều thuận lợi, thuận lợi đến Tu Lập Hành cảm thấy cuộc sống thật là tươi đẹp.

Bất quá, đang ở trong một mảnh trời mộng ảo tốt đẹp, thực tế lại tới....

“Ba bảo chúng ta rảnh rồi mang Tiểu Mân và họ Tu về Nghi Lan!” Mới gác điện thoại, Giang Mãn Phúc liền lập tức biến sắc nói, một đôi mắt không thiện ý trừng Tu Lập Hành đang ngồi trên sa lon trong phòng khách.

Mẹ nó! Họ Tu này gần đây chạy tới nhà hần cứ như là chạy vô phòng bếp nhà mình vậy, không những bắt cóc con gái yêu quý mà còn dẫn mẹ đến bắt cóc thêm một người, để cho hần gần đây làm một ông già cô đơn, thật tức chết đi được.

“ Ba làm sao biết Tiểu Mân có bạn trai?” Trần Nguyệt Tú rất là nghi ngờ.

“Đúng vậy! Ông nội làm sao biết?” Giang Tâm Hồng cùng chung ý nghĩ.

“Nhất định là anh Minh nói!” Giang Mãn Phúc nhìn có chút hả hê.

Hắc hắc...Họ Tu nếu theo bọn họ về Nghi Lan, nhất định bị chính cho chết.

Nghĩ đến đây, Giang Mãn Phúc vui vẻ, đột nhiên cảm thấy dẫn hần về gặp mặt mọi người cũng không đến nỗi khó chịu.

Không hổ là là cha con, Giang Tâm Hồng cũng nghĩ y như vậy, lập tức lòng tràn đầy bi thương nhìn nam nhân bên cạnh...

Nhìn xem thân thể gầy gò, hần thật sự có thể chịu nổi những chú bác, anh họ, em họ giống như hùm như hổ của nàng liên thủ tàn phá sao? Chỉ nghĩ thôi cũng khiến nàng run lên!

“Yên tâm!” Phảng phất nhìn ra lo lắng của nàng, Tu Lập Hành ngược lại rất bình tĩnh. “Bình tới tướng đỡ, nước đến dê ngăn.”

Chỉ sợ binh quá nhiều, nước quá mạnh, hần ngăn không nổi trốn cũng không được a! Giang Tâm Hồng thiếu chút nữa quỵ rạp xuống đất, nghĩ đến thủ đoạn của những người kia, nàng khóc không ra nước mắt.

“Anh sẽ không nữa chừng bỏ cuộc đi?” Như muốn lấy được cam kết khiến mình an tâm, nàng đáng thương nhìn hần, lần nữa hỏi ra vấn đề đã hỏi tới hỏi lui nhiều lần.

“Sẽ không!” Tu Lập Hành cố nhin cười, đưa ra ba ngón tay thề thốt.

“Coi như bị một đám người hùng hổ kéo đi nghĩa trang cũng sẽ không?” Giang Tâm Hồng sắp khóc.

Ồ...Năm đó bị bắt đi nghĩa trang, bây giờ nghĩ lại nàng còn sợ giống như gặp quỷ, khẩn trương đến có thể rút gân, chỉ sợ có người nấp trong bóng tối, tùy thời sẽ nhảy ra kéo hần đi.

“Em rốt cục còn có bao nhiêu tuyệt vọng?” Tu Lập Hành không nhin được bật cười.

Xem ra lần đi nghĩa trang đó đã tạo thành bóng ma trong lòng nàng.

“Rất tuyệt vọng...Vô cùng tuyệt vọng...” Nàng vẽ mặt như đưa đám, che mặt rên rỉ.

“Yên tâm đi!” Một tay kéo Giang Tâm Hồng vào trong ngực, Tu Lập Hành vui vẻ cười to. “Anh đối với nghĩa trang rất là quen thuộc, chỉ có thể có cảm giác ‘giống như ở nhà’ thôi, không dọa anh được...”

Bên này, người có tình ôm nhau, bên kia, Giang Mãn Phúc đứng sau lưng bọn họ, phát hỏa thật lớn—

“Mẹ nó! Người lại dám ôm con gái ta? Lão tử còn chưa có chết, còn không mau buông ra!”

(Bóng đèn Điện Quang, ở đâu có điện, ở đó có Điện Quang!)

=====

Nghi Lan, một tòa tam hợp viện rộng lớn, bên trong dị thường náo nhiệt.

Chủ nhân của tam hợp viện họ Giang, là gia tộc đầy đàn ông nổi danh khắp nơi, mặc dù đời ông cha đều cùng nhau ở chung tại đây, hòa thuận vui vẻ, nhưng mà con cháu khai chi tán diệp, một phần vẫn ở gần vùng Nghi Lan này, một phần phân tán khắp Đài Loan.

Nhưng là hôm nay con cháu nhà họ Giang, bất kể gần xa, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi đều sẽ trở về đất tổ, muốn nhìn xem là ai không sợ chết như vậy.

Cho nên một phút khi Tu Lập Hành theo một nhà năm người của Giang Mãn Phúc bước vào liền được hưởng siêu đãi ngộ — trở thành tâm điểm của mấy chục cặp mắt!

“Chính là hần...”

“Thật không sợ chết...”

“Hắc hắc..Để cho chúng ta khoản đãi khách quý thật tốt đi...”

Lời nói cùng với tiếng bẻ ngón tay từ chỗ nhóm nam nhân như hùm như hổ của nhà họ Giang không ngừng vang ra, làm cho người ta không nhin được thay kẻ ‘không sợ chết’ kia cảm thấy lo lắng.

Áp lực...Thật rất lớn!

Ngay cả đã bước ra xã hội nhiều năm, gặp phải nhiều tình huống như Tu Lập Hành, vào giờ phút này đứng dưới ánh mắt không có hảo ý của mọi người, lưng cũng nhin không được đỡ đỡ mồ hôi lạnh.

Ai! Khó trách những nam nhân trước kia đều bị dọa đến tè ra quần, bỏ trốn mất dạng, đó hoàn toàn là bản năng tự vệ lánh rủi tìm may của con người!

“Không nên bị khí thế của họ áp đảo!” Đang lúc hần hồn vía bay loạn thì một giọng nói vang lên, Giang Tâm Hồng trên mặt cười lớn, nhưng ánh mắt lại tràn đầy bất đắc dĩ khóc không ra nước mắt.

Ô... Cũng không phải là xã hội đen sống chết với nhau, những chú bác anh em này của nàng sao lại cứ dọa người như vậy?

Nghe tiếng, Tu Lập Hành lấy lại tinh thần, dưới ánh mắt giết người của mọi người, hấn bình tĩnh dặt tay Giang Tâm Hồng, thoải mái đi về phía đông đảo nam nhân nhà họ Giang, mỉm cười gật đầu dẫu trí, muốn có bao nhiêu hòa nhâ thì có bấy nhiêu hòa nhâ.

Làm gì phần lớn nam nhân nhà họ Giang vẫn không thương thức sự hào phóng của hấn, ngược lại người tiếp người, lời tiếp lời, trong đó, giọng của Giang Mãn Phúc là lớn nhất.

Mắt thấy nhiều người tức giận, Giang Tâm Hồng không nói hai lời, lập tức lôi kéo Tu Lập Hành chạy vào trong thính đường, muốn tìm ba nhân vật lớn tuổi nhất cầu cứu.

“Ông—“ Vừa xông vào phòng khách, chỉ thấy ba vị lão nhân nghiêm mặt ngồi thành một hàng, Giang Tâm Hồng không nói hai lời liền ngọt giọng gọi. “ Ông bác, ông chú, con về thăm mọi người rồi!”

(Nhắc lại mộ tí, ba của Giang Mãn Phúc ở giữa, là ông nội của Giang Tâm Hồng, anh của ông nội, tức là bác của GMPthì GTHgọi là ông bác, em của ông nội thì gọi là ông chú, tương tự sẽ có bà cô, bà dì vân vân (nếu có), cách xưng hô của họ như vậy chứ không có ông nội rồi ông Hai, ông Năm như mình, mình thấy phần đông người Hoa ở VN cũng gọi như vậy.)

“Tốt tốt tốt...” Liếc thấy cháu gái duy nhất của nhà họ Giang, ba vị lão gia thương yêu gật đầu liên tục bảo tốt, lôi kéo nàng nhìn trái nhìn phải, xác định không ốm cũng không có thịt thừa, lúc này mới hài lòng cười.

Mà đang lúc này, Giang Mãn Phúc cùng một đám nam nhân cũng đuổi theo vào, vốn định tức giận mắng người lại nhìn thấy ba vị lão gia, nhất thời lại nuốt trở về—

“ Ba, bác, chú, con mang Tiểu Mân cùng tiểu tử thúi kia tới thăm các người.” Dứt lời, khó chịu trợn mắt nhìn ‘ tiểu tử thúi’ một cái.

Thẳng đến lúc này, ‘tiểu tử thúi’— Tu Lập Hành mới rốt cục vinh hạnh được ba vị lão nhân gia thoáng nhìn, đồng thời liên tục hỏi tới—

“Họ gì?”

“Sống ở đâu?”

“Năm nay mấy tuổi?”

“ Có nhà có xe không?”

“ Lương tháng bao nhiêu?”

“ Nuôi được Tiểu Mân nhà ta sao?”

Chất vấn liên tục từ miệng ba vị lão gia thay phiên ném ra, khiến cho đông đảo nam nhân nhà họ Giang ở đó hài lòng gật đầu, mà Giang Tâm Hồng thì—

“Ông, cũng không phải cảnh sát hỏi cung, như vậy sẽ hù chết người ta đó—“ Nàng xấu hổ đến muốn đào một cái lỗ chui vào.

Ô...Nàng sao lại như vậy, tìm ba vị gia gia cầu cứu?

“Nếu chỉ như vậy liền hù được, vậy cũng quá vô dụng rồi, không có cũng được!” Ông nội vung tay lên, vô cùng hào khí nói, tại chỗ thẳng được đông đảo nam nhân nhà họ Giang hoan hô.

Tu Lập Hành một bên thủy chung không có cơ hội mở miệng, chỉ nhẹ cười, không chút nào bị thế trận hung mãnh này hù dọa, bình tĩnh, không nhanh không chậm đáp: “ Ba vị gia gia, con tên là Tu Lập Hành, nhà ở Đài Bắc, năm nay ba mươi hai tuổi, trong nhà chỉ có mẹ là người thân duy nhất, có nhà có xe, tiền lương hậu đãi, tuyệt đối nuôi được Tiểu Mân rất tốt.”

(Nghe giống giới thiệu đầu giờ học tiếng anh quá, Hi everybody, my name'sabc, I'm n years olds, I live with my mother...etc...

Btw, anh già quá, em muốn bay vô kêu ‘ chú chú’ quá, sợ chị Hồng đập bẹp mặt thôi.)

A...Bình tới tướng đỡ, nước tới đê ngăn, hấn sớm đã có chuẩn bị tâm lí.

“A Kỳ, hấn nói là thật sao?” Ông bác nghiêm mặt nhìn cặp sinh đôi nghe nói là đồng nghiệp của Tu Lập Hành chứng thực thông tin vừa nghe.

“Ông bác, là thật!” Giang Hâm Kỳ nhin cười, không dám nói lung tung gây sự, nếu không sau khi trở về Đài Bắc chắc chắn sẽ chết trong tay một người ‘không sợ chết’.

“A Nhạc, nhân phẩm hấn được không?” Ông chú hỏi.

“Cũng không tệ!” Giang Hâm Nhạc trả lời.

Đồng nghiệp quả nhiên không tệ! Nghe ‘Kỳ Nhạc huynh đệ’ trả lời, Tu Lập Hành rất hài lòng gật đầu, bắt quá những người khác tại hiện trường đều xùy xùy hai anh em, cảm thấy bọn họ phản bội đồng đội.

Ngay sau đó ba vị lão gia quay sang một nhà năm người của Giang Mãn Phúc và người duy nhất từng tiếp xúc với Tu Lập Hành là Giang Hâm Minh hỏi mấy vấn đề, lấy được đáp án xem như hài lòng rồi, ông nội ruột của Giang Tâm Hồng mới lên tiếng hỏi thẳng vấn đề quan trọng nhất—

“Tiểu Mân, con có định gả cho hấn không?”

Câu hỏi này vừa nhanh vừa thẳng, uy lực phi phàm, mọi người đều xôn xao xôn xao, ánh mắt đồng loạt bắn về phía Giang Tâm Hồng, thậm chí cả Tu Lập Hành cũng một mặt đầy ý cười, hứng thú chờ câu trả lời của nàng.

“Ông nội!” Gò má non mềm nháy mắt bốc cháy, lửa càng lan càng lớn, Giang Tâm Hồng hét lên. “Sao lại có thể hỏi như vậy chứ?”

Ở trước ánh mắt chăm chăm của mọi người, bảo nàng làm sao trả lời đây?

Rất mất thể diện!

“Ai nói không thể?” ông nội Giang cứ liến thoắng như thể mình rất đúng lí, vô cùng hào khí nói: “Con nếu có ý muốn gả cho hấn, ông nội liền tán thành, ngược lại, ta liền cầm chổi quét hấn ra ngoài, không cho hấn đến gần con.”

Vấn đề quan trọng như vậy, liên quan đến sự tán thành của ba vị lão gia, cũng ảnh hưởng đến quan hệ của nàng cùng Tu Lập Hành có thuận lợi hay không, Giang Tâm Hồng mặc dù vừa lúng túng vừa quẫn bách nhưng cũng không thể không đỏ mặt gượng ngừng gật đầu—

“Có...Có tính tới!” Ô...Tại sao nàng phải ở trước mặt nhiều người như vậy công khai biểu lộ tình yêu? Bây giờ thật quá mất mặt rồi!

Ba chữ “có tính tới” của nàng vừa ra, Tu Lập Hành mặt mày hớn hờ, nắm tay Giang Tâm Hồng thật chặt không buông, trông mắt trong suốt tràn đầy ánh sáng nhu hòa nhìn nàng; về phần nam nhân nhà họ Giang thì lại xôn xao một hồi, kêu la không ngừng, thậm chí còn có người bi thương rống to “Đóa hoa hồng của nhà họ Giang bị người ta hái đi rồi.”

Bất kể con cháu đủ mọi sắc thái làm loạn trong phòng khách, ông nội Giang ngược lại cười vui vẻ. “Có tính tới thì tốt, ông nội tán thành!”

“Ông nội, con biết ông thương con nhất mà!” Giang Tâm Hồng thấy được ông nội ủng hộ liền cao hứng chạy tới ôm cổ, cười rục rờ tận tình làm nũng.

“Ông bác không lẽ không thương con sao?”

“Ông chú không lẽ không thương con sao?”

Ông bác, ông chú đỏ mặt ganh tị, nổi tính trẻ con trợn mắt kháng nghị.

“Ông nội, ông bác, ông chú đều thương con nhất mà!” Giang Tâm Hồng không dám bên nặng bên nhẹ, rất linh hoạt ôm hôn từng người, khiến cho ba lão nhân vui vẻ không thôi.

Quả nhiên là con gái làm nũng sẽ được người yêu mến mà! Ba vị gia gia vui vẻ đứng dậy rồi rút lui kéo nàng đi ra ngoài, vừa đi vừa không quên dụ dỗ—

“Tiểu Mân, con thích ăn nhất dây mướp ông nội trồng, ông đi cắt cho con mấy trái...”

“Tiểu Mân, năm ngoái ông bác có làm mứt hoa quả, hôm nay vừa đúng lúc ăn được, ông đi lấy cho con...”

“Tiểu Mân, ông chú để dành cho con mấy con gà vườn, buổi tối làm thịt nấu cháo gà cho con bồi bổ...”

Chỉ một thoáng, Giang Tâm Hồng chỉ có thể quay đầu ngượng ngùng nhìn Tu Lập Hành một cái liền bị kéo đi.

Mà Tu Lập Hành lại rơi vào vòng vây của nam nhân hà họ Giang, mọi người như sói hổ không thiện ý nhìn hần chằm chằm, tình cảnh rất là hiếm ác—

“Người anh em, vận cứt chó của người đủ mạnh.” Giang Hâm Kỳ đột nhiên nhảy ra, đem tay gấu đập mạnh lên lưng người ta, vẻ mặt rất là ngạc nhiên. “Ông nội sao lại đơn giản như vậy đã ủng hộ người rồi, người là đặc biệt có duyên với người già sao?”

“Ta hoài nghi hần trước khi đến Nghi Lan đã có làm phép.” Giang Hâm Nhạc cũng vỗ tới một cái, dùng lực mạnh đến nỗi khiến người ta hoài nghi có hay không làm nạn nhân nội thương nghiêm trọng.

Sống lưng bị đau, Tu Lập Hành chỉ có thể cười khổ, bất quá, đơn giản như vậy liền có thể có được sự đồng tình của ba vị lão gia, hần cũng rất ngạc nhiên.

“Đó là vì ông nội đã tìm ta thám thính qua trước.” Giang Hâm Minh cười cười chậm rãi nói ra nguyên nhân.

Được rồi! Phí luật sư cao gấp đôi bình thường kia cũng không phải vô dụng, Tu Lập Hành nghĩ thầm trong bụng, không khỏi nở nụ cười.

Thấy hần cười, nam nhân họ Giang trong phòng khách cũng đồng loạt cười gằn...

Cười? Nhân lúc còn có thể cười thì cố mà cười đi!

Mặc dù ba vị lão gia đã đồng ý, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ không làm gì được.

Hừ hừ... Tối nay sẽ để cho hần biết cái gì gọi là sợ!

Đêm đó, sân trước nhà tổ họ Giang bày vài bàn ăn, ăn bữa tối mà giống như ăn tiệc, náo nhiệt vô cùng.

Trong bữa tiệc, Tu Lập Hành giống như bị đặc biệt chiếu cố, mỗi người trong nhà họ Giang, bất kể già trẻ đều tìm lý do rót rượu cho hần, mặc dù có Giang Tâm Hồng ở một bên khéo léo từ chối nhưng vẫn không tránh được bao nhiêu.

Thật vất vả ăn xong bữa tối, nam nhân trẻ tuổi trong nhà lại bày ra trò chơi—

“Chơi bắn nước sơn đã chiến đi!”

Đề nghị này vừa ra đã được đông đảo mọi người tán thành, duy chỉ có Giang Tâm Hồng run lên, kháng cự kêu to—

“Đã muộn thế này, lại không có trang bị, chơi bắn nước sơn đã chiến cái gì a?”

“Yên tâm! Trang bị chúng ta sớm chuẩn bị xong.” Có người kích động từ trong nhà ôm ra một đồng lớn vũ khí cùng trang bị, xem ra đã sớm lên kế hoạch tốt lắm.

“Uy, chơi không?” Một người quay sang Tu Lập Hành hỏi thăm, tràn đầy ý khiêu khích.

Đây rõ ràng là cố tình làm khó, Tu Lập Hành có thể từ chối sao? Nếu từ chối liền không chiếm được đồng thuận của tuổi trẻ họ Giang, cho nên hần bình tĩnh mỉm cười gạt đầu. “Chơi!”

“Vậy em cũng muốn chơi!” Giang Tâm Hồng thấy ngăn cản không được không thể làm gì khác hơn là vội vã nhập cuộc.

“Em không được!” Những người khác, gồm cả Tu Lập Hành đồng loạt phản đối.

“Tại sao?” Giang Tâm Hồng không phục.

“Bởi vì đánh ngoài đất hoang, em là con gái rất dễ gặp nguy hiểm a!” “Kỳ Nhạc huynh đệ” cười hắc hắc nói ra lý do.

“Không sai!” Tu Lập Hành gật đầu phụ họa, vô cùng đồng ý.

Vì bị nhiều người chen ép như vậy, Giang Tâm Hồng cố gắng không có kết quả chỉ có thể không cam lòng chấp nhận.

Chỉ chốc lát sau, luật chơi được xác định—đánh loạn!

Cái gì gọi là đánh loạn? Chính là không chia đội, mỗi người một đơn vị, ngoại trừ chính mình ra, tất cả những người còn lại đều là địch, gặp là đánh.

Nếu bị nước sơn bắn trúng đầu và mình coi như tử trận, lập tức trở về nhà tổ; nếu bắn trúng tay chân, mặc dù không tính là tử trận nhưng mỗi vết sơn sẽ tính một điểm, đến bảy giờ sáng ngày hôm sau trò chơi kết thúc, ai ít điểm nhất sẽ là người thắng cuộc sau cùng.

Về phần thưởng...Mỗi người góp một ngàn, người thắng sẽ lấy hết, nhưng phải đem ra mời khách khao mọi người một bữa.

Chờ định xong quy tắc, vạch ra phạm vi dã chiến là khu rừng bên cạnh nhà tổ và nghĩa trang bên cạnh xong, mọi người nhanh chóng trang bị thật tốt, lên đường.

Mười phút sau, Giang Tâm Hồng ở nhà bắn pháo hiệu, trò chơi bắt đầu.

Ở khu dã chiến, bốn phía đen đặc, căn bản là khi để người chưa quen thuộc địa hình như Tu Lập Hành.

Bắn pháo xong, Giang Tâm Hồng miệng đô đô, cảm thấy điều này thật không công bằng.

Mà bên này, cô hoang trần ngập, bên trong cánh rừng, Tu Lập Hành nghe phía trước chốc chốc lại truyền đến tiếng bắn súng, cẩn thận ẩn núp đi tới, tuyệt không muốn vừa khai chiến đã tử trận, nếu không, chưa nói đến những người khác, chỉ là “Kỳ Nhạc huynh đệ” sẽ giễu cợt hằn cả đời.

Đang lúc hẩn thẩn nghĩ, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng súng, hẩn cả kinh, trong nháy mắt nằm mọp xuống, xoay người bắn trả, thoáng chốc liền nghe tiếng kêu ai oán, tức giận dùng dùi đâm đi về hướng nhà tổ.

Ách...Không thể nào? Chẳng lẽ vận cứt chó của hẩn thật tốt như vậy, bắn loạn một cái cũng có thể mèo mù vớ được cá rán, hạ được một người?

Nghe âm thanh kia xa dần, Tu Lập Hành nhin không được cười lên, ngay sau đó lại nín thở đi tới, trong lúc đi gặp phải mấy lần công kích, cũng đánh trả vài lần, tay chân mặc dù bị bắn trúng nhưng đầu và mình vẫn vô sự, cho nên chưa tử trận.

Đang lúc hết lần này đến lần khác bị công kích, hẩn bất tri bất giác đi tới một khu mộ bên bờ rừng, trong bóng đêm thâm trầm, từng trận gió lạnh thổi qua, nếu là người bình thường khẳng định đã dựng cả tóc gáy, xoay người chạy trốn chết rồi.

Nhưng Tu Lập Hành chẳng những không sợ hãi mà ngược lại còn dũng cảm tiến tới, chờ hẩn nhìn được một ngôi mộ bởi vì được lấy cốt mà tạo ra một cái động lớn, hẩn nhướng mày cười một tiếng, tiện tay lấy chút cành khô và cỏ dại che chở cho thân mình, sau đó không hề do dự nhảy vào.

A...Bàn về kỹ xảo dã chiến và độ quen thuộc địa hình, hẩn khẳng định không sánh bằng những nam nhân như hùm như hổ của nhà họ Giang, cứ tiếp tục đánh, sớm muộn cũng tử trận; chi bằng trốn đi?

Tìm một nơi không ai ngờ tới, cộng thêm cỏ cây che lấp, hẩn nghĩ có thể chống đỡ được đến trời sáng.

Nằm trong hố to, hẩn nhìn bầu trời trong vắt lóe lóe ánh sao, trận trận gió mát đánh tới, cảm thấy như vậy ngủ một giấc cũng không tệ.

Hôm sau buổi sáng bảy giờ, nam nhân họ Giang tham dự dã chiến đều mệt mỏi trở về, những người không tử trận rồi rít kiểm tra vết sơn trên người, xem ai là người chiến thắng.

“Aha, ta chỉ có tám vết, ta thắng!” Giang Hâm Kỳ hoan hô kêu to, hưng phấn chuẩn bị lấy tiền thưởng.

Ngay lúc này, Giang Tâm Hồng suốt đêm canh giữ trong nhà tìm không được người khác, nàng kinh hoàng kêu lên, “Các người có nhìn thấy Lập Hành không?”

“Đi? Hắn còn chưa trở về sao?” Giang Hâm Nhạc kinh ngạc hỏi ngược lại, cho rằng hắn sớm đã tử trận trở lại.

“Không có!” Giang Tâm Hồng kêu to, càng thêm hốt hoảng, vội vàng đi hỏi những người khác, tuy nhiên chỉ đối lấy mọi người mờ mịt lắc đầu, rồi rút bầy tổ không nhìn thấy hắn.

“Đừng lo lắng, có lẽ hắn sớm về phòng ngủ.” Nhìn thấy em họ lo lắng gấp gáp, Giang Hâm Minh vội vàng lên tiếng an ủi, đồng thời lấy ánh mắt ra hiệu mọi người đi tìm người.

Chỉ chốc lát sau, mọi người đem nhà tổ họ Giang toàn bộ lật lên cũng không tìm thấy người, lúc này mới giật mình kêu không ổn.

“Đều tại các người! Buổi tối chơi dã chiến cái gì chứ?” Giang Tâm Hồng gấp đến độ sắp khóc. “Lập hành không thông thuộc địa hình, nếu xảy anh chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?”

“Sẽ không! Sẽ không!” Giang Hâm Minh vội vàng trấn an. “Tên kia không có vô dụng như vậy, nhất định là nấp ở chỗ nào rồi quên giờ về, nếu không mọi người tản ra khắp nơi đi tìm.”

Haiz! Nếu thật gặp chuyện không may, bọn họ nhất định sẽ bị người lớn trong nhà cùng với Giang Tâm Hồng treo ngược lên.

Giang Tâm Hồng đỏ vành mắt gật đầu, theo mọi người đang định ra ngoài tìm người thì lại thấy Tu Lập Hành chậm rãi bước vào tam hợp viện.

“Lập Hành!” Vui mừng kêu to, nàng thật nhanh xông lên. “Sao bây giờ mới về? Không có chuyện gì chứ?”

“Không phải bây giờ mới tập hợp sao?” Tu Lập Hành kỳ quái hỏi ngược lại, nhìn xuống đồng hồ đeo tay một chút, xem ra thời gian đi từ khu mộ đó về nhà nhiều hơn hắn tưởng, lập tức có chút áy náy nhìn mọi người, sau đó sắc mặt biến hóa, trong mắt tràn đầy ân cần.

“Sao mắt lại đỏ như thế?”

Giang Tâm Hồng còn chưa kịp trả lời, mọi người đã xông tới, trừng mắt nhìn hắn—

“Bây giờ mới về, còn tưởng người xảy ra chuyện...”

“Đúng là, Tiểu Mân cũng sứt khóc...”

“Không nghĩ đến người này thế nhưng lại có thể chống đỡ đến cuối cùng...”

Mọi người người một lời, ta một lời tán gẫu, đối với việc hắn chẳng những không tử trận mà còn chống được đến cuối cùng, không khỏi có mấy phần tán thưởng cùng hảo cảm.

Bất quá Tu Lập Hành không tâm tư đâu nghe bọn họ nói, một đôi mắt trong suốt nhìn thẳng Giang Tâm Hồng. “Vì lo lắng cho anh mà khóc sao?”

“Mới, mới không phải!” nàng cảm thấy có chút mất thể diện, đỏ mặt lên phủ nhận.

Chẳng qua là nước mắt lưng tròng thôi, căn bản không coi là khóc, đúng không?

Thấy nàng rõ ràng hốc mắt đỏ bừng còn mạnh miệng phủ nhận, Tu Lập Hành vừa cảm thấy buồn cười lại nhìn không được cảm động, lập tức vụn phần êm ái an ủi. “Anh không sao, đừng lo lắng!”

“Ừ.” Quấn bách thấp giọng đáp một tiếng, nàng mặc dù cảm thấy mất mặt nhưng vẫn là nhin không được cười với hắn một cái.

Đang lúc hai người chân tình nhìn nhau mỉm cười thì một âm thanh phá phong cảnh vang lên—

“Mẹ nó! Trên người họ Tu có sáu điểm, ta thua!” Giang Hâm Kỳ đếm hết vết sơn trên người đối phương, cảm giận kêu to, rất là không cam lòng.

Lời này vừa nói ra, mọi người đơn giản không dám tin, rồi rút đếm tới đếm lui trên người hắn nhiều lần, xác định thật sự chỉ có sáu vết sơn, lúc này mới không thể không nhận thua.

“Người anh em, người rút cục nấp ở chỗ nào?” Giang Hâm Nhạc tò mò hỏi thăm, trong lòng hiểu rõ lấy bản lãnh của hắn, nếu không phải tìm được chỗ trốn không ai ngờ thì căn bản không thể thoát khỏi truy giết.

Câu hỏi vừa ra, mọi người ríu rít tò mò chờ câu trả lời của hắn.

Tu Lập Hành nhếch môi cười, quét qua mọi người một vòng, rất bình tĩnh mở miệng. “Người ta nhặt cốt để lại một cái động lớn, ta ở bên trong ngủ một đêm, cảm giác khá tốt.”

Vạn vạn không thể ngờ đến loại chỗ trốn như vậy, mọi người đều há to mồm, kinh ngạc thật lâu không nói nên lời, hồi lâu mới có người lắc đầu than thở—

“Kỳ nhân như vậy, chúng ta chịu! Chịu...”

“Quả nhiên không sợ chết, ngay cả nơi đó cũng dám nằm...”

“Được rồi! Được rồi! Loại kỳ nhân này mới có tư cách gia nhập với chúng ta, trở thành người nhà họ Giang...”

Nghe mọi người chế nhạo cười nói không ngừng, Giang Tâm Hồng chỉ là ngơ ngác nhìn nam nhân bên cạnh...

Mẹ ơi! Khó trách hắn nói cho dù bị bắt đến nghĩa trang cũng sẽ có cảm giác như đang ở nhà.

“Anh nói rồi!” Tu Lập Hành cảm thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm rất thú vị, nhẹ cười nói. “Nghĩa trang không dọa được anh...”

Kết thúc.

Trên một con đường thưa xe, một chiếc xe hoa hồng đậu bên đường, mặc dù khiến người ta thương hại, nhưng chuyện như vậy cũng không phải không thể xảy ra, cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

Nhưng là chiếc xe hoa phía trước có chút đặc biệt, đặc biệt đến mỗi chiếc xe chạy ngang qua đều không nhận được giảm tốc độ chạy chậm chậm nhìn cho rõ ràng, đến lúc đi xa, không hẹn mà cùng thương hại cô dâu, mắng chú rể!

Đúng vậy, chúng ta đến nhìn thử xem, cô dâu đáng thương đang làm gì, mà chú rể ghê tởm lại đang làm gì?

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy cô dâu cao gầy một thân lụa trắng, nhưng lại ra sức dùng kích xe nâng xe lên, ôm bánh xe dự bị đến thay vào chỗ bánh xe bị hỏng.

Mà chú rể đâu? Chú rể người người oán trách kia đang dựa vào một gốc cây to, thần thanh khí爽 uống nước giải khát.

Chớ trách! Chớ trách mọi người lái xe ngang qua đều quăng ánh mắt khinh bỉ nhìn chú rể, ngay cả nam sinh đi xe đạp bên cạnh cũng cảm thấy khinh thường.

Làm ơn! Thế nhưng lại để cho vợ mới cưới của mình hỗn hển sửa xe, mình còn ở bên cạnh nạt thức uống, đây là đàn ông sao? Cô dâu còn không lo chạy? Loại nam nhân này là không nhờ vả được!

“Anh nghĩ để anh làm cho, nếu không sẽ bị người qua đường trừng chết.” Uống một hớp nước, chú rể mỉm cười nói như thế, lại thủy chung không có nhúc nhích, gương mặt tuấn tú ôn nhã càng thêm không có nửa điểm hổ thẹn.

“Anh mà cũng để ý cách nghĩ của người khác sao?” Tức giận trắng mặt nhìn hắn một cái, cô dâu vừa đổi bánh xe vừa nói: “Em mới là thợ sửa xe chuyên nghiệp, nếu để anh làm, đó mới là ô nhục của em! Hãy nói, nếu để cho anh làm thật, anh sẽ làm được sao? Chẳng qua là lãng phí thời gian mà thôi!”

Cô dâu rất hiểu chú rể trước giờ đối với xe chỉ biết lái không biết sửa, một chút kiến thức sửa xe cũng không có.

Nghe vậy, chú rể không khỏi cười khê một tiếng, lúc một chiếc xe đi qua lại quăng cho hắn một ánh mắt khinh bỉ nữa, xe rốt cục sửa xong.

“Tốt lắm!” Vỗ vỗ hai tay vẩy bấn, cô dâu vui vẻ tuyên bố. “Có thể lên đường.”

Chú rể cười yếu ớt đi lên phía trước, lấy ra khăn giấy ướt, cầm lấy bàn tay bấn của cô dâu, giống như là cúng bái, từ lòng bàn tay tới mu bàn tay đến từng ngón tay, tỉ mỉ lại ôn nhau từng chút từng chút lau sạch cho nàng.

Bị đối xử như trâu bảo như vậy, cô dâu không khỏi đỏ mặt lên, lòng đầy thẹn thùng, nhưng khóe miệng lại nổi lên lún đồng tiền hạnh phúc ngọt ngào.

“Khát nước rồi?” Chú rể cười hỏi, đồng thời đem thức uống mình chưa uống xong đưa cho nàng.

Thuận tay nhận lấy, cô dâu từng ngụm từng ngụm uống xong, ngay sau đó đem bình kính đáy đưa cho đối phương, mình tự động nhảy lên ghế phụ lái; mà chú rể xử lý xong cái bình cũng leo lên ghế lái.

Chỉ chốc lát sau, âm thanh trầm thấp vũng vàng vang lên, xe hoa ở trên con đường cảnh sắc xinh đẹp chậm rãi đi về phía trước, chạy nhanh về phía tương lai hạnh phúc của cô dâu chú rể.

Hết.

Truyện này nam 9 mặc dù nhiều lúc cũng hơi bỉ ổi, hắc hắc, nhưng mà cũng tính là tốt đi.

Ta chỉ thật cảm động cho hoàn cảnh trưởng thành của anh, có thể thành đạt như vậy, ta vinh dự xếp anh vào top 10 vai nam9 đáng phục nhất về mặt nghị lực cùng với anh Tô Niệm Khâm.

Trạm Lượng vik nhiều câu khá thâm.

“Lấy ân ề báo oán, vậy lấy cái gì ? để báo ân?” Nghe rất phê, loại người bài trừ chủ nghĩa thánh nhân như ta là đồng ý cái câu này hai tay hai chân luôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-vo-truoc-so-chieu>